

GOVERNMENT OF INDIA
ARCHAEOLOGICAL SURVEY OF INDIA

CENTRAL
ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY

ACCESSION NO. 34996

CALL No. 934.0185/Meg/Sch

MEGASTHENIS INDICA.

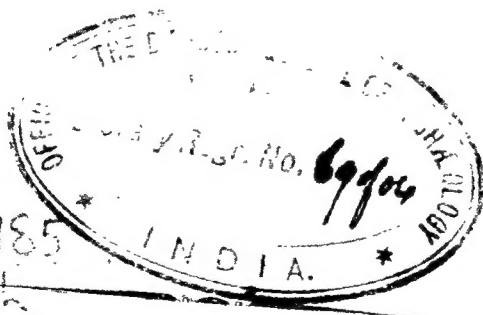

FRAGMENTA COLLEGIT

COMMENTATIONEM ET INDICES ADDIDIT

E. A. SCHWANBECK

DR. PHIL.

934.0185
M.1.1.1

BONNAE.

SUMPTIBUS PLEIMESH BIBLIOPOLAE.

MDCCLXVI

1846

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY NEW DELHI

Acc. No. 34996.....

Date..... 10..6..... 1959.

..... 934: 0185

Mag | Sch.

PRAEFATIO.

Nulla fere pars est litterarum graecarum, cuius cognitio magis a viris doctis sit neglecta, quam quae pertinet ad descriptionem terrarum gentiumque Graecis ignotarum, quae quo magis erant Graecis alienae, eo minus tempore recentiore sunt pertractatae: cuius rei exempla sat multa reperiet, qui in graecarum litterarum historiis numerum non exiguum talium scriptorum percensere velit, quorum quidem notitia aut prorsus nulla praebetur, aut certe talis, ex qua certi vel ampli nihil fere redundet. Atque quod dictionem quidem talium scriptorum attinet, excusatio prompta erat atque parata, quod illorum libri nonnisi fragmentis relictis vel de oratione non magni essent momenti: argumentum autem librorum eis sibi videbantur relinquere posse, qui antiquitates illorum populorum indagandas profiterentur: atque adeo, quae hi de antiquitatibus tradiderant, intacta illi relinquebant. Quodsi qui graecarum litterarum cognitionem profiterentur, non ita magni aestimabant, quae Graeci de aliis populis tradiderant, ipsi viderint, quam recte in ea re egerint: certe non recte in cognitione Graecorum ipsorum: an ex Graecorum descriptione potest cognosci aliorum solum populorum ingenium, Graecorum non item? Imo saepissime multo magis. In descriptione autem Indiae Indorumque hoc eo clarius perspicere licet, quod India ex multis saeculis a diversis populis eisque singulari cultura praeditis, ut a Sinis, Arabibus atque Indiae dominis, Lusitanis, Batavis,

Francogallis Anglisque, tam saepe est peragrata et descripta, ut, quid unius cuiusque populi litteris ex hoc genere sit proprium, facili opera possit perspicui. Ut a Graecis incipiamus, his comparati recentes populi quasi unitatem componunt, atque sic a Graecis, quippe ex quibus et Romanis recentium cultura magna ex parte sit desumpta, propius absunt, quam hi a Sinis vel Arabibus, aut ii, quos postremo nominavi, inter sese. Quae omnia pertractare ut nolumus, ita nos intra exemplorum nonnullorum fines continebimus, ex quibus certe id intelligetur, vel in hac parte Graecis, quod eorum ingenium attinet, comparisonem cum quovis populo non reformidandam esse, atque etiamsi in quibusdam fortasse aliis inferiores invenientur, huius rei causas eis non ita vitio posse verti.

Maxime quidem populi illi de fabulis Indorum consentiunt, quippe quorum imaginatio tantae sit audaciae, ut non semel cum orbe terrarum fictiones suas communicaverint, utque iis vel diversissimi, qui Indiam descripserunt, abstinere non potuerint: qui tamen consensus non caret discrepantia eaque saepe magna, ad cuiusque populi iudolem accommodata. Sinis enim ieiunis fabulae non sunt familiares: caarent hi ardore ingenii, ex quo provenerunt fabulae; quibus alieni eas tantum conquirunt, eas tantum constanter credunt et narrare amant, quae religionem Buddhicam spectant: ceteras aut negligunt aut sine ullo studio ut singulares magis et ridiculas narrant, quam quod dignae sint relatu. Multo magis Arabes imaginationi Indorum sunt obnoxii: qui tamen ipsi longe superantur a Graecis studio has fabulas indagandi et miro cum gaudio eas, ut sunt valde singulares et imaginariae, ita reddendi, ut animadverti possit, Graecos in his cognationem quandam internam agnovisse: atque profecto una tantum est aetas, quae, quod credulitatem in miraculis fabulisque attinet, Graecos aequet atque

adeo superet, medium aevum dico, quo Marcus Paulus, Odericus, Mandevillius alique eundem rerum mirabilium amorem ostendunt, qui per eos aliosque etiam in carmina medii aevi migravit.

Magis distinguuntur Graeci sciendi studio, qui rei ipsius causa, neque vero propter utilitatem vel aliam sui rationem, non solum in res remotissimas inquirant sed etiam causas internas perspicere studeant, quum Sinas et Arabes de iis tantum loquantur, quae ante oculos sunt, nullo generali sciendi studio ducti. V. c. Alexandri comites, ubi primum ad Indum profecti sunt, de Taprobane remota audiverunt, Indiae situm et magnitudinem pervestigare studuerunt, atque inquirere in causas inundationum, fertilitatis immensae et aliarum, quae iis singulares videbantur, naturae rationum. Totam Indiae naturam grandem sensu claro intuentur et admiratione maiore, ut intelligi possit, consuetudine naturae eos excultos esse atque interiorem eius intellectum retinuisse. Et quum viva naturae consiperatione Sinas Arabesque longe superent, adeo ut non possit hoc eo explicari, quod Graecis Indiae natura magis aliena visa sit, quam illis, longe absunt a recentium in natura consideranda ratione sensili: atque omnino omnes, qui inter Graecos terras alienas descripserunt, eo maxime discerni possunt ab aliis, quod res ipsas potius, neque quam vim rerum contemplatio in animos habuerit contemplantium, describunt: neque aliae sunt causae, quibus praeter historiam propriam singula non orta sint memorabilia, nisi eadem internae, ex quibus apud eos non enarrantur itinerum descriptionibus ea, quae ipsis scriptoribus obtigerint: id quod longe aliter se habet apud Sinas Arabesque, multoque magis apud recentes.

Istam autem sui ipsius rationem etiam in reliqua topographiae descriptione ei quos dixi populi repraesentant: Si-

nae, concisi verbis et sui tantum studiosi, omnia loca nonnisi ex sua sententia definiunt, numerant autem cura accuratissima iterum dies, milliaria regionesque coeli, quo profisciscantur, dum legentes vel hic maxime dubios relinquunt, qua tandem in terra versentur. Contra Arabes agunt mercatores, contentique situm locorum ad mare vel fluvium indicasse, praeterea tantum fertilitatem eorum animadvertunt, nonnisi propterea, ut quae ad mercaturam inde redundant, simul adiciant: cui quidem descriptionis generi unum tantum ex litteris Graecis exemplum comparari potest, idque dubium non est, quin a mercatore profectum sit, periplum dico maris Erythraei. Praeterquam quod Arabes in his litteris semper cognoscimus esse mercatores, etiam id non potest praetervideri, eos sabuleti esse incolas, quippe quibus gravissimum esse soleat indagare, quomodo terra aliqua sit irrigata. Multo magis generale studium ostendunt Graeci: comparati Sinis, solis peregrinatoribus, Arabibus, meris mercatoribus, hi soli veram geographiae rationem amplectuntur.

Porro in moribus enarrandis Sinae, Arabes, superiorumque saeculorum Christiani Indos quasi infideles describunt: ipsi religionis suae angustiis astricti Indorum populi non ita magnam habent curam: singulas tantum narrationes easque curiosas tradunt, non studiosi adumbrationum, quae scientiae satis faciant: nisi forte Sinae rationes oeconomiae rerum civilium reddunt. Isti paganos blasphemant potius et irrident, quam describunt, Graeci adumbrant homines.

Maior etiam diversitas res considerandi et tradendiprehenditur, si res publicae Indorum agantur: qua in re Sinae rursus ostendunt, se ne imbutos quidem esse rationibus civitatis, quam ob rem nullam in describendis his eius habent rationem: Arabes cognoscas licet unius dominationi esse subiectos: multo enim accuratius quam vitam populi Indorum regum vitam narrant, maxime splendorem aularum

ita, ut eorum cupiditatem harum rerum intelligas. Longe aliter Graeci: rerum civilium vere periti vel Alexandri et posteris temporibus res civiles curant quum populorum aliorum, tum Indorum studio maximo: cuius rei exemplum hoc est. Dubium esse non potest, quin Megasthenis aetate India paene tota unius dominatione gubernata fuerit: quod tamen scire non sufficit Megastheni: ut Graecus, liberas civitates exquirat, quas postquam invenisse sibi videtur, ita effert, ut eius descriptio magis ipsum quam Indiae rationes illustret.

De religione Indorum Sinae, quibus accuratior notitia facillima fuisset, valde angustam sequuntur considerandi rationem: curant nonnisi Buddhaicam, cuius studium vel per ea migrat, quae de litteris, de arte Indorum atque adeo de fatis, quae in itinere sint experti, tradunt: v. c. ubi narrant, quomodo a regibus Indiae sint excepti, hanc rem ita exponunt, ut Buddhaica potius religio honorifice excepta esse videatur, quam ipsi peregrinatores. Arabes vel nolentes se aliorum in rebus divinis opiniones et dogmata posse aequo animo neque ferre neque observare ostendunt: quum enim religio Indorum idololatria pagana eis habeatur, alii ita sunt hac opinione obstricti, ut non pure se his rebus diiudicandis tradere possint, alii ne dignam quidem quaestione religionem Indorum putant. Graeci contra aptissimi erant ad eam diiudicandam sine ulla opinione praeiudicata, quum propter studium universum omnium rerum, tum quod eorum religio ab iisdem fere principiis, quibus Brahmanica, est profecta: sed hac in re proprio ingenio ducti res non solum animadvertere, sed etiam cogitatione percipere studebant: nolebant hunc novum fabularum orbem non singularem in rerum historia, non explicatione carentem, relinquere, quamobrem eas suis adaptabant, et quae tantum prima notione atque ut ita dicam idea cognata erant, revera eadem esse opinabantur.

Novum nobis comparandi campum aperit artis Indorum descriptio: Sinae tantum ingentibus stupent, molem tantum artificiorum Indicorum admiratione vana intuentur; Arabes ut mercatores nonnisi externum animadvertunt splendorem: illis praeterea id tantum momenti videtur, quem ad finem aedificium aliquod vel statua numque ad Buddham ornandum pertineat: his praeter admirationem splendoris et pretii propositum religionis in exstruendis templis contemptui est. Apud Graecos mirandum est, certe in his, quae servata sunt, nihil fere de arte Indorum tradi, atque ut multa interiorint, tamen quae hac de re exstabant, fieri non potest, quia parvi fuerint momenti, quum ne Strabo quidem ea digna habuerit, quae in usum suum converteret.

Quae quum ita sint, tamen Graecorum silentium non est minus grave, quam ceterorum descriptio longa. Sinis enim et Arabibus ars Indorum multo alienior fuit quam Graecis arte quam maxime imbutis, atque ea, quae his maxime mira visa essent, immensa dico saxea templa, tum temporis aut nondum existebant, aut Graecis non ultra regiones ad Indum sitas profectis fuerunt ignota.

Haec quae adhuc disseruimus, utut brevia videbuntur, et exempla potius, quam expositio, sufficient ad demonstrandum, etiam ex his itinerum descriptionibus, licet in remotas scientiae partes aberrent, tamen ingenii Graecorum cognitionem hauriri posse, atque ut ex linguarum comparatione ingenium linguae graecae intelligatur, ita ex comparatis populorum aliorum animadversionibus aliquid certe redundare ad Graecorum indolem perspicendam: quare vel ex hac parte non est excusandum, quod hoc litterarum genus tantopere negligitur.

Restat, ut pauca de ipso hoc libello dicam. Indicon reliquias quam brevissime edere tum demum constituebam, quum pars prior iam impressa esset, quo factum est, ut in

IX

illa Megasthenis dicta longius, quam opus erat, citarem. Quod ne lectori esset incommodius, indices copiosos addebam. Praeterea, quum plagulas typis exscriptas mihi ipsi non omnes liceret corrigere, scripturae quaedam inaequalitas ignoscatur.

Scribebam Coloniae Agrippinae
Idibus Septembr. MDCCCXLV.

I. De cognitione Indiae, qualis ante Megasthenem apud Graecos fuerit.

Terrarum cognitio ea, quam Graecos circa Olympiadum initium fuisse consecutos maxime ex coloniarum historia intelligimus, longe diversa ab illa est, quam insipientibus epica carmina videntur habuisse. Nam epici poëtae quum res gestas hominum, tum loca, in quibus gestae sunt res, ad pulchri sensum quasi per ludum accommodant; quo fit, ut alias res cum falso quodam colore describant, confingant alias, imo alias aetati non ignotas taceant, quum fabulas usu receptas ne attingant quidem. Itaque etiamsi Homericò tempore Indiam non ignorassent Graeci, tamen dubium esset, num epici poëtae eam memorassent, vel ex tota, quam haberent, notitia descripsissent: quam quidem leviter tantum et obscure Homerus indicat his verbis Od. I. 23—24:

*Αἰθίοπες, τοὶ διχθαῖ δαδαίεται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσσομέρον Ὑπερίορος, οἳ δ' ἀνιόντος 1).*

Ipsum nomen post plura demum saecula nuncupatur.

- 1) Quae explicatio saepius prolata, licet certa non sit, tamen prae ceteris, quas VV. DD. proposuerunt, maxime placet. Nam Graecos aliqua fuisse sed ea obscura Indiae notitia imbutos, omnino mirum non est, quum merces Indicas Indicis nominibus appellatas (πασσίτερος, ἐλπίρας) communi Homericæ aetatis in usu fuisse videamus. Neque in Aethiopum nomine est quod miremur: quo non Arios Indos, sed Aborigines illos Afris similes poëta signi-

Verum enim vero circa olymptadem L. et LX. Graecorum studia litteraeque omnino immutantur. Deffloruit epica poësis. Vera rerum natura, quae poëtis non insciis adeo

ficat, quorum sedes multo latius quam postea Homérico tempore patuisse non difficile est arbitrato. Ipsae Indorum litterae aetate multo inferiore fabulis abundant, quibus Aborigines genere discrepantes et odiosi Indis describantur. Fieri aliter vix potuit, quam ut prae ceteris fabulae illae ad terras occidentales transferrentur: id quod maxime eo sit probabile, quod etiam ii, qui Indicas res primi tractaverunt, Scylax, Hecataeus, Herodotus, Ctesias, id maxime agunt, ut fabulosas illas gentes describant, et quod tum has, tum Indos in universum appellant Aethiopes. Herodotus, quasi Homerum tecte significet, *Αἰθίοπας ἀπ' ἡλίου ἀνατολῶν* Indis finitimos esse dicit (VII. 70.), et ipsis Indis praeter Daradas omnibus nigrum colorem attribuit (*τὸ χροῖμα φορέουσι ὁμοῖον πάντες καὶ παραπλήσιον Αἰθίοφι* III. 101.); idem tamen Aethiopes et Indos primus accuratius distinxit. Sed etiam apud Ctesiam multi reperiuntur loci, quibus Indos Aethiopum nomine appellavit, quod igitur nomen in universum Photius videtur delevisse. Neque ante Alexandri tempus accurate distinguuntur nomina, quo nimirum latere Graecos iam non potuit Indorum atque Afrorum diversitas: ab hoc tempore Africae genti nomen Aethiopum ut proprium manet. Sed mira quaedam confusio pristino ex usu orta est: eas enim res Indicas, quas antea Aethiopicas scriptores appellaverant, ad Aethiopiam referre geographi solent, ut etiam gentes multas duplicatas videamus, alteram in India, alteram in Aethiopia habitantem, et ut ipsa nomina Indica in Aethiopia inveniamus. Exempla quaedam adiungamus: Ctesias martichoram Indicam memoraverat, et quod addidit *ἐλληνιστὶ δὲ ἀνθρωποπάγον* documento est, nomen aut Indicum aut Persicum esse (Ind. 7. cf. Bähr. p. 354.); Plinius, dum Aethiopiam describit, ibi esse martichoram dicit, ad ipsum Ctesiam auctorem provocans (h. n. VIII. 30. 3.), in qua re vix potest dubitari, quin voce Aethiopiae de India Ctesias usus sit. Scylax in descriptione Indiae (ap. Philostr. v. Apoll. III. 14, Tzet. Chil. VII. 144. seq.) de Sciapodum fabulosa gente scripserat, quam ab Hecataeo (265. Klaus.) *ἔθνος Αἰθιοπικόν* vocari videmus, quo nomine is, qui Scylacis auctoritatem sequi solet, vix aliud atque *ἔθνος Ἰνδικόν* significare voluit. Neque Ctesias (Plin. h. n. VII. 2. 16.) gentem illam in India esse ignorat, sed Antipho Libycam eam appellat, dum ad ipsum Ctesiam provocat (*Κτηνάς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀσιας*, Suid. Harpocrat. s. v. *Συάποδες*), et scho-

Iudibrio fuerat, graviter et diligenter exquiri coepit. Sed dum poësis studium scriptores relinquant, res ab antiquis poëtis fictas credere non desinunt, quo factum est, ut

liasta ad Aristoph. av. 1552 etiam γένος δὲ, inquit, ἔστι τῶν περὶ τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν πρὸς τῇ κεκαυμένῃ ζώνῃ, deinde qui Libyam descripserunt, inter Libycas gentes eam enumerant, quum alii rursus in India eam esse noverint. Cf. Eudox. ap. Plin. h. n. VII. 2. 17. Cuius ipsius et aliarum fabularum originem ne coniciamus duplicem esse, ipsa mira fabulae ratio nos prohibet. Tum Ctesiae quaedam narratio exstat (Ind. 14.), qua fabulosum Indiae fontem descripsit, quem alii scriptores esse in Aethiopia ipsius Ctesiae auctoritate firmare student. Cf. Bähr. ad Ctes. p. 309. Ctesias de Cynamolgis Indicis dixit, ipsum nomen Indicum esse affirmans (ἐν λόγοις Ἰνδικοῖς Aelian. h. a. XVI. 31., Pollux onomast. V. 5. 41.), Agatharchides (de rubro mari p. 44. Huds.) hunc Ctesiae locum ad verbum paene exscripsit, sed Cynamolgos inter Aethiopicas gentes collocavit, neque aliter Diodorus III. 31. Quo tamen loco Agatharchides non Ctesiam, sed Hecataeum fortasse secutus est, quem orientales terras accuratissime descripsisse opinatur. Varias deinde fabulas de crocotta fictas iisdem fere verbis repetere solent et qui Aethiopiam et qui Indiam tractaverunt: tamen sicut fabulae ita etiam nomen ab Indis originem habet, quum in sanscrita voce *carataka* (i. e. canis aureus) litteras T et K inverso ordine collocaverint Graeci, ut nomen ad similitudinem vocum προκύδειλος aliarumque reddant.

Deinde facillimum erat, res Indicas et veras et fabulosas sicut in Aethiopiam, ita etiam in Libyam referre, quoniam Libya erat vera et germana hominum fuscorum sive Aethiopum sedes. Prima est ea descriptio Libyae, quae apud Herodotum IV. 168 — 199. legitur, qua miro modo res Africae et Indicae permiscuntur, ut interdum altera pars ab altera non sine magna difficultate internoscatur. Exempli gratia ad Indicas res pertinet hic locus c. 192: ἔλαφος δὲ καὶ ὃς ἄγριος ἐν Λιβύῃ πάμπαν οὐκ ἔστι, cf. Ctes. Ind. 13. cum annot. Bährrii. Deinde Herodotus transit ad commemorandas tres species murium Libycorum, quarum alteram describit his verbis: οἱ δὲ ζεύγρεις· τὸ δὲ οὔνομα τοῦτο ἔστι μὲν Λιβυκόν, δύναται δὲ κατ' Ἑλλάδα γλωσσαν βουνοί. Cf. Hesych. s. v. ζεύγρεις. Mire profecto voce ζεύγρεις pseudo-Libya res tam diversae significantur, et μῦς et βουρός, et vix potest cogitari, idem miraculum in duabus linguis inveniri. Attamen sanscrito vocabulo *giri* masculino significatur ὄρος, βουρός, feminino μῦς; et ipsum vocabulum *giri* (no-

Σκύλαξ παλαιὸς λογογράφος, a Strabone (p. 658.) Σκύλαξ παλαιὸς συγγραφεὺς commemoratur, quamquam alio loco (p. 583.) periplum quoque eum, qui superest, Strabo non recte ei attribuit. Intelligimus autem ex illis locis, Scylacem praeter Indum, Caspapyrum et Pactycam terram plura de fabulosis Indiae gentibus dixisse, ex quibus apud Philostratum memorantur Σκιάποδες, Μακροκέφαλοι, apud Tzetzam Σκιάποδες, Ὠτόλικνοι, Μονόφθαλμοι, Ἐνωτοκοῖται vel Ἐνοτίκτοντες.

Scylacem in India describenda *Hecataeus Milesius*, Hecataeum *Herodotus* sequitur, qui ubi Persiam descripsit, rerum Indicarum brevem enarrationem addidit (III. 98—106). Enumerantur autem ab Hecataeo in eo libro, qui inscriptus est γῆς περίοδος, haec nomina: Ἰνδός, Ὠπταί ἔθνος παρὰ Ἰνδὸν ποταμὸν, Καλατταί ἔθνος Ἰνδικόν, Κασπάπυρος πόλις Γανδαρική, Ἀργάντη πόλις Ἰνδίας, (Fragm. 174—179. Klaus.): quibus addendi sunt Σκιάποδες (fr. 265.) et ut probabile est Pygmaei (f. 266.). Apud Herodotum memorantur (Ἰνδός) ποταμός III. 98, Κασπάπυρος, ἡ Πακτυκὴ χῶρα III. 101, Γανδαριοί III. 91, Καλατταί sive Καλατταί III. 38. 97, Παδαῖοι III. 99. Denique et Hecataeus et Herodotus deserta arenosa in India esse uno ore referunt (Hecat. 175, Her. III. 98, 102). Tantus trium scriptorum consensus, qui etiam in reliquis tam paucis satis perspicitur, causam iam praebet gravissimam, ut primum reliquis duobus auctorem fuisse arbitremur. Accedit, quod nomina nulla varietate pronuntiant. Nam Indicum nomen *Casjapapura* in vocem *Κασπάπυρος* immutaverunt, quae mutatio in ore Graeco minime erat necessaria. Tamen in hunc modum et Hecataeus nomen pronuntiat, et Herodotus non solum ubi Scylacis iter describit (IV. 44.), sed etiam ubi sua ipsius cognitione eum uti putares (III. 101.): nam quod nunc in Herodoti editionibus scriptum videmus, *Κασπάπυρος*, quia nomen sine ulla causa ita corrumpitur, in solos libenarios conferri potest. Sciapodum Indicum nomen est ignotum, conversum foret *Κ'ájápada*; utcunque erit, variis

tamen modis Indicum nomen poterat graece exprimi. Neque minus nomen *Καλατίαι* Hecataeus et Herodotus ex eodem fonte videntur hausisse, praecipue quum graecum nomen indico nondum noto minime possit ad litteram respondere. Deinde Scylacem et Hecataeum plane congruere, Athenaeus quoque (II. p. 70.) confirmare videtur, quum ex Scylace (*Σκύλαξ ἡ Πολέμων*) haec afferat: ἐντεῦθεν δὲ ὄρος παρέτεινε τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὑψηλὸν τε καὶ δασὺ ἀγροῖη ὕλη καὶ ἀκάνθη κυνάρρα, et ex Hecataeo quae sequuntur: καὶ περὶ τὸν Ἰνδὸν δὲ φησι ποταμὸν γίνεσθαι τὴν κυνάρραν. Ex Hecataeo abrupta tantum nomina et dicta supersunt, Herodoti autem ipsa ratio, quae res enarrandas disposuit, coniecturam propositam reddit probabilem. Nam pauca de India in universam praefatus, ab Indo descriptionem incipit, ex quo disponit ceteras gentes; deinde Caspapyrum reversus ab hac urbe ultimae narrationis locum definit. Et Herodotum de aliis quoque rebus non sua semper cognitione, sed etiam Hecataeo saepe auctore esse usum, quoniam res manifesta est et confessa⁴⁾, quum alibi, tum etiam hoc loco iis, quae veteres scriptores narraverant, quasi fundamento usus, ex Persis ea exquisivisse videtur accuratius. Ad hanc percontationem solum, aut ad ultimam rem, quam narrat, referri potest, quod dicit ὡς λέγεται ὑπὸ Περσέων, ὡς Πέρσαι φασί III. 105., quae verba id quod exposuimus, incerta reddere non possunt.

Hoc modo quum Hecataeum et Herodotum Scylacis vestigia ubique persequi videamus, dubitare licet num notitiam Indiae eam, quae in Graecis antea fuerat, in ulla parte auxerint. Quod etiam minus expectari potest de iis, qui Hecataei aequales erant vel successores, de Dionysio Milesio, de Charone Lampsaceno, de Hellanico Lesbio, quibus Persica, quae conscripserunt, Dionysio etiam geographicus liber (*περιήγησις τῆς οἰκουμένης* et Charoni

4) Ukert: Untersuchungen über die Geographie des Hecataeus und Damastes. p. 18. seq.

Αἰθιοπικά (cf. Suid. s. v. *Χάρων*) occasionem Indiae breviter describendae offerre poterant. Neque tamen ullus, qui huc spectet, locus servatus est.

Hunc primum ordinem scriptorum, quibus in Indicis rebus enarrandis omnibus Scylax fuit auctor, alter rerum Indicarum indagator *Ctesias* sequitur. Cuius relatio quatenus ex Scylace pendeat, cui popularis Cnidius vocari potest, relinquatur h. l. in dubio: scimus autem pro certo, inveniri multas res, quas Ctesias refert, iam memoratas a Scylace. Quo pertinent *Σκυάποδες* (Scylax ap. Philostr. Apoll. III. 14, Tzetz. Chil. VII. 629. seq., Ctes. ap. Suid. et Harpocrat. s. v., Plin. h. n. VII. 2. 16.), *Νιόλικνοι* (Scyl. ap. Tzetz. chil. 631. 638, Ctes. Ind. 31.) *Ἐνοτίκτοντες* (Scyl. et Ctes. l. l.). Utcunque haec res se habet, vera natura narrationis Ctesiae convenit cum Scylace, quum uterque res miras et monstruosas describere soleat. Iniuste tamen, quod mera mendacia fuderit, veteres scriptores plerique omnes Ctesiam increpitant atque incusant: sola enim ea narravit, quae ex Persis audivit, quibus fortasse addidit nonnulla, quae apud Scylacem legit. Hodie constat inter omnes, quos litterae Indicae non latent, plurimam partem narrationum Ctesiae cum Indicis opinionibus congruere, et propter hoc solum vituperandus videtur, quod quin verae sint illae fabulae, nullo modo dubitans, sese ipsum res incredibiles vidisse interdum affirmavit. Neve omittamus, librum Ctesiae ipsum non superesse praeter eam partem, quae fabulis maxime abundat, et mire malam esse epitomen Photii, qui Indica, meliore parte praetermissa, in similitudinem libri fabularum formaverit. Quod intelligitur ex Ind. 8: *Λέγει περὶ τῶν Ἰνδῶν ὅτι δικαιότατοι καὶ περὶ τῶν ἑθῶν καὶ νομίμων αὐτῶν* et ex Ind. 14: *Πολλὰ δὲ λέγει περὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτῶν καὶ τῆς περὶ τὸν σφῶν βασιλέα εὐνοίας καὶ τῆς τοῦ θανάτου καταφρονήσεως*. Tamen Indiam aliqua ex parte recte et perfecte eum descripsisse, inconsideratum foret contendere, quum ethnographiae, naturalis historiae, imprimis geographiae vix aliam atque

mythicam partem noverit: ipsius terrae ad Indum sitae, quam Scylax accuratius iam exploraverat, Ctesias, si quidem reliquias Indicon sequimur, fuit ignarus. Itaque fortasse nihil Indiae notitiam provexit, sed etiam ad inferiorem locum revocavit.

Deinde usque ad Alexandri tempus Graeci, quod sciamus, de India certiores non facti sunt: itaque ei, qui Indicas res per occasionem tractaverunt, priores illos scriptores videntur secuti esse. Sed ex ea, quam aliunde novimus, litterarum ratione concludere licet, eos Herodotum potius quam Scylacem et Hecataeum secutos esse. Inde igitur ducendum est id, quod Eudoxus Cnidius et Ephorus Cumanus de India tradiderunt.

Per haec duo fere saccula Graecos, ut prae ceteris hanc terram cognoscerent, fortuna mirifice iuverat: quam quidem alter ipse viderat scriptor, alter quum in aula finitimi regis per multos annos versaretur, accuratius poterat exquirere: quam rem si ponderamus, Indiae cognitionem videntur satis exiguum consecuti esse. Documento sunt multi errores eique mira ignoratione omnium rerum Indicarum orti, per quos Alexander in expeditione Indica lapsus est.

Ab *Alexandro* alterum tempus cognoscendae Indiae incipit, quo Graeci Macedonesque, quorum observandi ars et iudicium adoleverant, res eas potissimum describunt, quibus ipsi interfuerunt. Terras ad Indum sitas usque ad Vipâçam et ad Indi ostia explorant: et quamquam easdem Scylax iam viderat, tamen aetatis indole atque observatione penitus mutata, Macedones alio modo atque ille res Indicas describunt. Cuius rei sibi ipsi videntur conscii fuisse; nemo enim Scylacem vel Hecataeum, Herodotum vel Ctesiam memoravit. Omnes autem, qui hoc tempore Indicas res scripserunt, quum ipsi modo eas terras viderint, quae cis Vipâçam sitae sunt, tamen multa tradunt de toto illo spatio, quod inter Himâlajam et Taprobanen extenditur. Sed in hac parte fides eorum est exigua. Nam etsi solum id

referunt, quod ex Indis audiverunt, sano tamen in hac re iudicio carent. Idem tum factum est, quod fieri solet, quum subito terrarum notitia in immensum augetur. Alexandri enim comites tantum fere, quantum antea per saecula Graeci, aut novum invenerant, aut obscurum primi accuratius exploraverant: ita id quod antea in animis Graecorum interfuerat inter verum et falsum, inter credibiles res et fidem excedentes, quasi corrui: multas enim res praecipue in India ipsis oculis viderant, quas Graeci in patria relictis incredibiles et saeculis postea critici mera mendacia esse existimabant. Et quum tantam molem rerum inventarum viri docti statim scientia metiri et examinare non possent, neque ad certas leges revocare, norma quaedam deesse incepit, ad quam verum et fictum posset interno-sci. Ita factum est, ut nimis faciles essent ad credendum id quod Indi vaga cogitatione sibi finxerant: qua credulitate ad prima criticae artis initia revertuntur. Accessit, ut plures ex militaribus illis scriptoribus quum eruditionis expertes et ignari essent, etiam magis iudicio carerent. Neque prior illa causa credulitatis Alexandri solum scriptoribus, sed etiam Megastheni contigit, qui tamen non carebat eruditione et doctrina.

Nemo ignorat, periisse libros Baetonis, Diogneti, Ne-archi, Onesicriti, Aristobuli, Clitarchi, Androstenis ceterorumque Alexandri comitum omnium, qui de Alexandro vel de India scripserunt: attamen tantum superest, ut concludere possimus, ad veritatem eos retulisse non solum quae ipsi viderunt, sed etiam quae auditu cognoverunt, i. e. non nimium eos narrasse. Alia est quaestio, num satis retulerint, ut sufficiat Indicae terrae gentisque descriptio. Quod quantum de hac re potest iudicari, negandum est. Nam etsi topographiam non sine diligentia quadam exposuerunt, quia prae ceteris locos cognoscere erat militum, tamen levius eas res, quae ad naturalem historiam pertinent, ipsam gentem levissime tractaverunt. Facilitas quaedam mentem moresque alienae gentis explorandi et cogitatione

assequendi, quae Graecis omnino deest, maxime apud illos scriptores desideratur. Quorum ex libris intelligimus, armorum strepitum iis obtudisse observandi aciem et quietem et constantiam: qua re factum est, ut eas tantum res animadvertenter, quae a moribus Graecis maxime abhorrebant, et quae maxime mirae erant. Ne gravissimas quidem res, quae ceteris omnibus quasi fundamento sunt, deorum cultum et tribuum institutionem perspexerunt, alterum enim perperam perceperunt, alteram etsi in parte quadam terrae ad Indum sitae valebat, omnino neglexerunt. Ita illi scriptores, sicut ipse Alexander Indiam attigit potius, quam perlustravit, non absolverunt Indiae notitiam, sed solum inchoarunt, quum Indiae solam partem ex parte tantum describerent,

Tantam talemque Indiae cognitionem ante Megasthenem Graeci consecuti erant.

II. De Megasthene.⁵⁾

1. De Indico Megasthenis itinere.

Alexandri mortem quum in Persicis terris tum in India omnium rerum mutatio secuta erat. In India enim

5) De Megasthene in universum scripserunt:

G. I. Vossius, de historicis graecis. Lugd. Bat. 1651. p. 69 — 70, Lips. 1838. p. 104—105.

Fabricius: biblioth. graec. Ed. IV. 1793. T. III. p. 45.

Heeren: de Graecorum de India notitia. Comment. Goetting. X. 1791. p. 140—141.

Robertson: an historical inquisition concerning the knowledge which the ancients had of India. Basil. 1792. p. 32 — 35, vers. germ. (Berol. 1792.) p. 34. seq.

St Croix. examen critique des anciens historiens d'Alexandre le Grand. Ed. II. 1804. p. 733—737.

Wahl: Erdbeschreibung von Hindostan. 1805. T. I. p. 181—183.

K'andragupta rex Prāk'jarum⁶⁾ imperium per magnam Indiae partem protulerat, eodem fere tempore, quo Seleucus orientalibus Antigoni provinciis occupatis magnum regnum sibi condiderat. De terris in finibus Indiae et Persiae sitis, quas Alexander occupaverat, paulo ante Antigonum mortuum bellum exortum est. De quo quas sententias inter se vehementer repugnantes VV. DD. proposuerunt, h. l. non possumus non paucis examinare. Historiarum enim scriptoribus iamdiu constare videtur, Seleucum illo bello in mediam Indiam, ulterius certe quam Alexandrum progres-

Vincent: periplus of the Erythrean sea 1807, T. II. p. 18—20.

Biographie universelle, ancienne et moderne. Paris. 1821. T. XXVIII. p. 111—112. (M. B—n.)

Schoell: histoire de la littérature Grecque. 1824. T. III. p. 383—394.

Clinton: fasti Hellen. 1830. T. III. p. 482—483.

A. G. a Schlegel: Ueber die Zunahme und den gegenwärtigen Stand unserer Kenntnisse von Indien. Commentatio inserta calendario Berolinensi anni 1829. p. 32—35.

P. a Bohlen: Das alte Indien. 1830. T. I. p. 68—69.

Ritter: Erdkunde. 1835. Asien T. IV. p. 481—482.

Benfey: Indien. 1840. (*Ersch und Gruber*: Encyclopädie der Wissenschaften und Künste. Sect. II. T. XVII.) p. 68.

Forbiger: Handbuch der alten Geographie 1842. T. I. p. 156.

Lassenius, qui passim in libris fere omnibus, quos conscripsit, de Megasthene disseruit, ex toto de eo dicet in altera parte voluminis primi antiquitatum Indicarum.

- 6) K'andraguptae nomen a Graecis pronuntiatur Σανδρόκοπτος, Σανδράκοπτας, Σανδράκοπτος, Ἀνδρόκοπτος, accuratissime Σανδρόκοπτος. Cf. Schlegelii bibl. Ind. I. 245. — Prāk'jæ (i. e. orientales) a Strabone, Arriano, Plinio nuncupantur Πράσιοι, Prasii, a Plutarcho Alex. 62. Πράσιοι, quo nomine etiam Aelianus saepius usus est, a Nicolao Damasc. ap. Stob. floril. 37. 38. Πράσιοι, a Diodoro XVII. 93. Βυήσιοι, a Curtio IX. 2. 3. Pharrasii, a Iustino XII. 8. 9. Praesides. Propius ad sonum vocis sanscritae prāk'ja nomen reddere Megasthenes studuit: nam in hunc modum apud Aelianum h. a. XVII. 39. nomen pronuntiavit, Πραξιανός. Et pro eo nomine, quod nunc apud Stephanum Byz. legitur, Πράσιοι, quum inter voces Πραξιλος et Πραξ collocatum sit, restituendum videtur Πραξιον.

sum esse; tum usque ad Gangem, tum ad Pât'aliputram; tum ad ipsa ostia Gangis eum pervenisse contendunt. Neque potest dubitari, quin magis et dubitassent de ista sententia et eandem spectavissent, nisi *Lassenius*, quocum *Schlegelius* consentit, argumentis ex Indico quodam libro additis, rationes historicis conturbasset.⁷⁾

Quin facta sit expeditio bellica, nemo dubitat. Cuius rei testes sunt *Appianus* Syr. 55. et *Iustinus* XV. 4. 12. *Iustinus* tradit haec: (*Seleucus*) *transitum deinde in Indiam fecit, quae post mortem Alexandri, veluti cervicibus iugo servitutis excusso, praefectos eius occiderat. Auctor libertatis Sandrocollus fuerat et postquam ab hac re degressus de K'andragupta dixit, narrare pergit in hunc modum: cum quo facta pactione Seleucus, compositisque in oriente rebus, in bellum Antigoni descendit. XV, 4. 21.* Quem locum qui perlegerit, haud alicuius momenti bellum fuisse suspicabitur, et ipse *Iustinus* se leve bellum existimasse et in finibus tantum Indiae gestum, satis indicat his verbis: (*India*), *quae post mortem Alexandri veluti cervicibus iugo servitutis excusso, praefectos eius occiderat*, ex quibus apparet, nomen Indiae h. l. ad eam solam partem spectare, quae ad Indum est sita. Quid, quod ipse *Iustinus*, vel qui *Iustino* auctor fuit, *Seleucum* in terras Gangeticas progressum esse aperte negat, quum de *Semiramide* I. 2. 10. haec retulerit: *Sed et Indiae bellum intulit, quo praeter illam et Alexandrum Magnum nemo intravit?* *Seleuci* igitur expeditionem tam levem esse arbitratur, ut ne *Alexandri* quidem bello Indico par sit.

Alter scriptor, qui hoc tempus tractavit, *Appianus*, res a *Seleuco* gestas enumerat Syr. 55., aperte operam dans, ut eum quam maxime efferat. Ibi legimus haec: καὶ τὸν Ἰνδὸν περάσας ἐπολέμησεν Ἀνδροκόττω, βασιλεῖ τῶν περὶ αὐτὸν Ἰνδῶν, μέχρι φιλίαν αὐτῷ καὶ κῆδος συνέθετο. Quum

7) Lassen: De pentapot. Ind. 61, A. G. a Schlegel: Berliner Kalender. 1829. p. 31. Contra dixit Benfey: Hall, Encyclop. s. v. Indien. p. 67.

finem expeditionis in laudatione ista silentio praetermiserit, et hoc solum de Seleuci rebus gestis tradiderit *μέχρι φιλίας αὐτῶ καὶ κῆδος συνέθαιτο*, apparere videtur, res describendas non gloriosas fuisse: nam si usque ad Gangem Seleucus venisset, hoc commemorare aptissimum erat ei fini, ad quem Appianus tendebat. Sed Appianus quoque leve fuisse et solis in finibus gestum bellum existimavit: K'andraguptam enim, potentissimum regem, cui terrae ad Indum sitae non multum valebant, appellavit *βασιλέα τῶν περὶ τὸν Ἰνδὸν Ἰνδῶν*.

Qui tertius res Seleuci copiose narravit, Diodorus, ne verbum quidem de Indica expeditione dixit. Neque quidquam de Seleuco addidit alio loco, quo recepit hanc Megasthenis sententiam (II. 37.): *διὸ καὶ τῆς χώρας ταύτης (scil. τῶν Γαγγαριδῶν) οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς ἐπὶ κλυς ἐκράτησε. — Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἁπάσης τῆς Ἀσίας κρατήσας, μόνους τοὺς Γαγγαρίδας οὐκ ἐπολέμησε*, quam tamen sententiam, quum Megasthenis eam esse non dixerit, etiam suam ipsius esse Diodorus indicavit.

His igitur expositis manifestum est, eos scriptores, qui Seleuci res ceteroquin bene cognitae habent, Indicam eius expeditionem prorsus ignorasse. Neque minus, qui rerum Indicarum periti fuerunt. Megasthenes, si narrationum rationem spectas, eo tempore in Indiam legatus profectus esse videtur, quo reges inter se in amicitia erant, i. e. post bellum finitum: narrat tamen ipse, praeter Alexandrum nunquam hostem esse in Indiam profectum. Sed etiamsi legationem ante ortum bellum ponamus, mirum tamen est, quod Strabo, Arrianus, Diodorus nihil de Seleuco addiderunt. (Strab. 686, Arr. Ind. 5. 7, 9. 10—11, Diod. II. 37.) Quos tamen, sicut Diodorum, Gangeticae expeditionis ignaros fuisse, ex locis compluribus perspicuum est, quibus illius mentio fieret necesse erat. Uterque enim quotiescunque Alexandri expeditionem memoravit, ne verbum quidem de Seleuco addidit, Indiam usque ad Vipacāam uterque dixit notam esse, reliquam partem non cognitam

(Strab. 702, Arr. Ind. 6. 1.); Arrianus Ind. 5. 3. suspicatur, Megasthenem non multum Indiae peragrasse *πλήν γὰρ ὅτι πλεῖνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες*, quo loco Megasthenem cum Seleuco comparare multo et facilius erat et aptius; Strabo, qui idem Seleuci imperium p. 689. Macedonicum appellavit, tamen Alexandrum spectans Macedonicam pluries expeditionem memorat (686, 689, 699.), quam igitur cum alia confundi non posse confidit, Menandrum cum solo Alexandro comparat, et quasi admirabile et inauditum sit, eum ipsam Vipācam transiisse et pervenisse usque ad Iamunam narrat. (Strab. 516 cf. Lassen, zur Geschichte der Griechischen und Indoscythischen Könige p. 231.) Neque Plutarchus magna Seleuci expeditionis Indicae gnarus est; nam de magno Prāk'jarum exercitu locutus addit haec: *καὶ κόμπος οὐκ ἦν περὶ ταῦτα. Ἀνδροκόττος γὰρ ὕστερον οὐ πολλῷ βασιλεύσας Σελεύκῳ πεντακοσίους ἐλέφαντας ἔδωκε ῥήσαιο, καὶ στρατοῦ μυριάσιν ἐξήκοντα τὴν Ἰνδικὴν ἐπῆλθεν ἅπασαν καταστρεφόμενος*. Alex. 62. Neque ceteri rerum Alexandri scriptores ne levissime quidem indicant, aliud post Alexandrum gravius bellum in India esse gestum. Tamen tantae rei memoriam, quae Macedonibus et Graecis nescio quos spiritus attulisset, illo tempore interriisse, vix potest cogitari. Interire quidem potuit eorum memoria, quae Graeci Bactriae reges in India gesserant, quum Bactriani immenso spatio et per multas barbaras gentes a societate Graecae vitae Graecarumque litterarum exclusi essent: contra Seleuci tempore Macedones disiecti ipso bello conveniebant, ita ut quae alii gesserant, aliis totique Graeciae esse incognita non possent.

Si examinamus hoc alterum, quam fidem expeditio in Gangeticas terras facta per sese habeat, hanc nullam omnino esse videmus. Nam Alexandri bellum documento iam fuerat, Indicum bellum non brevi tempore ad finem posse perducī: attamen, etsi cum regibus populisque exiguae potentiae Alexander pugnauerat, non amplius quam ad Vipācam erat progressus, et de magno Prāk'jarum exercitu

certiores facti, invicti milites animum demiserant. Seleuco regnante Prák'jarum imperium tanto maius erat factum, quanto inferior Seleucus erat Alexandro. Accedit, quod in orientalibus regni finibus Antigonus ei hostis erat, cui ut Seleucum ex provinciis sibi ereptis expelleret, nihil nisi otium deerat. In tantis angustiis versatus quomodo in Gangeticas terras poterat tantam expeditionem suscipere, cui ne Alexander quidem par fuerat? Certius est argumentum in pace, quae detrimento non parvo Seleuci facta est, quum non modo eis terris Indicis, quas Alexander expugnaverat, sed etiam Arianae magna parte cederet⁵⁾: cuius damni tota compensatio D elephantum fuerunt, quorum K'andraguptas habebat novem millia. Plin. h. n. VI. 22. 5.

Ita quum ex omni parte multae causae conveniant, quae Seleucum in interiorem Indiam profectum esse negent, coniecturae illius solum argumentum est Plinii locus (h. n. VI. 21. 8.), quo postquam ex Baetone et Diogneto spatia a portis Caspiis usque ad Vipâçam enumeravit, Plinius addidit haec: *Reliqua inde Seleuco Nicatori peragrata sunt: ad Hesidrum CLXVIII. mill, Iomanem amnem tantumdem. Exemplaria aliqua adiciunt quinque mill. pass. Inde ad Gangem CXII. mill. Ad Rhodapham CXIX. mill. Alii CCCXXV. mill. in hoc spatio produnt. Ad Calinipaza oppidum CLXVII. D. Alii CCLXV. mill. Inde ad confluentem Iomanis amnis et Gangis DCXXV. mill. Plerique adiciunt XIII. mill., ad oppidumque Patibothra CCCXXV. Ad ostium Gangis DCXXXVIII. mill. pass.* Si qui forte putent, tam accurate Plinium scripsisse, ut rem omnibus veteribus ignotam solus possit confirmare, constantiae causa usque ad ostia Gangis Seleucum progressum esse agnoscant: quod certe patet ex voce „*reliqua*“, si cum iis, quae sequuntur, coniungitur. Ad hanc difficultatem accedit altera in voce peragraré posita: nam peragraré non est vo-

5) Strab. 689: ὅστις καὶ τῆς Ἀριανῆς πολλὴν ἔσχον οἱ Ἰνδοὶ λαβόντες παρὰ τῶν Μακεδόνων. Cf. Strab. 724, Plut. Alex. 62, Iustin. XV. 4. 21, App. Syr. 55, Plin. VI. 22. 7, 23. 9.

cabulum, quo solo expeditio bellica significetur. Contra facile intelligitur, alio quoque modo istum locum posse explicari, ita quidem, ut Plinio negligentia quaedam et ambiguitas orationis imputetur, sed quis est, qui neget, Plinium sexcenties negligeret et ambigue scripsisse? Seleuco Nicatori est dativus commodi, qui dicitur: pro Seleuco reliqua peragrata sunt. Quae explicatio ab omni parte probatur: Megasthenes enim, Deimachus et Patrocles pro Seleuco Indiam peragraverunt, quos tamen ipsos Plinius brevitate causa non enumeravit, eodem modo, quo antea Alexandrum, h. l. Seleucum memorans. Deinde etiam Megasthenem scimus spatia ab Indo secundum viam regiam usque ad Pât'aliputram et ad ostia Gangis enumerasse, quae quidem Strabo, quum solam Indiae longitudinem indicare sibi proposuisset, non tam accurate quam Plinius retulit. (Strab. 689. cf. 69. Arr. Ind. 3. 7.) Explicationis nostrae aut documentum aut refutatio erit numerorum, qui apud Plinium et Strabonem leguntur, convenientia aut discrepantia. Sed ei numeri, qui ad priorem viae partem usque ad Pât'aliputram pertinent, inter se comparari non possunt: etenim Plinius in aliis libris alios jam invenit numeros, et quos tradit, maximam partem falsos et immodicos esse apparet: neque possunt ad plenum stadiorum numerum revocari praeter DCXXV. mill. pass., quae accurate V. millibus stadiorum respondent. Attamen fieri fortasse poterat, ut veri numeri restituerentur, nisi Rhodaphae et Calinipaxae urbium obscuritate firmum quoddam fundamentum emendationi deesset. Certius iudicari potest de altera viae parte, quae est a Pât'aliputra usque ad ostia Gangis: quam Plinius DCXXXVIII. mill. pass. tradit efficere. Neque quisquam, hunc quoque numerum falsum esse, non videt; nam quum spatium illud incertius esset cognitum, plenus stadiorum numerus referri debebat. Sed legendum est DCCXXXVIII., de qua emendatione vix quisquam dubitabit, qui stadiorum et passuum comparisonem semel instituerit: nam et paullulum tantum immutatum est, et nume-

novimus satrapiam Arachosiae et Gedrosiae adeptum esse olympiadis CXIV. anno altero, quam etiam obtinuisse eum olymp. CXVI. anno primo ex Diodoro (XIX. 48.) discimus: sed amplius veteres nihil de eo tradiderunt. Neque certius ex reliquiis Indicon de vita Megasthenis iudicari potest. Id quod scire gravissimum est, num Alexandri expeditioni Indicae iam interfuerit, dubium est vel potius ad fidem difficile. Cui coniecturae hoc solum ansam dare potest, quod Nilum et Danubium cum Indo et Gange comparavit (Arr. exp. Al. V. 6. 10.), sed quum comparatio ista fortasse solius Eratosthenis sit, quem una cum Megasthene Arrianus laudavit, deinde, quum ne levissime quidem, sese illi expeditioni interfuisse, ullo loco indicaverit, postremo, quum per errorem Vipâçam dixerit in Irâvatim influere, (Arr. Ind. 4. 8.), de qua re Alexandri comites omnes consentiunt, nihil fere est illa coniectura incertius.

Neque hoc alterum certius potest expediri, quae fuerit causa, ob quam Seleucus legatum ad K'andraguptam miserit.¹¹⁾ Eadem in dubitatione tempus legationis relinquitur: quum autem dubitari non possit, quin missa sit inter amicitiam regum, existimandum est, eam pertinere ad id tempus, quod inter pacem factam et K'andraguptam mortuum vel inter annos CCCII. et CCLXXXVIII. interest. Qua in re dubia minime errabimus, si medium annum i. e. CCLXXXV. a. Chr. (Olymp. CXXI. ann. II.) statuerimus.¹²⁾

11) Parum expedit hanc rem Plinius hoc loco: *India patefacta est — et aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati (sicut Megasthenes et Dionysius a Philadelpho missus e a ea causa) vires quoque gentium prodidere.* VI. 21. 3.

12) *Clinton. fast. Hell. III. p. 482. not. z.* Megasthenem Indica conscripsisse contendit paulo ante annum CCCII, sed confidit perperam, missum esse Megasthenem, ut pacem conficeret. Quae coniectura ad veritatem minime videtur accedere; primum enim nusquam memoratur, Megasthenem pacis interpretem fuisse, deinde Pâtâliputram profectus est ibique diutius moratus, postremo eiusmodi est narratio, ut intelligamus, Megasthenem amice et sine ulla dissimulatione exceptum fuisse.

Paulo certius quam de anno, de tempore anni dici potest: nam ex eo, quod de latitudine Gangis et Çôn'ae retulit¹³⁾, intelligimus eum pluvio tempore Pât'aliputrae fuisse. Qua quidem re non probatur, non diutius ibi eum moratum esse: imo exstat causa, licet sit levior, ob quam putes eum Pât'aliputrae fuisse iam veris tempore. Descripsit enim conventum Brahmanarum¹⁴⁾, qui anni Indici die primo (i. e. mense K'aitra vel Martio) convenirent, ut de anni temporibus vaticinarentur, i. e. ut calendarium constituerent.

Minus est dubium, quas Indiae partes viderit. Et per sese et quia accuratius, quam ullus Alexandri comes vel alius Graecus, Cabuliae et pentapotamiae flumina enumeravit¹⁵⁾, constat per has terras eum profectum esse. Deinde scimus eum regiam viam secutum¹⁶⁾ usque ad Pât'aliputram pervenisse. Neque tamen videtur praeter has ullam Indiae partem conspexisse; et ipse confitetur (Strab. 689.), sese inferiorem partem Gangeticae terrae auditu tantum et fama novisse. Vulgo eum opinantur etiam in castris Indicis moratum esse, in alia igitur regione non amplius cognita: quae tamen opinio in depravata quadam lectione posita est, quam editiones Strabonis praebent. In omnibus enim codicibus Strabonis (p. 709.) legitur hoc: *Γενομένων δ' οὖν ἐν τῷ Σανδροκόττου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ Μεγασθένης, τετραράκοντα μυριάδων πλήθους ἰδονόμενον, μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνιγεγμένα κλέμματα πλειόνων ἢ διακοσίων δραχμῶν ἄξια*. Sola discrepat versio Guarini et Gregorii his verbis: „Megasthenes refert, quum in Sandrococti castra venisset — vidisse“, ex quibus apparet, interpretem scriptum invenisse *γεόμενος*. Sed quum versio illa vix uni auctoritate codici par sit, et quum vox *γεομένων* in vocem *γεόμενος* faci-

13) Arr. Ind. 4. 7, 10. 5, Strab. 702, Plin. h. n. VI. 22. 1.

14) *Μεγάλη λεγομένη σύνοδος τῶν φιλοσόφων*. Strab. 703, Arr. Ind. 11. 4 — 6, Diod. II. 40.

15) Arr. Ind. 4. 8 — 12.

16) Cf. Strab. 689. et Plin. h. n. VI. 21. 8, quem locum Megastheni modo attribuimus.

lius, quam *γερόμενος* in *γερομένους* immutari potuerit, nulla omnino est causa, cur a lectione omnium codicum recedamus. Quorum scripturam vana coniectura sollicitavit Casaubonus, substituendum esse contendens *γερόμενος*, quum constet ex Strabone et Arriano V. 6. 2., Megasthenem ad Sandrocottum missum fuisse; quae causa nihil omnino probat. Tamen a Casauboni tempore scriptura *γερόμενος* haud recte vulgata mansit.

Disputetur simul de alio loco, ex quo Megasthenem etiam ad Porum profectum esse suspiceris. Legitur enim apud Arrianum (Ind. 5. 3.) hoc; Ἄλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκεῖ μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρας, πλὴν γε ὅτι πλεῦνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες. Ἐγγενέσθαι γὰρ Σανδρακόττῃ λέγει τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν καὶ Πόρῳ (sic) ἔτι τούτου μέζονι. Sed etiamsi omiseris, Porum ante Seleuci regnum iam interfectum fuisse (Diod. XIX. 14.), Megasthenem igitur non in illa legatione, sed forte viginti annis ante potuisse cum eo convenire, tamen restat duplex in illo loco absurda sententia. Absurdum enim erat contendere, Megasthenem, quia cum Poro convenerit, maiorem Indiae partem Alexandro peragrasse, absurdius etiam, maiorem dicere Porum, quam K'andraguptam, quem ipse Arrianus modo appellavit τὸν μέγιστον βασιλέα τῶν Ἰνδῶν. Propter hanc sententiae istius perversitatem Lassenius, quem alii sunt secuti, coniecit (pentap. Ind. 44.) locum istum Arriani a scriba quodam esse profectum, qui Porum, quem semper in ore fèrunt Graeci, ubi de India sermo fiat, h. l. omissum esse aegre ferens verba ista addiderit. Quod vereor ne audacious V. D. suspicatus sit, quam verius; tametsi certum est, Arrianum id, quod nunc legitur, non potuisse scribere. Sed facilius, nisi fallor, locus ita potest emendari, ut sanam sententiam habeat: ita enim legendum videtur: Ἐγγενέσθαι γὰρ Σανδρακόττῃ λέγει, τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, καὶ Πόρῳ ἔτι τούτῳ μέζονι, quam emendationem per sese probari omnesque difficultates expedire arbitror.

Megasthenem saepius in Indiam profectum esse, recentiores scriptores uno ore omnes Robertsonium secuti solent contendere: tamen ut certa sit haec opinio, multum deest. Nam quod Arrianus narravit exp. Alex. V. 6. 2.: *Πολλάκις δὲ λέγει (Μεγασθένης) ἀφικέσθαι παρὰ Σανδράκοτον τὸν Ἰνδῶν βασιλέα*, quaestionem non solvit: hoc enim voluisse potest, Megasthenem in una illa legatione Κ'αυdraguptam saepius adiisse. Neque ex orationis contextu altera apparet explicatio. Neque certe praeterea ullus scriptor plura eius itinera commemoravit, etsi commemorandi occasio minime defuit, neque in ipsis eius Indicis plurium itinerum levissimum vestigium invenitur. Sed forte dicat quispiam, repugnare accuratam, quam ille habuerit, omnium rerum Indicarum cognitionem; quam tamen, si credideris eum per tempus non exiguum Πάτ'αλιπυτράε comoratum fuisse, aequè explicabis ac si pluries in Indiam eum profectum esse putaveris. Quae igitur Robertsonii coniectura incerta videtur, ne dicam, ad fidem difficilis.

2. De Indicis Megasthenis eorumque argumento.

Opus illud, quod ut scriberet, iter Megastheni occasionem prae-buit, inscriptum erat τὰ Ἰνδικά. Ex quo ita, ut libri numerus indicetur, hi loci afferuntur:

Athen. IV. p. 153. *Μεγασθένης ἐν τῇ δευτέρῃ τῶν Ἰνδικῶν τοῖς Ἰνδοῖς φησιν ἐν τῷ δείπνῳ παρατίθεσθαι ἑκάστην τράπεζαν ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθήκαις καὶ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτῇ τριβλίον χρυσοῦν, εἰς ὃ ἐμβαλεῖν αὐτοὺς πρῶτον μὲν τὴν ὀρυζαν ἐφθῆν, ὡς ἂν τις ἐψήσειε χόνδρον, ἔπειτα ὅσα πολλὰ χειροποίητα ταῖς Ἰνδικαῖς σκευασίαις.*

Clem. Alex. Strom. I. p. 132. Sylb. *Φανερώτατα δὲ Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι συμβιωκῶς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὧδε γράφει "Ἄπαντα μέντοι τὰ περὶ φύσεως εἰρημένα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, λέγεται καὶ παρὰ τοῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος φιλοσοφοῦσι τὰ μὲν παρ'*

Ἰνδοῖς ὑπὸ τῶν Βραχμάνων, τὰ δὲ ἐν τῇ Συρίᾳ ὑπὸ τῶν καλουμένων Ἰουδαίων.

Ioseph. contra Apion. I. 20. et antiq. Iud. X. 11. 1.: Συμφωνεῖ καὶ Μεγασθένης ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειράται τὸν προειρημένον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων (i. e. Ναβουχοδονόσορον) Ἡρακλέους ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει πράξεων διενηροχέναι καταστρέψασθαι γὰρ αὐτόν φησι καὶ Ἰβηρίαν.

Cf. G. Syncell. T. I. p. 419. Bonn. Τὸν Ναβουχοδονόσορον ὁ Μεγασθένης ἐν τῇ δ' τῶν Ἰνδικῶν Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον ἀποφαίνει etc.

Reliquiae, quum ab aliis scriptoribus alio ordine coniungantur, non sine difficultate quadam apte disponuntur. Is locus, quem ex Athenaeo attulimus, convenire videtur huic Strabonis loco: Τῶν οὐδ' ἂν τις ἀποδέξαιτο τὸ μόνους διαιτᾶσθαι ἀεὶ καὶ τὸ μὴ μίαν εἶναι πᾶσιν ὄραν κοινὴν δέλτνου τε καὶ ἀρίστου, ἀλλ' ὅπως ἐκάστῳ φίλον (p. 709.). Itaque morum Indicorum descriptionem, cui insertus est locus laudatus, ad alterum Megasthenis librum referendam esse arbitror. Libri tertii locus, quem Clemens Alex. affert, ei Megasthenis narrationi respondet, quae apud Strab. 713. exstat: Τὰ δὲ περὶ φύσιν τὰ μὲν εὐρύθειαν ἐμφαίνειν φησὶν -- περὶ πολλῶν δὲ τοῖς Ἕλλησιν ὁμοδοξεῖν. Qui locus et ipse, et tota, qua continetur, relatio (711 — 714., 718.) ad tribuum descriptionem (p. 703 — 707. seq.) pertinet, id quod apparet ex his verbis ab initio positis: περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγων -- φησὶν etc. Accuratus denique libri quarti locus a Iosepho et Syncello memoratus convenit maiori, qui apud Strabonem 686. legitur: Ναυοχοδρόσορον δὲ τὸν παρὰ Χαλδαίοις εὐδοκιμήσαντα Ἡρακλέους μᾶλλον, καὶ ἕως Σηλαῶν ἐλάσαι, quocum alius cohaeret, qui apud Arrianum Ind. 7 — 10. exstat. Quod quum ita sit, libro quarto de historia, deis sacrisque Indorum dixisse videtur. Liber primus, nusquam tamen memoratus, partem continuisse videtur eam, quae ad geographiam et typographiam spectat: quae coniectura per sese probabilis initio epitomes

Diodori (II. 35. seq.) confirmatur. Quamquam ita circa eas partes, quae certum locum habent, ceterae quae restant collocari ac disponi possunt, probabilius alia, alia incertius, tamen hoc modo demonstrari nequit, Megasthenis Indica quatuor tantum libros continuisse.

Nulla est causa, propter quam Megasthenem Attica dialecto usum esse aut dubitemus aut negemus. Quod a quibusdam ¹⁷⁾ negatum est propter hunc Eusebii locum: *Εὐρον δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀβυδηνοῦ περὶ Ἀσσυρίων γραφῇ περὶ τοῦ Ναβουχοδονόσου ταῦτα Μεγασθένης δὲ φησι, Ναβουχοδρόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπὶ τε Αἰβύρην καὶ Ἰβηρίην στρατεύσαι ταύτας οὖν χειρωσάμενον ἀπόδασμον αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι. Μετὰ δὲ λέγεται πρὸς Χαλδαίων, ὡς ἀναβάς ἐπὶ τὰ βασιλῆα κατασχεθεῖν Θεῶ κ. τ. λ.* (praep. ev. IX. 41. ed. Colon. 1688. p. 456. D.). Nam quum hanc sententiam *μετὰ δέ* etc. ad verbum ex Megasthene exscriptam VV. DD. putarent, eius libros ionice scriptos coniiciebant. Cui opinioni est opponendum, totum hunc locum Abydeni esse, itaque solum id ex Megasthene esse sumptum, quod oratione obliqua Abydenus ei attribuit, et unde directa oratio coeperit, i. e. verbis *μετὰ δέ*, Abydeni iterum incipere narrationem. Quod si ullo modo dubium esse posset, argumentum loci a Megasthenis Indicis alienum, maxime si id cum aliis locis eiusdem argumenti conferres, qui apud Strabonem 687. et Iosephum l. l. exstant, ostenderet, Megasthenem solius brevis sententiae *Ναβουχοδρόσορον — κατοικίσαι* fuisse auctorem. Hoc loco expedito, unus restat ad verbum expressus apud Clementem Alex. (Strom. I. p. 132. Sylb.), in quo ionismi ne vestigium quidem ullum inest.

Simul quam praeter hunc loci ad verbum exscripti non exstent, et quum ne veterum quidem testimoniis adiuvemur, de oratione Megasthenis nonnisi incertius iudicare possumus,

17) Vales. ad l. l., Larcher. chron. Herod. VII. p. 170. et Clinton. fast. Hell. p. 307., qui tamen ipse sententiam mutavit III. p. 483.

Alexandri aetate, qua *πολυγραφία* quaedam et *πολυϊστορία* in litteras Graecas permanere coepit, et qua multi viri ingenii et doctrinae expertes libros edunt, materies atque oratio iam non aequabiliter coluntur: apud alios enim materiem oratio, apud alios orationem materies superat, ita ut apud illos oratio inflata et inanis inveniatur, apud hos exilius et iniucundius res consarcinentur potius quam describantur. Etsi, quatenus his Megasthenes sit annumerandus, nescimus, tamen ex pluribus locis, qui ad similitudinem catalogi propius, quam plenae descriptionis accedunt, conicere possumus, eum quoque res magis, quam compositionem et dictionem respexisse. Quae res praeter epitomas nescio an causa fuerit principalis, cur Megasthenis libri perditii sint.

Singulas Megasthenis narrationes h. l. summatim tantum enumerare possumus et ad hunc solum finem, ut uno in conspectu omnes videantur: singularum omnium explicatio ei reservetur, qui forte Megasthenis reliquias cum commentariis editurus sit. Itaque id solum paulo longius exponemus et cum narratione ceterorum Graecorum comparabimus, quod opus erit, quo Megasthenis fidem et pretium recta ratione metiamur.

Geographiam Indiae scribere coepit finibus recte enumeratis¹⁸⁾. Deinde transit ad magnitudinem Indiae describendam, de qua primus inter omnes Graecos rectius iudicavit¹⁹⁾, neque eam postea ullus, si universum spectas, accuratius definivit²⁰⁾. Item primus et Daimacho excepto

18) Diod. II. 35, Arr. exp. Alex. V. 6. 4.

19) Herodotus III. 94. dixerat: Ἰνδῶν δὲ πλῆθος πολλῷ πλείστον ἐστὶ πάντων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ἀνθρώπων, Ctesias, Indiam magnitudine reliquae Asiae non disparem esse. Neque multo certiores facti sunt de ambitu Indiae Alexandri comites: narrat enim Onesicritus, Indiam esse tertiam partem orbis terrarum, Nearchus, iter per campum esse quatuor mensium. Strab. 689, Arr. Ind. 3. 5—6.

20) Accuratius solus Patrocles Megastheni aequalis narrat, per XV. millia stad. Indiam ab occidente ad orientem extendi. Strab. 68, 69, 689.

solus ex omnibus Graecis novit Indiae formam, de qua ii, qui ante Alexandrum scripserunt, nihil omnino, quod sciamus, certius dicere erant ausi, et cuius Macedones tam fuerant ignari, ut errore maximo longitudinem ab occidente ad orientem, a septentrionibus meridiem versus esse latitudinem putarent²¹⁾. Latitudinem dicit XVI. millia stad. explere²²⁾, addens, quo modo hoc spatium computaverit: ab Indo enim usque ad Pât'aliputram columnas milliarias X. mill. stad.²³⁾ indicare, reliquum spatium usque ad mare porrectum VI. mill. stad. ex computatione nautarum efû-

21) Erroris causa non latet. Macedones enim ad Vipâçam progressi certiores erant facti, orientem versus Indiam per spatium ingens extendi, deinde secundo flumine ad meridiem profecti, breviorē itinere mare invenerant. Ab hoc tempore hic esse Indiae latitudinem, longitudinem illic opinabantur, omittentes, litus ulterius ad meridiem posse flecti. Error iste expeditione Alexandri ortus vel certe confirmatus, quo Indiae forma omnino corrumpitur, ab Eratosthene totam Graecorum geographiam pervadit.

22) Arr. Ind. 3. 7—8, Strab. 69, 639. Huc etiam pertinere supra exposuimus varia spatia, quae Plinius h. n. VI. 21. 8. prodidit.

23) Legendum esse apud Strabonem p. 689. *καταμετρέηται σχολοῖς* καὶ ἔστιν ὁδὸς βασιλικῇ σταδίων μυρίων, neque quod in omnibus codd. invenitur *δισμυρίων*, nihil dubitationis habet. Deinde in omnibus Strabonis codd. legitur *σχολοῖς*, et apud Arrianum, qui eundem locum ex Megasthene excerpserat (Ind. 3. 4.), in omnibus *σχολοῖς*. Quamvis nihil in utraque lectione possit reprehendi, tamen vocem *σχολοῖς* mutare facilius erat, quam immutare *σχολοῖς*. Straboni enim mirum videri poterat, schoeni mensuram, qua Graeci uti assueverant, in India adhiberi. Convenit autem schoenus, qui Eratostheni est mensura quadraginta stadiorum (Plin. h. n. XII. 30.). accurate cum Indica jòg'anae mensura, quae quatuor crôças continet. Duplicem vulgo longitudinem jòg'anae attribui non ignoro, sed etiam minorem quum ipsi Indi agnoscunt (cf. As. Res. V. 105.), tum Sinenses peregrinatores (cf. Foe-koue-ki 87—88.) et ipse Megasthenes hoc loco Strabonis (708.): *Οἱ ἀγορανόμοι ὁδοποιοῦσι καὶ κατὰ δέκα στάδια σιγήλιν τιθέασιν τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσας*. Quo ex loco hoc certe apparet, decem stadia aliquam Indicam mensuram aequare, quae alia atque minor illa crôça esse non potest.

cere. Quod spatium, etsi re vera media Indi pars a Gangis ostiis non amplius XIII. mill. DCC. stad. abest, tamen si computationis illius rationem habemus, videtur quam accuratissime indicavisse. Quanto autem intervallo Himálaja mons ab australi Indiae fine distaret, Megasthenes iam minus accurate poterat dicere, quum in hoc spatio terrae natura illi computationi minus conveniret. Quod igitur intervallum, quod recta via non amplius XVI. mill. CCC. stad. explet, et si Taprobanen insulam annumeraveris, XVII. mill. D. stad. aequat, XXII. mill. CCC. efficere contendit²⁴), qui

24) Arr. Ind. 3. 8, Strab. 68—69, 690. Plinius h. n. VI. 21. 2. refert, Indiam a septentrionibus ad meridiem per spatium vicies et octies centenorum quinquaginta mill. pass. extendi. Qui numerus, quamquam XXII. mill. CCC. stad. non accurate respondet, sed XXII. mill. DCCC. stad. aequat, tamen ad eum numerum, quem Megasthenes dixit, propius quam ad alium ullum accedit.

Ab eis numeris, quos Arrianus et Strabo uno ore tradunt, Diodorus II. 35. mire discrepat: latitudinem enim ait XXVIII. mill. stad., longitudinem XXXII. mill. explere. Inconsideratum esset negare, Megasthenem etiam maiores Diodori numeros indicavisse, quia Arrianus numero haec ipsa verba addidit ὑπερ το βραχύτερον αὐτοῦ et ὑπερ το στενότερον αὐτοῦ Ind. 3. 7, 3. 8, et quia Strabo latitudinis numero addidit ἢ βραχύτερον (p. 689.) et de longitudine, Megasthenem et Daimachum spectans, diserte dixit hoc: οἱ καθ' οὓς μὲν τόπους δισχυρίων εἶναι σταδίων τὸ διάστημα φασὶ τὸ ὑπὸ τῆς κατὰ μεσημβρίαν θαλάττης, καθ' οὓς δὲ καὶ τρισχυρίων (68—69.). Attamen dubitari nequit, quin minorem numerum Megasthenes, Daimachus maiorem rectum existimaverit: nam et Arriano maior non memoratu dignus est visus, et Strab. 690. aperte hoc dixit: Μεγασθένης καὶ Δαιμάχου μετριάσαντων μᾶλλον ὑπὲρ γὰρ δισχυρίους τιθέασιν σταδίους τὸ ἀπὸ τῆς νοτίου θαλάττης ἐπὶ τὸν Καύκασον, Δαιμάχος δ' ὑπὲρ τοὺς τρισχυρίους κατ' ἐνλίους τόπους, quibus verbis ab hac sententia Megasthenem plane excludit. Et p. 72, ubi Daimachi XXX. mill. pass. memoravit, de Megasthene ne verbum quidem dixit. Neque minus de latitudine Indiae solam mensuram XVI. mill. stad. Megasthenes veram habuisse potest. Nam non solum Strabo (689.) et Arrianus (Ind. 3. 7.) maiorem Megasthenis numerum non commemorarunt, sed etiam Hipparchus apud Strab. 69., quo loco demonstravit Patrocleum fide esse indi-

tamen numerus illi modo computandi satis accurate videtur respondere.

Altero quoque modo Indiae magnitudinem Megasthenes descripsit. Asiam enim ad Africum sitam in quatuor partes sibi dividit, ex quibus contendit eam, quae a mari ad Euphratem pateat, esse minimam, alias duas, quae terras inter Indum et Euphratem comprehendant, coniunctas vix pares esse Indiae²⁵).

Postremo astronomice indicavit terrae situm et ambitum, apud Strabonem 76. memorans haecce: *ἐν τοῖς νοτίοις μέρεσι τῆς Ἰνδικῆς τὰς τε ἄρκτους ἀποκρίπτεσθαι, καὶ τὰς οὐρανὸς ἀντιπίπτειν*²⁶). Alterum fieri in extrema Indiae parte, quae meridiem versus sita est, alterum in omnibus regionibus ab tropico ad meridiem sitis, nemo est qui nesciat.

Inter eos locos, qui ex Megasthenis Indicis supersunt, ad topographiam et chorographiam non multi pertinent. Qui non solum ad eas regiones spectant, quas ipse peragravit Megasthenes, sed ad totum spatium ab Himâlaja

gnum, quia Indiae magnitudinem minorem quam Megasthenes indicaverit, solam mensuram XVI. mill. stad. tradidit, quo loco ut probaretur id, quod Hipparchus voluit, maximus numerus erat aptissimus. — Maiores ita ortos existimaverim numeros, ut ad occidentem Megasthenes annumeraverit Indiae Cabuliam et eam Arianae partem, quam Seleuco K'andraguptas ademit, ad septentriones finitimas gentes, v. c. Uttaracuros, quorum ipse alio loco mentionem fecit.

Id quod de latitudine Indiae Megasthenes dixit, per totam Graecorum geographiam perpetuum mansit, ita ut ne Ptolemaeus quidem, qui Indiam per XVI mill. DCCC. stad. extendi putat, aliquantum dissentiat. Sed longitudinis mensuram, quam indicavit, omnes reiecerunt, ne opinionem omnium veterum offenderent, qui zonam torridam putabant habitari non posse, aut Indiam ponerent (sicut Hipparchus) cum manifesto errore multo longius septentriones versus.

25) Arr. exp. Alex. V. 6. 2—3.

26) Cf. Diod. II. 35, Plin. h. n. VI. 22. 6. Ex scriptoribus Alexandri similia contenderant Nearchus et Onesicritus, et qui modum excessit, Baeto. (Strab. 77, Plin. I. 1.) Cf. Lassen. institut. linguae praecriticae. Append. p. 2.

usque ad Taprobanen extentum; ad flumina Indica plerique.

Fluminum Indicorum magnitudo mature occidentales gentes in admirationem converterat. Quod de Indo Scylax et Hecataeus retulerunt, nescimus, Ctesias (Ind. 1.) latitudinem ei XL. et CC. stad. attribuit. Magnitudinis in hunc modum augendae imprimis haec causa fuisse videtur, quod Persis, qui Ctesiae erant auctores, Indiae flumina tanto maiora visa sunt, quanto minora et rariora Persica fuere. Mirabundi Macedones, quorum expeditio pluvio tempore est facta, contuebantur Indi magnitudinem et fluminum in Indum influentium, neque mirari possumus, quod perpetuam eam esse vel existimaverunt vel simulaverunt, et quod in describendo Gange etiam maiore omnem modum excesserunt²⁷).

Falsam opinionem de hac re ne Megasthenes quidem Graecis sustulit, quum idem de pluvio tempore diceret. Itaque Indum retulit maiorem esse Nilo et Danubio et omnibus Asiae fluminibus, quae in mare mediterraneum influerent, solo Gange minorem²⁸). Certa autem latitudinis mensura non iam exstat. Flumina, quae in Indum influerent, quindecim enumeravit (Arr. exp. Alex. V. 6. 11.), quae nomina apud Arrianum (Ind. 4. 8—12.) legimus omnia:

27) Error ille magnum habuisse eventum videtur. Alexandrum enim, quum a copiis ut rediret coactus esset, nemo ignorat, exercitum non in Persiam duxisse, sed mutato tantum itinere per immensum spatium meridiem versus: quod quam mirum sit, iam saepius VV. D.D. dixerunt, mirasque opiniones addiderunt ex. c. Flathius (Geschichte Macedoniens I. 382. seq.) Causam in illo errore invenisse mihi videor. Immensa, quae pluvio tempore fuit, latitudo fluminum, quae maior erat, quam ostiorum Nili et Danubii et ceterorum, quae antea viderant, fluminum, effecit, ut qui orientem versus noluerant longius procedere, ostium prope abesse opinati in meridiem non inviti proficiscerentur.

28) Arr. exp. Alex. V. 6. 10, Ind. 4. 13.

- I. Ἀκασίνης. Ostium ἐν Μαλλοῖς.
 A. Ὑδραώτης. Ostium ἐν Καμβισθόλοις.
 1. Ὑφασις. Ostium ἐν Ἀστρούβαις (V.L. Ἀστρούβαις).
 2. Σαράγγης ἐκ Κηρέων. (Sic prim. edd., cod. Flor.
 ἐκ Κηρέων, vulg. ἐκ Μηρέων).
 3. Νεῦδρος ἐξ Ἀττακηνῶν.
 B. Ὑδάσπης. Ostium ἐν Ὀξυνδράκαις.
 Σίναρος. Ostium ἐν Ἀρίσπαις.
 C. Τοῦταπος, μέγας ποταμός.
 II. Κωφὴν. Ostium ἐν Πενκελαΐτιδι (V.L. Πενκελαιήτιδι).
 A. Μαλάμαντος. (V.L. Μάλαντος).
 B. Γαῤῥόϊας, (V.L. Γαροΐας).
 C. Σόαστος.
 III. Πάρενος. (V.L. Πάρενος).
 IV. Σάπαρος. } καθύπερθεν τουτέων.
 V. Σόανος (V.L. Σόαμος) ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ἀβισσαρέων
 (VV. LI. τῆς Βησσαρέων, τῆς Σαβίσσα ῥέων), ἑρμιος
 ἄλλου ποταμοῦ²⁹).

29) Inter haec flumina complura, quae sint et quo nomine sanscrito appellata, docte, ut solent, Schlegelius (Ind. Bibl. II. 295. seq.). et Lassenius (pentapot. Ind. 11. seq., Ind. Alterthumskunde I. 29. 44. seq.) explicaverunt. Ita constant haec nomina:

- Ἰνδός, *Sind u.*
 Ὑδάσπη, *Vitastā.*
 Ἀκασίνης, *Kandraḥ āgā.*
 Ὑδραώτης, *Jrāvatī.*
 Ὑφασις, *Vipācā.*
 Σόανος, *Suvana.*
 Σαράγγης, *Çāraṅga.*

Tamen, quod flumen appelletur Çāraṅga, est dubium. Lassenius simul has duas lectiones constituit:

ἐκ Κηρέων, sanscritae enim eadem gens nuncupatur *Cēcaja*. Cf. Lassen. pentap. 12.

Σόανος ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ἀβισσαρέων, sanscritum enim fluminis nomen est *Suvana*, populi *Abisāra*. Cf. Lassen. Ind. Alterth. I. 94. Lectio Σαβίσσα ῥέων ita est orta, ut ex voce τῆς littera Σ attracta sit.

Gangis magnitudinem, Herodoto et Ctesiae ignoti,

Praeterea eorundem fluminum apud Graecos afferuntur haec nomina:

Sindū vulgo pronunciatur Ἰνδός (Cf. Plin. VI. 23. 1.: Indus incolis Sindus appellatus), in peripl. mar. Erythr. Σίνθος. A Ptolemaeo unum ex ostiis Indi, a Cosma (p. 569. B. Gallend.) emporium appellatur Σίνθος. Idem nomen inesse videtur in voce σίνδων, et in nomine urbis Σινδόμωνα s. Σινδονάμια. Strab. 701., Arr. exp. Alex. VI. 16. 5.

Vitastā, Ὑδάσπηξ, ap. Ptolem. Βιδάσπηξ.

Kandraḍāgā, Cantabra Plin. h. n. VI. 23. 1., Σανδαράλαξ Ptolem., Σανδαροράγος Hesych. Hoc ominosum nomen (cf. ἀνδρογάγος, Ἀλε — ξανδροράγος) Alexander in melius mutavit Ἀλεσίτης. *Jrāvatī*, Ὑάρωτις Strab., Hyarotes Curt., Πούατις Ptol., vulgo Ὑδρωτίτης.

Vipāçā, Hypasis Plin. Curt., Ὑπάσις Arr. Diod. XVII. 98. Ὑπανίς Strab. Diod. II. 37., Dion. Perieg., qui scriptores nomen immutaverunt ad similitudinem Scythici Hypanis, ab Herodoti tempore noti, Βίπασις s. Βίβασις Ptolem. Cum manifesto errore Megasthenes dixit, Vipāçam in Irāvatim effundi, quum influat in Çatadrum.

Inter Cabuliae fluvios *Cophenis* nomen hodiernum esse Cabuliae flumen, constat inter omnes. De variis nominis formis cf. Eustath. ad Dion. Perieg. 1140.

Malamantus, qui sit, adhuc ignotum est.

Soastum idem flumen esse Lassenius (zur Geschichte der Griech. und Indoscyth. Könige 144.) dixit atque quod Fa hian Sinen-sis nominavit *Su pho fa su tu* i. e. Çubāvastu, quod nunc vocatur Sewad. Etsi res ipsa non dubia est, tamen, quum Megasthenes et Ptolemaeus uno ore flumen appellaverint Σίαστος et Σοίαστος, nomen sanscritum non çubāvastu esse potest, sed quod idem significat *surastu*.

Garoeas, Alexandri historia notus, ab Arriano exp. Al. IV. 25. 10. nuncupatur Γουγαῖος, corruptissime in itinerario Alex. 106. Poturaeus, et apud Strabonem 697. et Ptolemaeum in hac regione urbs quaedam Γόρος et Γωρίνα commemoratur. Nunc vocatur Pang'cora.

Sanscrita horum fluminum nomina nondum reperta sunt, quae nescio an insint in catalogo fluminum Mahābhāratae VI. 333, ubi deinceps enumerantur *Surāstu*, *Gāurī*, *Campanā*.

Πευκελίτις sanscrite vocatur *Puścālū*, *Puścālartī* cf. Lassen.

Macedones in maius extulerant³⁰). Quod flumen inter Euro-

Zeitschrift I. 224, III. 197.), apud Graecos variis nominibus, Πευκελαῶτις χώρα Arr. exp. Al. IV. 22. 9, πόλις Πευκελαῶτις Arr. exp. Al. IV. 28. 10, πόλις Πευκέλα Ind. I, et ex fonte eodem Πευκολαῖτις πόλις Strab. 698, Peucolaitis oppidum Plin. h. n. VI. 21. 7, Peucolaitae VI. 23. 8, ἄγρια φῦλα Πευκαλέων Dion. Perieg. 1143, Ποκλαίς Ptolem., Ποκλαίς Arr. peripl. mar. Erythr. p. 21. Huds.

Tutapus, si respexeris ad verba μέγας ποταμός, quae addita sunt, vix aliud flumen esse videtur atque Çatadru: sed ignotum est nomen. Reliqua nomina, *Saranges*, *Neudrus*, *Sinarus*, *Ptarenus*, *Saparnus*, quum praeterea nusquam memorentur, non possunt nisi incertissime explicari.

Item gentium nomina h. l. enumerata, quibus sanscritis conveniant et ad quas gentes pertineant, ex parte tantum constat.

Κηκεῖς, *Cêcajae*. Lassen. pentap. 12. Zeitschr. III. 156.

Ἀβισσαροῖς, *Abisârae*. Lassen. pentap. 18. Zeitschr. II. 50. Ritter. Asien II. 1085. Praeterea nomen pronunciat *Ἀβισάρης* (Ἀμ-βισάρης) Arr. et al., Ἐυβίσταρος Diod. XVII. 87, Ἀποσισάρης Aelian. h. a. XVI. 39, Tzetz. Chil. III. 941.

Μαλλοί, *Mâlavae*. Lassen. Zeitschr. III. 196. Accuratus nomen scribitur *Μαλοί* ap. Strab. 701, Steph. Byz. ed. Ald. et Xyl-land., Arr. Diod. ed. Basil.

Οξύδρακαι = *Xudracae*. Lassen. Zeitschr. III. 199., Οξύδρακαι Arr. Strab. Paus. Steph. et al., Ozydracae L. Ampel., Ὑδρακαι Strab. 687. ex Megasthene, Ὑδρακαι Dionys. ap. Steph. Byz., Συρακοῦσαι Diod. XVII. 98, Σύνδροι (V. V. L. L. Σύνδροι, Σρόδροι, Σύνδροι Dion. Perieg. 1142, Sydraci Plin. h. n. XII. 12, Sygambri. Iustin. VIII. 9. 3.

Assacенаe obscuri sunt, Assacenos autem s. Assacenos Alexandri tempore scimus inter Indum et Guraeum habitavisse. Arr. exp. Al. IV. 25. 7, Ind. 1, Strab. 698, Curt. VIII. 10. 22, Itiner. Alex. 106.

Cambistholorum nomen sanscritum nescio an sit *Capistâla* i. e. simiarum regio, in quo nomine littera *Mante* litteram *B* eodem modo inserta sit, quo in nominibus Παλλυβοδρα, Ἐυβίσταρος. Enumeratur *Capistâla* inter Indicas terras Varâsanh. As^r Res. VIII. 338. Mire Vilso (Viś'n'u-Purân'. 194.) Cambistholos eosdem esse suspicatus est atque Cambôg'as, a quibus quum nomine tum situ multum absunt.

Ceterum, quum tot flumina in Indum effundi ne Alexandri

paucos omnes primus et vidit et descripsit Megasthenes. V. Arr. Ind. 4. 2—7, Plin. h. n. VI. 22. 1, Strab. 702. Id quod antea Curtii auctor (VIII. 9.) retulerat, iam ab ortu eum eximium esse, repetit ille: sacrorum viatorum sine dubio haec erat observatio. Latitudinem minimam explere ait VIII. mill. pass. i. e. stadia LXVI., mediam C. stadia; multis locis stagnare flumen, ut ripa ulterior non possit conspici. Quae descriptio in universum excedit modum etiam pluvii temporis: quibusdam tamen locis convenire videtur. Minime altitudinem auxit, quam XX. orgyias efficere dicit, ubi Plinius negligenter, ut solet, ὀργυιά voce passus transtulit.

Flumina in Gangem influentia XIX. Megasthenes enumeraverat, quorum Arrianus l. I. haec nomina XVII. attulit:³¹⁾

quidem comites tradiderint, facile mireris, Plinium VI. 23. 1. etiam undeviginti cognovisse. Sed admirationem ipsa nomina tollunt: nam, quum inter cetera memoret *Cantabram*, *tres alios afferentem*, hoc K'andrabâgae nomen esse vides, quae tres fluvios etiam Megasthene auctore recipit. His fluviis duplicatis, certe fit, ut numerus undeviginti fluminum efficiatur.

Nomina Indica graece exprimendi tres distingui possunt modi et aetates. Nam qui ante Alexandrum scripserunt, nomina solent in Graecum vertere, qui sequuntur, ea reddere ad sonum, sed paullo licentius, et ubi fieri potuit, cum paronomasia quadam, ultimi, Ptolemaeus, auctor peripli maris Erythraei, Cosmas quam accuratissime ea ad sonum litteramque exprimere. Ita etiam in hac re parva aperte perspicitur, crescente scientia paulatim linguae sensum teneriorem apud Graecos interiisse.

30) Plut. Alex. 62, Diod. XVII. 93, Curt. IX. 2. Cf. Aelian. h. a. XII. 41.

31) Nominum multorum explicatio est difficillima, paucorum adhuc successit. Postquam Rennellius, Mannertus, Wilfordius in hac re explicanda industriam posuerant, iterum fuit Schlegelii et Lassenii, nomina, quantum fieri potuit, illustrare. Ita constant haec nomina:

Σῆνος, sauser. Çôn'a.

Ἐκαρροβίας, Hiran'javâka (i. e. χρυσόφορος, aurifer), Çôn'ae cognomen.

Καῖνας, Cainas.
Ἐραunnoβόας, Eraunoboas.
Κοσσόανος, Cosoagus.
Σῶνος, Sonus.
Σιπτόκεσις, (V. L. Σιπτόκατις).
Σολόματις.
Κονδοχάτης.

} πάντες πλωτοί.
 } καὶ οὗτοι πλωτοί.

Κονδοχάτης, Gand'acavati (i. e. ξινοκερόεις), altera forma nominis *Gand'aci*.

Iomanes, Iamunâ.

Κορμενύσης, Carmanâçâ ex sententia Rennellii et Lassenii (*Ind-Alterthumskunde* I. 130). Sed dubitationem dat id quod additur *μέγας ποταμός*.

Praeterea explicare possum, quo nomine ab Indis appelletur Ὀζύμαγισ, ἐπὶ Παζάλας καλουμένοις ξυμβάλλων τῷ Γάγγη. Iamdiu enim constat inter omnes, eam gentem, quam Megasthenes appellavit Παζάλαι, Plinius h. n. VI. 22. 4. Passalae, Ptolemaeus Πασσάλαι, sanscritè nuncupatam esse *Pank'âla*, et habitavisse circa Canjacubg'am in ea mesopotamia, quae Iamunae et Gangi interiacet. Hanc autem regionem vel potius vicinam perfuit *Ixumati* (i. e. arundine saccharifera abundans), ita nominata, quia regio, quae inter Vipâçam et Gangem secundum Himâlatam extenditur, arundinis sacchariferae est uberrima, de qua re cf. Ritterum *Asien* II. 847. Memoratur *Ixumati* Harivanç. 9507, 12829, accuratius Râmâj. II. 68, 17, quo loco nuntiorum iter describitur. Nuntii, Gangem Hâstinapuræ transgressi, inde in terram Pank'âlam perveniunt: et per loca quaedam adhuc ignotas profecti, Culindam urbem attingunt, et transgressi Ixumatim per mediam Bâhîcarum terram ad Sudâmanem montem, deinde ad Vipâçam perveniunt. Etsi Culindarum gentem novimus inter fontes Vipâçae et Gangis habitasse, (cf. Lassen. *Zeitschr.* II. 21. seq.) tamen cui urbi Culindae nomen fuerit nescimus. Itaque etiam hoc relinquitur in dubio, quod flumen Ixumati appellatur: nam Iamunam id esse, vix audeo contendere. In nomine graeco litterae *I* et *T* videntur esse permixtae, ita ut legendum sit Ὀζύματις.

Cetera, quae de nominibus illis VV. DD. dixerunt, non excedunt opinionum auctoritatem. Inanem et memoratu non dignam aliam super aliam coniecturam protulit Forbigerus (*Alte Geographie* II. 1844). *Andomatim* (Ἀνδώματις ἐκ Μαγδιαδινῶν) Lassenius egregie explicavit ex terra *madj'andina* i. e. meridionali profluere, et sanscritè nuncupari *and'amati* (i. e. caecus), deinde idem flumen *And'amatim*

Σάμβος.

Μάγων.

Ἀγόρασις (V. L. Ἀγίρασις).

Ῥμαλις.

Κορμενάσης (V. L. Κορμινάσης), μέγας ποταμός.

Κάκουθις.

Ἀνδώματις ἐξ ἔθνεος Ἰνδικοῦ τοῦ Μανδιαδινῶν ῥέον.

Ἀμυστις. Ostium παρὰ πόλιν Καταδούπην,

Ὁξύματις (Legendum videtur Ὁξύματις.) Ostium ἐπὶ
Παζάλαις (V. L. Πασάλαις) καλουμένοισι.

Ἐρέννεσις (V. L. Ἐρῆέννυσις, Ἐρινέσις). Ostium ἐν Μά-
θαις, ἔθρει Ἰνδικῇ.

esse atque Tāmasam (i. e. obscurus) coniecit. Ind. Alterth. I. 130. *Cossoanum* s. *Cosoagum* esse *Cauçicim*, est coniectura Wilfordii et Schlegelii. As. Res. V. 272, Schlegel. Ind. Biblioth. II. 402. Non modo propius, sed etiam accuratissime nomini Cosoagus responderet sanscritum *cōś'ānāha* i. e. *θησαυροφόρος*, quod nomen idem significaret atque *hirañjavāha*, *ζόν'aeque* cognomen non minus aptum esset. Quam coniecturam nominis collocatio confirmat, quum vocem Cosoagus et Arrianus et Plinius inter nomina *ζόν'ae Σῶνος* et *Ἐρραννοβόας* collocaverint. Minus autem eorum sententia potest probari, qui nomine *Cainas Cēnam* significari voluerunt. Primum enim, tametsi littera sanscrita *ē* ubique littera *η*, nusquam litteris *αι* graece redditur (cf. apud Megasthenem ipsum voces *Μηρός* et *Mêru*, *Σουρασῆναι* et *Çūrasēna*), tamen Arrianus et Plinius uno ore *Cainas* nomen pronuntiant, deinde *Cēna* in *Iamunam* non in *Gangem* influit, postremo Plinii descriptio, licet de multis rebus sit obscura, haud dubie ad alias regiones spectat inter septentriones et orientem sitas.

Vox *Ἐρέννεσις* cum nomine urbis clarissimae *Varān'asī* mire congruit, quod ex duorum fluminum nominibus compositum etiam in Indicis fluminum catalogis omnibus coniunctum legitur. Sed ne explicationi isti fides deesset, Matharum obscuritas esset illustranda, quorum nomen sanscritum esse *Mag'ada*, conjici potius quam probari potest. Neque minus est ignotum nomen *Καταδούπη*, cuius ultima pars ad similitudinem vocis sanscritae *dvīpa* i. e. insula) accedit.

Ῥμαλις convenit cum consueto fluminis nomine *Vimalā*. Cf. Hariv. 9517.

His ex Plinio (h. n. VI. 22. 6.) addi potest duodevicesimus *Jomanes*, quod nomen apud Arrianum (Ind. 8. 5.) corrupte scribitur Ἰωβάρις.

Deinde etiam de *Çila*, fabuloso Indiae fluvio, dixit, per Silorum terram fluente; cuius aqua tam levis sit, ut nihil innatet, omnia mergantur³²).

Praeter haec alia multa fluminum nomina commemoraverat: LVIII. in universum praeter Gangem et Indum esse Indiae fluvios, navigabiles omnes³³).

Pauci praeterea loci traduntur, qui ad geographiam spectant. Praeter fabulosas gentes in extremis septentrionibus memoratur

Καύκασος (*Himâlaja*) et Μηρός (*Mêru*). Diod. II. 38. Δέρδαι (*Darada*), qui aurum formicis eriperent. Strab. 706 ; in media India

Πράσινοι (*Prák'ja*), quorum caput Παλίβοθρα (*Pát'aliputra*) accurate describit apud Strab. 702. Arr. Ind. 10. 3—4.

Σουρασῆναι (*Çûrasêna*), circa Iamunam habitantes, Dionysi cultores, eorumque oppida

Μέθορα (*Mat'urâ*) et Carisobora (VV. LL. Cyrisoborca, Chrysobora, Κλεισόβορα; quod sanscrite

32) Arr. Ind. 6. 2—3., Strab. 703., Diod. II. 37., et ex hoc anonymus, quem Ruhnkenius ad Callimach. fragm. p. 448. iam laudavit, et cuius narratio nunc legitur apud Boisson. Anecd. gr. I. 419. Nomen apud Diodorum scribitur Σίλλας, apud Strabonem Σιλίας, optime in epitome Strab. et in anecd. graec. Σίλλας. Ctesiae locos collegit Bähr. 369. Hanc quoque fabulam Lassenius (Zeitschrift II. 63.) litteris Indicis illustravit: Indi septentriones versus Çilam flumen esse putant, in quo immersa in lapides omnia verantur: qua re sane efficitur, ut omnia mergantur, neque quidquam innatet (cf. Mahâb. II. 1858.). Çilâ idem valet atque lapis (cf. annot. 52.).

33) Arr. Ind. 5. 2. — Plinius h. n. VI. 21. 5. hoc refert: *Seneca etiam apud nos tentata Indiae commentatione sexaginta annes eius prodidit, gentes duodeviginti centumque.* Cf. Megasthen. apud Arr. Ind. 7. 1. Non magni igitur Senecae librum aestimare possumus, qui tantas partes ex Megasthene descripserit.

nominari *Cris'n'apura* i. e. *Cris'n'ae* oppidum coniecit *Bohlen*. Das alte Indien I. 233.) Arr. Ind. 8. 5, Plin. h. n. VI. 22. 6.

*Pandaeam*³⁴⁾ deinde terram novit Arr. Ind. 8. 7. Plin. h. n. VI. 23. 6., et in ultimis finibus Indiae *Taprobanen (Támrarn'i)*, *flumine divisam, incolas Palaeogonos*³⁵⁾ *vocari, auri margaritarumque fertiliores quam Indos*. Plin. h. n. VI. 24. 1.

Gentes Indiam continere in universum centum duodeviginti Megasthenes dixerat (Arr. Ind. 7. 1.)³³⁾, urbium tantam multitudinem, ut enumerari non possent (Arr. Ind. 10. 2.), multos magnosque montes, multas amplasque planities (Diod. II. 35.). Si reputaveris, Diodorum iisdem vagis verbis locutum esse de fluminibus (II. 37.: *ἔχει καὶ*

34) Gens nominatur *Pandae* apud Plin. h. n. VI. 23. 6, Solin. 52, Dionys. ap. Steph. Byz. s. v., terra *Πανδαή* a Megasthene apud Arr. Ind. 8. 7, 9. 3. et a Polyaeo I. 3. 4. Utram gentem hac voce significet, *Pând'jas* in australi Indiae parte habitantes et in carminibus epicis iam commemoratos (ex. c. Mahâb. V. 578, II, 1121.) aut *Pând'avas* epicis carminibus illustratos, certo constitui non potest: illam coniecturam nomen *Πανδαή* Indico nomini *Pând'ja* accuratissime conveniens, et margaritarum mentio, et maturae pubertatis feminarum descriptio, hanc aliae narrationis partes ita iuvant, ut Lassenius hanc malit. Zeitschr. V. 252.

35) *Palaeogonorum* nomen in hunc modum explicare studuit Lassenius (dissert. de insula Taprob. p. 9.): *Dicamus, notam fuisse Megastheni fabulam Indorum, qua primi insulae incolae Rôxasae s. Gigantes progenitorum mundi filii fuisse traduntur. Hos minime inepte Palaeogonorum appellatione significare poterat. Contra hanc sententiam dicere liceat, Megasthenem hac voce tam insolita et ab usu quotidiani sermonis tam remota gentis ipsum nomen indicare voluisse, non describere gentem, deinde Megasthenem solere nomina non vertere, sed ad sonum et cum paronomasia quadam reddere, postremo, Taprobanes et urbis principis nomen Παλαιμούνδου brevi post inveniri voci Παλαίγονοι simillimum. Itaque, quum Lassenius capitis nomen Παλαιμούνδου sanscrite vocari pâli-simânta (i. e. doctrinae sacrae caput) egregie exposuerit, Palaeogonorum nomen ex voce sanscrita pâli-g'anâs (i. e. doctrinae sacrae homines) explicare maluerim.*

ποταμοὺς πολλοὺς καὶ μεγάλους πλωτοὺς), quae tamen singula Megasthenem vides persecutum, et Plinii si addideris hanc sententiam: *Megasthenes et Dionysius - - vires quoque gentium prodidere* VI. 21. 3., de hac re ampla Indicon pars perdita videtur.

Maiorem Indiae partem campestris esse, Megasthenes deinde refert (Arr. exp. Alex. V. 6. 5.), non recte quidem, sed quantum ipse vidit iudicans. Binas per annum esse aestates messesque binae: hibernae sementis fructus esse varias frumenti species (quarum ab Eratosthene dinumerantur *πυροί, κριθαί, ὄσπρια καὶ ἄλλοι καρποὶ ἐδώδιμοι, ὧν ἡμεῖς ἄπειροι*), vernae sationis oryzam, bosmorum, sesamum, milium (, linum). Diod. II. 36., Strab. 693. cf. Eratosth. ap. Strab. 690. Diodorus ea, quae de plantis Indicis dixit, brevius ex illo et ita exscripsit, 'ut a singulis abstineret, alii scriptores Megasthenis locos afferunt de his plantis arboribusque:

de ebano, Strab. 703.

de palma, cuius nomen sanscritum *tala* (τάλα) commemorat, Arr. Ind. 7. 3.

de ingenti arundine Indica. Strab. 710—711.

et quae Dionysi expeditionis esse documenta et reliquias credidit

de vite agresti, de hedera, de lauro, de myrto, de buxo Strab. 711. (687—688., Arr. Ind. 5. 9.),

de arboribus marinis. Antigon. Caryst. 147. (Plin. h. n. VI. 21. 6.) cf. Foe-koue-ki p. 90.

Ex bestiis Indicis descripsit

tigrem Bengalicum (Strab. 703.), quem inter omnes Graecos primus vidit; deinde in quadam parte accuratius Aristotele vel hodiernis zoologis

elephantum, cuius venatum copiosius exposuit, Strab. 704—705., Arr. Ind. 13. 14., Diod. II. 42.

varias simiarum species, Strab. 703. 710., Aelian. h. a. XVII. 39.

canes Indicos, Strab. 703.

antilopas (ἵππους μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους), Strab. 710.

gymnotum electricum, Aelian. h. a. VIII. 7.

serpentes volucresque scorpiones, Strab. 703. Aelian. h. a. XVI. 41.

boam constrictorem, Plin. h. n. VIII. 14. 1., Solin. 52. cf. Strab. 70.

concham margaritifera³⁶⁾, eiusque venatum, Arr. Ind. 8. 8—13., neque Taprobanen eius uberrimam esse ignorat, Plin. h. n. VI. 24. 1.

formicas aurum effodientes, de quibus infra disseremus.

Ex metallis haec in India inveniri dicit: πολὺς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσός, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκὸς καὶ σίδηρος, ἔτι δὲ κασίτερος καὶ τᾶλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρεῖαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα. Diod. II. 36. Strabone auctore memoravit etiam λίθους λεβανόχρους, γλυκντέρους σύκων ἢ μέλιτος. Strab. 709. De auro plures loci afferuntur: aliud effodi (Arr. Ind. 8. 13.), aliud formicis eripi (Strab. 706.), aliud in fluminibus auriferis inveniri³⁷⁾ (Strab. 711.); eius uberrimam esse Taprobanen.

Si cogitamus, quantam fructuum copiam India gignat, quanta admiratione Macedones eam spectaverint et ipse Megasthenes, ut adeo ex brevi Diodori (II. 35—36.) epitome satis apparet, si adiicimus hanc Diodori sententiam II. 36.: οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρποὺς φέρει, δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν,

36) H. I. etiam hoc legitur: μαργαρίτην — οὕτω τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλεόμενον. Idem retulerat Chares Mitylen. ap. Athen. III. p. 93.: ἔξαφουντες ὁστᾶ λευκὰ προσαγορεύουσι μαργαρίτας. Quod neque accurate neque falso est dictum, quum μαργαρίτης a voce μάργαρος, μάργαρος autem a voce sanscrita mang'ara (i. e. margarita) duendum sit. Cf. Pott: Etymolog. Forschungen. T. II. p. 470.

37) Etsi arena aurifera non deest eis fluminibus, quae a septentrionibus in Gangem influunt, tamen fieri potuit, ut propter solam vocem hiran'jarâha (i. e. aurifer), ὧν'ae cognomen, sententiam illam Megasthenes proponeret.

deinde huius epitomes negligentiam, postremo ceteros locos leviter tantum et quasi per transcursum afferri, licet concludere, ex ea parte Indicon, quae ad naturalem historiam pertinet, pleraque desiderari.

Sed copiosissime gentis vitam moresque enarravit, sive prae ceteris hanc partem diligenter conscripsit, sive ex hac parte plurimum traditum est. Alexandri Macedones hanc rem paene omiserant, quum ingenti eorum quae viderant copia eo pervenissent, ut nihil amplius, nisi mira et insolita observarent; ad quem numerum solus Nearchus non pertinet, vir simplex et perspicax. Sed primus Megasthenes per omnes partes Indorum vitam perscrutari studuit, et sicut in hac re fuit princeps, ita, quod sciamus, ultimus quoque inter omnes Graecos Indicas res ita descripsit, ut a republica et a deorum cultu usque ad singulas res domesticas omnia pertractaret.

Constitutionem Indicarum tribuum (qua voce Lusitanicam *casta* transferre liceat) Alexandri comites non animadvertisse, est quod miremur, quum in Aegyptum profecti eandem ibi invenerint. Primus eam perspexit Megasthenes. Qui loci huc pertinent, leguntur apud Strab. 703—704. 707, Arr. Ind. 11—12., Diod. II. 40—41., et qui nonnulla mutavit, apud Plinium h. n. VI. 22. 2—3., et ex eo apud Solinum 52. Neque quod sciamus, eam huius rei scientiam, cuius Megasthenes fuit auctor, ullus postea Graecus scriptor vel aequavit vel auxit³⁸⁾.

Megasthenes Indos in septem tribus³⁹⁾ dispositos esse ait, quas in hunc modum enumerat:

38) Nonnisi leviter et obscure hanc rem attigit Porphy. abst. IV. 17. et Apulej. II. p. 116. Bipont.

39) Apud Strabonem et Diodorum tribus appellantur *μῦοι*. apud Arrianum *γεγεαί*, ita ut illa voce Megasthenes usus esse videatur. Megasthenes autem, quum tribus quatuor Indicas enarraret, in eo erravit, quod et Graeca ratione et ab aula Pâ'aliputrica hanc rem perlustravit. Sine hac altera causa vix fieri poterat, ut sextam et septimam tribum in istum modum componeret. Sed Megasthenis

antilopas (ἵππους μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους), Strab. 710.

gymnotum electricum, Aelian. h. a. VIII. 7.

serpentes volucresque scorpiones, Strab. 703. Aelian. h. a. XVI. 41.

boam constrictorem, Plin. h. n. VIII. 14. 1., Solin. 52. cf. Strab. 70.

concham margaritifera³⁶⁾, eiusque venatum, Arr. Ind. 8. 8—13., neque Taprobanen eius uberrimam esse ignorat, Plin. h. n. VI. 24. 1.

formicas aurum effodientes, de quibus infra disseremus.

Ex metallis haec in India inveniri dicit: πολὺς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσός, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκός καὶ σίδηρος, ἔτι δὲ κασσίτερος καὶ τᾶλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρεῖαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα. Diod. II. 36. Strabone auctore memoravit etiam λίθους λιβανόχρους, γλυκντέρους σύκων ἢ μέλιτος. Strab. 709. De auro plures loci afferuntur: aliud effodi (Arr. Ind. 8. 13.), aliud formicis eripi (Strab. 706.), aliud in fluminibus auriferis inveniri³⁷⁾ (Strab. 711.); eius uberrimam esse Taprobanen.

Si cogitamus, quantam fructuum copiam India gignat, quanta admiratione Macedones eam spectaverint et ipse Megasthenes, ut adeo ex brevi Diodori (II. 35—36.) epitome satis apparet, si adiicimus hanc Diodori sententiam II. 36.: οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρποὺς φέρει, δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν,

36) H. 1. etiam hoc legitur: μαργαρίτην — οὕτω τῇ Ἰνδοῦ γλώσση καλεῖται. Idem retulerat Chares Mitylen. ap. Athen. III. p. 93.: ἔξαυροῦντες ὅσα λευκὰ προσαγορεύουσι μαργαρίτας. Quod neque accurate neque falso est dictum, quum μαργαρίτης a voce μάργαρος, μάργαρος autem a voce sanscrita *mang'ara* (i. e. margarita) ducendum sit. Cf. Pott: Etymolog. Forschungen. T. II. p. 470.

37) Etsi arena aurifera non deest eis fluminibus, quae a septentrionibus in Gangem influunt, tamen fieri potuit, ut propter solam vocem *hiran'jarâha* (i. e. aurifer), ὧν'ae cognomen, sententiam illam Megasthenes proponeret.

deinde huius epitomes negligentiam, postremo ceteros locos leviter tantum et quasi per transcursum afferri, licet concludere, ex ea parte Indicon, quae ad naturalem historiam pertinet, pleraque desiderari.

Sed copiosissime gentis vitam moresque enarravit, sive prae ceteris hanc partem diligenter conscripsit, sive ex hac parte plurimum traditum est. Alexandri Macedones hanc rem paene omiserant, quum ingenti eorum quae viderant copia eo pervenissent, ut nihil amplius, nisi mira et insolita observarent; ad quem numerum solus Nearchus non pertinet, vir simplex et perspicax. Sed primus Megasthenes per omnes partes Indorum vitam perscrutari studuit, et sicut in hac re fuit princeps, ita, quod sciamus, ultimus quoque inter omnes Graecos Indicas res ita descripsit, ut a republica et a deorum cultu usque ad singulas res domesticas omnia pertractaret.

Constitutionem Indicarum tribuum (qua voce Lusitanicam *casta* transferre liceat) Alexandri comites non animadvertisse, est quod miremur, quum in Aegyptum profecti eandem ibi invenerint. Primus eam perspexit Megasthenes. Qui loci huc pertinent, leguntur apud Strab. 703—704. 707, Arr. Ind. 11—12., Diod. II. 40—41., et qui nonnulla mutavit, apud Plinium h. n. VI. 22. 2—3., et ex eo apud Solinum 52. Neque quod sciamus, eam huius rei scientiam, cuius Megasthenes fuit auctor, ullus postea Graecus scriptor vel aequavit vel auxit³⁸⁾.

Megasthenes Indos in septem tribus³⁹⁾ dispositos esse ait, quas in hunc modum enumerat:

38) Nonnisi leviter et obscure hanc rem attigit Porphy. abst. IV. 17. et Apulej. II. p. 116. Bipont.

39) Apud Strabonem et Diodorum tribus appellantur μέγαι, apud Arrianum γεραι, ita ut illa voce Megasthenes usus esse videatur. Megasthenes autem, quum tribus quatuor Indicas enarraret, in eo erravit, quod et Graeca ratione et ab aula Pā'aliputrica hanc rem perlustravit. Sine hac altera causa vix fieri poterat, ut sextam et septimam tribum in istum modum componeret. Sed Megasthenis

- I. Φιλόσοφοι. Strab. Diod. Σοφισταί. Arr.
- II. Γεωργοί. Strab. Arr. Diod.
- III. Ποιμένες καὶ θηρευταί. Strab. Βουκόλοι καὶ ποι-
μένες καὶ καθόλου πάντες οἱ νομέες. Diod. Ποι-
μένες τε καὶ βουκόλοι. Arr.
- IV. Οἱ ἐργαζόμενοι τὰς τέχνας καὶ οἱ καπηλικοὶ καὶ
οἷς ἀπὸ τοῦ σώματος ἡ ἐργασία. Strab. Τεχνίται.
Diod. Τὸ δημιουργικὸν τε καὶ καπηλικὸν γένος.
Arr.
- V. Πολεμισταί Strab. Arr. Τὸ στρατιωτικὸν μέρος. Diod.
- VI. Ἐφοροὶ. Strab. Diod. Ἐπίσκοποι Arr.
- VII. Οἱ σύμβουλοι καὶ συνέδροι τοῦ βασιλέως. Strab.
Τὸ μέρος τὸ βουλευτὸν καὶ συνεδρεῦον τοῖς ὑπὲρ
τῶν κοινῶν βουλευομένοις. Diod. Οἱ ὑπὲρ τῶν
κοινῶν βουλευόμενοι ὁμοῦ τῷ βασιλεῖ. Arr.

Ex eo, quod in hac parte Strabo, Diodorus et Arrianus ad verbum fere inter se consentiunt, Megasthenis narra-
tionem satis integram superesse videmus.

tribus ad Indicas quatuor revocare, facillimum est. Ita enim cum alteris alterae congruunt:

Prima tribus Brahmanas continet, neque tamen omnes, sed eos tantum, qui sacris praesunt. Cui tribui Megasthenem ascetas falso addidisse, apparet ex hoc Arriani loco: Μοῦνον σφίαν ἀνεῖται, σοφιστὴν ἐκ παντὸς γένους γενέσθαι. Ind. 12. 9. cf. Strab. 713.

*Alter*a tribus Vâicjarum partem agrum colentem, *tertia* impuros quosdam continet. Man. X. 48—49.

Quarta homines duarum tribuum comprehendit, et Vâicjas (φόρον τελούντας) et Çûdras (ἀτελεῖς καὶ μισθὸν προσλαμβάνοντες).

Quinta tribus cum Indica altera convenit.

In *sexta* iterum duarum tribuum partes commixtae sunt, et vulgares spectatores, quos regem Indica lex ex omni tribu colligere iubet (cf. Man. VII. 154. et Cullucab'at't'ae commentarium), et eos, qui ad officiales inspiciendos mittebantur. Ad hanc alteram partem solam pertinere possunt haec Strabonis verba: καθίστανται δ' οἱ ἄριστοι καὶ πιστότατοι.

Septimam tribum Brahmanae ei efficiunt, quos in prima tribu collocare Megasthenes omisit.

Deinde quomodo regnum Prāk'jarum administraretur, longe et diligenter exposuit. Cf. Strab. 707—709. Neque ceterarum gentium res publicas eum neglexisse, Plinius est auctor, affirmans: *Megasthenes et Dionysius* — *vires quoque gentium prodidere*. h. n. VI. 21. 3. Sed Graecis geographis istae res tam remotae et ab usu communi tam alienae videbantur, ut hanc partem integram relinquerent. Quo factum est, ut duntaxat unus locus de hac re supersit, quem Arrianus attulit Ind. 8. 7. cf. Plin. h. n. VI. 23. 6. Pandarum ibi copiae enumerantur. Plinius autem plurima, quae huiusmodi narravit, Megastheni videtur debere.

De Indicis deis nemo ante Alexandrum dixit. Macedones quum in Indiam profecti essent, quo modo ubique Graeci solent, Indicos deos eosdem esse atque Graecos existimabant. Çivae cultu effrenato et quasi bacchico, et levi quadam similitudine rerum, quae utrique deo erant attributae, et nominum, quae ad mythicam deorum fictionem pertinebant, movebantur, ut Çivam non alium atque Dionysum esse arbitrarentur. Neque, postquam Euripides Dionysum orientem peragrasse confinxerat, quidquam tam facile erat, quam deum luxuriantis fecunditatis etiam in Indiam uberrimam profectum opinari. Quam ut firmarent opinionem, nomen levi et fortuita convenientia utebantur. Ita *Méru* mons vestigium videbatur dei ἐκ Διὸς μη-
ρου parti, ita Xudracas Dionysi prolem putabant, quia vitem ibi nasci, regesque sumptuosas pompas instituere videbant⁴⁰⁾. Neque minus leviter Çris'n'am, alterum deum, quem cultum videbant, Herculem esse interpretabantur, et ubicunque sicut apud Çibas⁴¹⁾ vel pelles ferinas vel clavas vel similia conspiciebant, Herculem aliquando moratum esse opinabantur.

Sunt qui dicant, fabulae auctores praeter ipsum Alexandrum eos fuisse, qui Alexandro proximi fuerint. At in hac re non sola originem eam habere, sed maxime in in-

40) Strab. 687. 701.

41) Strab. 688.

dole illius aetatis pronae ad superbas opiniones, ex eo apparet, quod omnes sine ulla dubitatione fidem ei habuerunt. Neque Megasthenes aliter de hac re iudicavit, quod vituperare est ut probrum ei obiicere, quod illa aetate vixerit. Primus narravit tantum, ut dubitare non amplius possimus, quibus deis Dionysi nomen et Herculis Graeci attribuerint. Quam partem servaverunt Strabo 711, 687, Arrianus Ind. 7—9, Diodorus II. 38—39⁴²⁾.

Evidentissime *Cris'n'am* describit Herculis nomine, quem, cui responderet, ex Alexandri scriptoribus vix certo poteras definire. Eum coli ait ab incolis planitiei, Pàt'aliputrae etiam ut urbis conditorem, maxime *Methorae et Carisoborae* (Plin. h. n. VI. 22. 6, Arr. Ind. 8. 5.), in oppidis Çûrasênarum ad Jamuam sitis: re vera, ut inter omnes constat, Indi adhuc *Mat'uræ* *Cris'n'am* natum esse credunt, et hodie quoque urbem ei sacram habent, altera autem urbs *Carisobora* ex ipso *Cris'n'ae* nomine nuncupata videtur (*Cris'n'a-pura*). Megasthenes, dum γγγενέα illum appellat, ex parte quidem iam reliquit Macedonum opinionem, sed in reliquam descriptionis partem Herculis Graeci respectus vim magnam habuit⁴³⁾.

42) Diodori enarratio, si cum Strabone et Arriano eam contuleris, in hac parte non tanto est brevior, quanto solet: ipse Diodorus tamen sese in breve Megasthenis relationem coegisse, his verbis indicare videtur: μυθολογοῦσι δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς οἱ λογιώτατοι, περὶ ὧν καθήκον ἔν εἰς συντόμως διελθεῖν. Sed conticere licet, Diodorum etiam quo alio loco (III. 63.) Dionysum Indicū describit, secutum esse Megasthenem.

Totum illum locum, quo Megasthenes de deis Indicis, de Brahmanis et Sarmanis dixit (ap. Strab. p. 711—714.), deinde alterum, qui legitur apud Strabonem p. 710., ad Onesicritum fortasse referendum esse contendit *Geierus* p. 379., qui neque accurate, neque aliqua imbutus rerum Persicarum et Indicarum cognitione, „Alexandri M. historiarum scriptores aetate suppres“ nuper edidit. Quam opinionem vix concepisset ille, si paulo diligentius inspexisset Strabonem et Clem. Alex. Strom. I. p. 132. Sylb.

43) Aliquam partem narrationis docte explicavit Lassenius: Zeitschrift für die Kunde des Morgenlandes. V. 252.

Alterum deum, quem Dionysum Graeci vocant, eundem atque *Çivam* esse, ex descriptione comitum Alexandri iam satis apparet: cum Megasthenes magis quam Cris'n'am ad similitudinem Graeci dei descripsit. Repetit easdem causas, quas illi enumeraverant, ut hunc deum eundem esse atque Dionysum demonstrarent: Indicum enim deum ait ad Mèrum pertinere, coli magnificis pompis et more quasi bacchico, et auctorem fuisse non modo vitis frumentique sed etiam vitae eruditae. Cur autem Dionysum ab occidente venisse eodemque decessisse crediderit, nondum est explicatum.

Eo, quod de Cris'n'a et Çiva dixit, quum deorum istorum cultum antiquissimum esse satis constet, nullo modo explevit nostram Indiae antiquae scientiam. Maius erat et gravius, de Buddhaicis dicere. Neque Alexandri comites alteram praeter Brahmanicam in India esse rerum divinarum doctrinam intellexerant, neque qui hos antecesserant. Megasthenes refert, in India esse δύο γένη φιλοσόφων, ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ, τοὺς δὲ Σαρμᾶνας Strab. 712⁴⁴). Hoc igitur est quaestionis caput, Sarmanae qui sint. Quos alii Buddhaicos esse dixerunt, negaverunt alii, utrique causis non levibus usi. Attamen eorum sententia propius videtur ad veritatem accedere, qui esse eos Bud-

44) Eundem locum Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 131. Sylb. tradidit, quem Megasthene auctore usum esse, ex locis in hunc modum compositis facile intelligitur:

Strab. 712—713.

Clem. Alex. Strom. I. 131.

Ἄλλην δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ
τῶν φιλοσόφων,

δύο γένη γάσκων,
ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ,
τοὺς δὲ Σαρμᾶνας.
Τοὺς δὲ Σαρμᾶνας,
τοὺς μὲν ἐντιμωτάτους Ὑλοβί-
ους ὀνομάζεσθαι

Προίστησαν τῆς φιλοσοφίας — Ἰν-
δῶν τε οἱ γυμνοσοφισταί, ἄλλοι
τε φιλόσοφοι βᾶρβαροι·

διττὸν δὲ τούτων τὸ γένος,
οἱ μὲν Σαρμᾶναι αὐτῶν,
οἱ δὲ Βραχμᾶναι καλούμενοι·
καὶ τῶν Σαρμανῶν
οἱ Ὑλόβιοι προσαγορευόμενοι

dhaicos contendunt, ut inter Graecós primum memorasse Buddhlicos Megasthenem existimare malim⁴⁵⁾.

Et doctrinam Brahmanarum exquirere Megasthenes studuit, et quamquam non satis succedere hoc potuit, tamen plura de hac re acute observavit. Exempli causa ne hoc quidem eum fugit, quod Brahmanae rerum principia quiuque agnoscunt, ex quibus omnia constant: addunt enim quintum quoddam, quod âcâcam i. e. aethera appellant Tota, quae huc pertinet, narratio legitur apud Strab. 712—

ζῶντας ἐν ταῖς ὕλαις

ἀπὸ φύλλων καὶ καρπῶν ἀγρίων· ἔσθ-
θητας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν δέν-
δριων,

ἀφροδισίων χωρὶς

καὶ οἶνον

οὔτε πόλεις οἰκοῦσιν, οὔτε στέγας
ἔχουσιν·

καὶ ἀκρόθρυα σιτοῦνται,
καὶ ὕδωρ ταῖς χερσὶ πίνουσιν·

οὐ γάμον οὐ παιδοποιῶν ἴσασιν
(ὥσπερ οἱ νῦν Ἑγκρατητα κα-
λούμενοι).

Deinde dissentiunt:

τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι, δι' ἀγ-
γέλων πυθανομένοις περὶ τῶν
αἰτίων, καὶ δι' ἐκείνων θεραπεύ-
ουσι καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον.

ἔσθ' δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττια
πειθόμενοι παραγγέλμασιν, ὃν δι'
ὑπερβολὴν σεμνότητος ὥς θεὸν
τετιμῆκασιν.

Porro quum nomen Σαρμᾶναι, quod Clemens tradit, sanscritae voci *çraman'a* (i. e. *asceta*) ad litteram respondeat, falsa esse vides nomina Γαρμᾶναι et Γερμᾶναι, quae in codicibus Strabonis omnibus leguntur. Lassenius, rescribendum esse apud Strabonem *Sarmanas* quamquam non dubitat, tamen mirum esse arbitrat, in omnes libros corruptam istam scripturam irrepsisse. Rhein. Mus. 1833. p. 180. Quod mirum vix esse videtur, quum litterae ΣΑ arcte conscriptae a forma syllabae ΓΑ non multum absint, et quum ex uno Strabonis codice omnes descripti sint. Sicut Strabonis vox Γαρμᾶναι, ita etiam Clementis vox inanis Ἀλλόβιοι ex Strabone et ex sanscrita voce *vanaprast'a* (i. e. ὑλόβιος) in nomen Ὑλόβιοι immutanda est. Idem inest verbum in nomine Ζαρμανοχῆγας (i. e. *çraman'âk'ârja*), quod apud Strabonem 719. 720. invenitur.

45) Diligenter alteram sententiam Bohlenius, Lassenius alteram cum

713, 718, Arr. exp. Alex. VII. 2. 5—9, quibuscum cf. Pseudo-Orig. philosoph. 905—906 Delar., Pallad. de Brachm.

ea, qua solet, doctrina et omnium rerum circumspectione defendit *Bohlen.* de buddhaismi origione et aetate definiendis, *Lassen.* de nominibus, quibus a veteribus appellantur Indorum philosophi. Rhein. Mus. 1833. p. 171—190.). *Bohlenius*, ut *Sarmanarum* nomine *Buddhaicos* significari ostendat, primo nominis argumento utitur: *Sarmanarum* enim nomen respondere dicit tum *sanscritae* voci *çraman'a*, qua *Buddhaici* appellantur, tum nomini *Σαμαναῖοι*, quo verbo ex *Palica* voce *sammana* (i. e. *çraman'a*) formato quin *Graeci* *Buddhaicos* significaverint, nihil dubitationis habet. Contra dixit *Lassenius*, *çraman'a* non modo *Buddhaicis*, sed saepissime etiam *Brahmanis* attribui. Sed ipse nunc cum ea, qua est, humanitate mecum communicavit V. D., vocem *çraman'a* perpetuum *Buddhaicorum* ascetarum nomen, *Brahmanicorum* rarius esse. Itaque hoc *Bohlenii* argumentum, etsi ad expediendam rem non sufficit, tamen non infirmum manet.

Addidit deinde *Lassenius* hanc sententiam: *Si usum utriusque vocabuli apud veteres respexeris, invenies nullo prorsus loco unum pro altero poni aut invicem permutari: cuius constantiae certa quaedam causa esse debet.* Quod argumentum haud scio an aliquantum firmitatis habeat. *Sarmanae* enim bis tantum, *Samanaei*, nisi fallor, quinque a *Graecis* *Romanisque* scriptoribus omnibus memorantur. (*Bardesan.* ap. *Porphyr.* abstin. IV. 17, *Clem. Alex. Strom.* I. 305, *Origen.* contra *Celsum* I. ed. *Delarue.* Paris. 1733. T. I. p. 343, *Alexander Polyhist.* ap. *Cyrill.* contra *Julian.* IV. p. 133. E. ed. Paris. 1638. *Hieronym.* ad *Jovinian.* II. ed. Paris. 1706. T. II. P. 2. p. 206.) Qui numeri, si scriptorum fontes exquisiveris, ad tres rediguntur, ita ut *Sarmanas* solus *Megasthenes*, *Samanaeos* *Alexander Polyhistor* et *Bardesanes* memoraverit. Quid igitur in eo est mirum, quod *Megasthenes*, si *Buddhaicos* significare voluerit, *sanscrita* voce *çraman'a* usus est, postea vero *Bardesanes* et *Alexander Polyhistor* *palica* voce *sammana*, quae cum lingua *palica* postea in usum venerat? Quid mirum in eo, quod scriptores, qui illis auctoribus usi *Sarmanas* vel *Samanaeos* memorant, nomina non permutaverunt? Quod si fecissent, quum in re tam longinqua et incognita nonnisi ad verbum illos exscribere possent, magis mirum videri poterat.

Alterum *Bohlenius* argumentum attulit convenientiam morum,

p. 14. seq. Philostr. Apoll. III. 34., pars quaedam levioris momenti apud Clem. Alex. Strom. I. p. 132, Euseb. prae-

qui in Sarmanis et Samanaeis simillime describantur. Lassenius contra, hoc exemplum impugnans, docte exposuit, multum interesse inter Sarmanarum vitam et Samanaeorum, qualis utraque a veteribus describatur, easque res, quae utrisque communes memorentur, communes esse omnium sectarum Indicarum ascetis. Quod argumentum, etsi gravissimum est, non ita solvit quaestionem, ut de hac re dubitari non amplius possit. Nam haud omittendum est, neque Sarmanarum descriptionem neque Samanaeorum integram superesse, totasque igitur, quarum singulae partes nunc inter se discrepare videntur, facillime potuisse consentire.

Contendit deinde Lassenius, satis apparere ex his verbis, quae apud Clementem I. I. adduntur: *ἐμοὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλμασιν* etc., Sarmanas alios esse atque Samanaeos s. Buddhaicos. Lassenius igitur, sicut Colebrookius As. Res. IX. 299, in hunc modum locum laudatum interpretatus est: Sunt qui inter Indos Buddae praecepta sequantur s. nonnulli inter Indos - - sequuntur. Neque negari potest, verba *εἶναι οἱ πειθόμενοι* ita posse explicari, ut eam, quam Lassenius vult, sententiam habeant, quamvis vocem *καὶ* additam, et voces *εἶναι οἱ* non seiunctas ex usu Graeci sermonis exspectes. Sed etiamsi haec omiseris, ad demonstrandum nihil omnino ille locus valet, quem non minus licet in hanc sententiam interpretari: Sunt vero (scil. Sarmanae, de quibus modo dixit,) ii, qui Buddae praecepta sequuntur. Quemadmodum si istum locum explicaveris, contrarium ex eo apparere vides, quam quod Lassenius dixit, et ostendi, Buddhaicos esse Sarmanas. Vix autem ullus Clementem ex sua ipsius scientia verba ista addidisse suspicabitur.

Si breviter totam quaestionem complectimur, omissis illis, quae, quum dubia et ambigua sint, neutri parti certa argumenta esse possunt, una utrique opinioni restat causa: altera enim nomen, descriptio alteram magis adiuvat. Quod quum ita sit, eam sententiam superiorem facile existimaveris, quae totius descriptionis, quam quae solius nominis argumento utitur. Sed ei iudicio, quod defendit Bohlenius, aliquantum ponderis affert, quod tam definite Brahmanis Megasthenes Sarmanas opposuit. Nam mirum sane fuerit, Brahmanis tam distincte eos opponere, qui ipsi Brahmanae erant. Et omnino, quum constet, Megasthenis tempore exstitisse in India Buddhaicorum sectam a Brahmanis dissidentem, deinde quum animadverterit ille dissidium, quod inter Brahmanas

par. ev. IX. 6. (p. 410. D. E. ed. Colon. 1688.), Cyrill.

alteramque sectam fuerit, postremo, quum hanc alteram eodem appellaverit nomine, quo solent Buddhici vocari, vix ullum verisimilius videtur quam eosdem esse Buddhicos Sarmanasque.

Sed accedit alia causa et gravior. Nam non solum eodem modo et paene iisdem verbis etiam Samanaeos veteres scriptores opponere Brahmanis solent, sed etiam ei loci, quibus Bardesanes Samanaeos s. Buddhicos describit, cum Megasthene mire congruunt. Nec tamen affirmaverim, Bardesanem in hac re Megasthenis solum vestigia secutum esse, neque quidquam addidisse de suo, sed hoc certe ausim contendere, Bardesanem in Samanaeis describendis Megasthenem respexisse et in quadam parte esse secutum. Quod ut appareat, Bardesanis et Megasthenis hos locos componam: Bardesan. ap. Hieron. ad Jovin. Megasth. ap. Strab. (et ap Clem.

(et ap. Porphy.)

Alex.)

Bardesanes, vix Babylonius, Ἀλλήν δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων,

in duo dogmata apud Indos δύο γένη γάσκων,

Gymnosophistas dividit

quorum alterum appellat ὃν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ,

Bragmanas,

alterum Samanaeos; τοὺς δὲ Σαρμᾶνας,

qui tantae continentiae sint,

ut vel pomis arborum iuxta (καὶ ἀκρόδρυα σιτοῦνται Clem. Al.)

Gangem fluvium

vel oryzo vel farinae alantur ὁρῶν καὶ ἀλίτοις τρεφομένους.

cibo;

et quum rex ad eos venerit, τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι δι' ἀγγέ-
adorare illos solitus sit, pa- λων πυθανομένοις περὶ τῶν αἰ-
cemque suae provinciae in il- τίων, καὶ δι' ἐκείνων θεραπεύουσι
lorum precibus arbitrari sitam. καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον.

Plenius hanc partem Porphy-
rius tradidit:

ἀγύνατοι δ' εἰσὶ πάντες

(οὐ γάμον οὐδὲ παιδοποιεῖν ἴσασιν.
Clem.)

καὶ ἀκτῆμονες καὶ τοσοῦτον αὐτῶν
τε καὶ τῶν Βραχμάνων

σέβας ἔχουσιν οἱ ἄλλοι, ὥστε καὶ τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι etc.
τὸν βασιλεῖα ἀρικνεῖσθαι παρ' αὐ-
τούς, καὶ ἐκετεῦναι εὐξασθαι τι, καὶ
δεηθῆναι ὑπὲρ τῶν καταλυμβά-
νόντων τὴν χώραν, ἢ συμβουλεύ-
σαι τὸ πρᾶκτέον.

contra Julian. IV. (Opp. ed. Paris. 1638. T. VI. p. 134. A.)⁴⁶⁾

Postremo antiqua gentis Indicae tempora percontatus, de historia Indorum, iterum solus ex Graecis omnibus, quaedam enarravit⁴⁷⁾: quae quod non magni momenti sunt, ex natura historiae Indiae magis, quam ex Megasthenis studio pendet. Eos locos, qui huc pertinent, tradiderunt Diodorus II. 38—39, Arrianus Ind. 8. 1—3, 9. 9, quibuscum cf. Plin. VI. 21. 5, Strab. 686—687, Arr. Ind. 5. 4—7, 9. 10—12; exiguam quandam narrationis partem (de Nabucodrosoro) memoriae prodiderunt Iosephus ant. Iud. X. 11. 1 p. 538. Haverc., contra Apion. I. 20. T. II. p. 451. Haverc., Zonaras ed Basil. 1557. T. I. p. 87; Euseb. praep. ev. IX. 41. p. 456. D. ed. Colon., Syncell. T. I. p. 419. ed. Bonn⁴⁸⁾.

Ex hac convenientia narrationum hoc certe licet concludere, Bardesanem respexisse Megasthenem, et eisdem Sarmanas a Megasthene descriptos Samanaeosque existimasse. Quam sententiam non poterat habere, si Sarmanas non tales Megasthenes descripsisset, quales Samanaeos esse Bardesanes compererat.

46) Cyrillus I. I., quamquam Clementem sequitur, Megasthenis narrationem perperam attribuit Aristobulo peripatetico, quem Clemens modo laudaverat.

47) Cf. Lassen. Zeitschr. f. d. Kunde d. Morgenlands. V. 232—259. Benfey ibid. p. 218—231.

48) Etsi ex his, quae exposuimus, apparet, aut attingi aut pertractari iam in reliquiis Indicon omnes res gravioris momenti, tamen scientia Indiae antiquae commemoratas litteras Indicas desiderat. Neque quidquam de hac re Alexandri comites retulisse videmus. Variis Megasthenes opinionibus ansam dedit hac sententia (Strab. 709.): *Γενομένους δ' οὖν ἐν τῷ Σανδραχότιου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ Μεγασθένης -- μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνηγεγμένα κλέμματα πλείονων ἢ διακοσίων δραχμῶν ἄζια, ἀγροῖς καὶ ταῦτα νόμοις χρωμένοις. Οὐδὲ γὰρ γράμματα εἰδέναι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης ἕκαστα διοικεῖσθαι· εὐ πράττειν δ' ὅμως διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐτέλειαν.* Inconsideratius tamen foret ex mea quidem opinione, quam prudentius, contendere, apud Indos optimis artibus ornatos et in

Ne cum dubiis certa confunderentur, intra certos fines explicationem nostram continuimus, ita ut de iis solum reliquiis disputaremus, quae Megastheni certo poterant attribui. Nunc, ne incerta fragmenta omnia omittantur, de eo liceat addere pauca, quod et maximum est et gravissimum.

Agitur autem catalogus gentium, quem descriptioni Indiae intexuit Plinius h. n. VI. 21. 9—23. 11. Qui Pli-

tantum eruditionis gradum |progressos scripturam aut inusitatum aut tam raram fuisse, ut eius usum peregrinator non animadvertere et negare potuerit: hoc esset, propter hunc locum sanam rationem praetermittere. Neque qui non ignorat antiquitatem Indicam, quin per errorem dixerit ille, apud Indos scriptas leges non valere, facile dubitabit. Cuius erroris causa potest duplex fuisse: nam non modo adhuc peregrinatori aegre obvenit occasio scriptas leges videndi, quum Brahmanae in memoria habeant legum codicem neque in iudicium apportent, sed etiam Indi cum manifesta quadam causa legem appellant *smriti* (i. e. *μνήμη*, memoria), itaque qui huius rei ignarus erat, necessario in hunc modum ratiocinatus est, scriptas non exstare leges, ubi iudicentur ex memoria omnia. Itaque etiam Nearchus ap. Strab. 716. contendit, τοὺς νόμους ἀγράφους εἶναι, et quod est gravius, septem saeculis postea Fa hian à Sinensis quidam peregrinator refert in media India neque censum in usu esse neque leges. Foe-koue-ki. p. 99. Quod alterum contendit Megasthenes, οὐδὲ γράμματα εἶδέναι αὐτοὺς, explicetur, si cogitaveris, quemadmodum haec cum illa sententia cohaereat. Ex eo enim, quod antea dixit, ἀγράφους καὶ ταῦτα νόμοις χρημένους, et ex eo, quod tanquam contrarium addidit: ἀλλ' ἀπὸ μνήμης ἕκαστα διοικεῖσθαι εὐ πράττειν δ' ὁμῶς διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐτέλειαν, quid sibi velit haec sententia, οὐδὲ γράμματα εἶδέναι αὐτοὺς, plane intelligitur. Hoc enim Megasthenem voluisse apparet, in iudicio non adhiberi γράμματα, i. e. scriptas leges, libellos accusationis, tabulas. Vulgari in usu scriptionem fuisse, Nearchus iam indicit ap. Strab. 717, Curtius VIII. 9, et ipse Megasthenes ap. Strab. 708. hac narratione: οἱ ἀγορανόμοι -- ὁδοποιοῦσι, καὶ κατὰ δέκα στάδια στήλην τιθέασιν τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσας.

Ipse nimirum Strabo perperam opinatus esse videtur, Megasthenem negavisse litterarum usum, quum p. 717. dicat: τῶν ἄλλων γράμμασιν αὐτοὺς μὴ χρῆσθαι φαιμένων, sed quum Megasthenis sententia plena atque integra supersit, nostrum in hac re licet sequi arbitrium.

nium, quae de India neque plene neque accurate dixit, opera multa ex multis libris conquisivisse intellexerit, non amplius dubitabit, quin catalogum, de quo agitur, non ex sua ipsius scientia, sed ex aliis libris conscripserit. Nam si libris in hoc conscribendo non usus esset, quos habere alios potuisset auctores atque nautas? Et quomodo fieri poterat, ut nautae interioris Indiae gentes enumerare possent, imo etiam exercituum numeros indicare? Deinde etiam Taprobanes descriptio est documento, quo alio modo Plinius soleat scribere, ubi suum possit addere. Postremo huiusmodi catalogum si universum spectas non ex pluribus potuisse conquiri et corradi, sed unius tantum auctoris esse, facile intelligis, si memor fueris, obscure Romanis Indiam fuisse cognitam, et deesse in catalogis locos, quorum aliis alii possint adiungi.

Sed inspiciamus ea, quae de sedibus Indicarum gentium dixit. Quae si contuleris cum iis, quae praeterea scimus de historia Indica, demonstrari existimaveris, quo tempore catalogus conscriptus sit. Sed tali modo abundat catalogus ignotis nominibus, et pauca ea, quae nota sunt, ab historia sunt tam aliena, ut de paucis tantum rebus certiores fiamus: quae tamen proposito nostro sufficiunt. Legimus enim VI. 22. 5: *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra, et paulo infra: Amnis Iomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora, postremo: Indus statim a Prasiarum gente.* Plinii igitur aetas h. l. non agitur, sed ad aetatem summae potentiae regni Prasiaci auctor regressus, omnium rerum, quae a regibus Bactrianis et Indoscythis in pentapotamia gesta erant, suspicionem habet omnino nullam. Sed ex eo, quod Plinius refert, certius quoddam licet suspicari: nam eodem loco (VI. 22. 5.) narrat, Prasiarum regi peditum *sexcenta millia*, equitum millia triginta, elephantorum novem per omnes dies stipendiari. Qui numeri accurate conveniunt Prasiaco ex-

ercitui, quantus K'andraguptae tempore fuerat. Cf. Plutarch. Alex. 62: Ἀνδρόκοιτος -- στρατοῦ μυριάσιν ἐξήκοντα τὴν Ἰνδικὴν ἐπῆλθεν ἅπασαν καταστρεφόμενος, cui loco Megasthenes non repugnat, ubi in castris affuisse quadringenta millia militum commemorat.

Quis autem est auctor, qui tam gnarus sit Indiae, qualis K'andraguptae tempore fuerit, ut adeo exercitus gentium enumerare potuerit? Quam quaestionem ipse Plinius solvit his verbis (VI. 21. 3.): *Megasthenes et Dionysius vires quoque gentium prodidere*. Quid autem Dionysius, qui vix ullo loco memoratur? Verisimilius est, catalogi auctorem esse Megasthenem, quem saepius sequitur Plinius. Et accuratius si catalogum inspicimus, ab omni parte coniecturam istam probatam videmus. Nam adiunctus est catalogus illi loco, qui his verbis incipit: *Reliqua inde Seleuco Nicatori peragrata sunt* VI. 21. 8., quem locum aliis causis moti, Megastheni iam antea attribuimus. Sed accedit alterum argumentum momenti gravioris: nam loci in catalogo passim inveniuntur, quibus respondent alii, quorum Megasthenem fuisse auctorem demonstrari potest. Quae res ex hac expositione apparebit:

Catalogus Plinii.

— *Flumina Prinas et Cainas, quod in Gangem influit, ambo navigabilia.* —

— *Influere in eum (scil. Gangem) XIX. amnes. Ex iis navigabiles praeter iam dictos, Condochatem, Eran-noboam, Cosoagum, Sonum. Alii cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in*

Megasthenis fragm.

— (Τὸν Γάγγεα) δέχεσθαι εἰς αὐτὸν τὸν τε Καῖναν ποταμόν —. Arr. Ind. 4. 3.

Eadem ex Megasthene, alia brevius, accuratius alia tradiderunt Arrianus Ind. 4. 2-7. et Strabo 702. Cf. p. 34. seq.

quodam lacu hospitari: inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. mill. passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum; altitudine nusquam minore passuum XX. —

Brevi post tribus Indicas Plinius (VI. 22. 2—3.) describit, aperte secutus Megasthenem, sed ita, ut sextam tribum omiserit.

— *Fertilissimi sunt auri Dardae, Setae vero argenti. —*

— *Sed omnium in India prope, non modo in hoc fractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra: unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, imo vero tractum universum a Gange. —*

(De cadentibus septentrionibus) — *hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes (auctor est). Austrinum polum Indi Dramasa vocant. Amnis Jomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora. —*

— *Indus statim a Pra-*

Megasthenes, ubi formicas aurum effodere narrat, inter Graecos primus *Dardas* commemoravit.

Megasthenes, ubi describit Πατ'αλιπυτράε magnitudinem, narrare pergit his verbis: τὸ δ' ἔθνος, ἐν ᾧ ἡ πόλις αὕτη, καλεῖσθαι Πρασίους, διαφορώτατον τῶν πάντων τὸν δὲ βασιλεύοντα ἐπώνυμον δεῖ τῆς πόλεως εἶναι Παλίβοθρον καλούμενον. — Strab. 702. cf. Diod. II. 39.

Cf. Strab. II. 76., Diod. II. 35. (Megasth. p. 29.)

— ἵνα δύο πόλεις μεγάλαι, Μέθορά τε καὶ Κλεισόβορα, καὶ ποταμὸς Ἰωβάρης πλωτὸς διαρρέῃ τὴν χώραν αὐτῶν. — Arr. Ind. 8. 5.

Cf. Plin. h. n. VII. 2. 19.

siorum gente, quorum in montanis Pygmaei traduntur. —

— *Indus incolis Sindus appellatus, in iugo Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus solis ortum effusus, et ipse undeviginti recipit annes. Sed clarissimos Hydaspem, quatuor alios afferentem, Cantabram tres, per se vero navigabiles Acesinem et Hy-pasin. —*

— *Ab iis gens Pandae, sola Indorum regnata feminis. Unam Herculis sexus eius genitam ferunt, ob idque gratiorem, praecipuo regno donatam. Ab ea deducentes originem imperitant CCC. oppidis, peditum CL. mill., elephantis quingentis. —*

Strab. 711.

Cf. Megasthenis locos p. 30. seq. laudatos.

— καὶ τοῦτο (scil. Herculi Indico) -- γενέσθαι --, θυγατέρα μονογενήν· οὐνομα δὲ τῇ παιδί Πανδαίην καὶ τὴν χώραν, ἵνα τε ἐγένετο καὶ ἦστινος ἐπέτρεψεν αὐτὴν ἄρχειν Ἑρακλῆς, Πανδαίην, τῆς παιδὸς ἐπώνυμον καὶ ταύτῃ ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ πατρὸς ἐς πεντακοσίους, ἵππων δὲ ἐς τετρακισχίλιν, πεζῶν δὲ ἐς τὰς τρεῖς καὶ δέκα μυριάδας. — Arr. Ind. 8. 6-7.

Neque in hac re est omittendum, eos locos quos protuli, magna ex parte ita cohaerere cum iis, qui praecedunt et qui sequuntur, ut ab his non possint seiungi, nisi contextu narrationis omni dissoluto. Neque tractantur his locis res notae vel saepius commemoratae, sed res maxime obscurae et nomina, quorum magna pars, si Plinium et Megasthenem exceperis, nusquam in litteris vel Graecis vel Latinis memoratur.

Contra ne ullum quidem vestigium invenitur, propter quod catalogum posteriore tempore conscriptum esse putares. Quam quidem quaestionem non attingit mentio *And'rarum* (22. 4.), quorum reges paucis saeculis post imperium magnae partis Indiae tenere videmus. And'rarum enim exercitum Megasthenes scribit Prasiaci ne sextam quidem partem aequare. Verumenimvero, quum postea reges And'rarum potentissimos Indiae fuisse videamus, quid est, cur dubitemus, an iam Megasthenis tempore potentiam non exiguam, neque tamen immodicam habuerint? Commemorantur certe And'rae in carminibus epicis, ex. c. Mahâb. II. 1175.

Coniecturas non leves catalogus ille, si Megasthenis fuerit, excitat: inter quas gravissima est, K'andraguptae regni fines quam late Megasthenis tempore patuerint, definire. Nam existimare non possumus, eos reges, quorum exercitus enumeravit Megasthenes, K'andraguptae imperio subiectos fuisse.

Attamen non licet dissimulare, haec omnia posita esse in coniectura licet verisimili, quam exactior pleniorque Indiae antiquae cognitio aliquando aut confirmabit aut refellet.

Reliquum est, ut exponamus, quo modo Megasthenis Indicis ei sint usi, qui potiora ex eis excerpterunt. Prae ceteris igitur de Strabone, Arriano, Diodoro, Plinio h. l. agitur.

Strabo et *Straboni* non dissimilis *Arrianus*, qui tamen multo inconsideratius Indiam descripsit, narrationes Megasthenis contraxerunt quidem in breve, sed ita, ut simul iucunde atque accurate scriberent. Sed quum hoc *Strabo* sibi proposuisset, ut non modo doceret lectorem, sed etiam oblectaret, omisit quaecunque iucunde narrari vel depingi non poterant, neque diligentius quid evitavit, quam quod catalogo posset simile videri. Quod quamvis non in vitio sit, tamen negari non potest, ipsas singulas res, quas omi-

sit, nostram antiquae Indiae scientiam maxime adiuturas fuisse; imo eo accessit in hoc studio Strabo, ut topographia Indiae fere omnis apud eum desideretur.

Omnem vero modum in hac conscribendi ratione *Diodorus*⁴⁹⁾ excessit. Nam quum non docte scriberet, ut alios doceret, sed iucunde atque leviter, ut facillime a multis legeretur, eas partes sibi exquisivit, quae huic proposito maxime conveniebant. Itaque non modo accuratissimas narrationes praetermisit, sed etiam fabulas, quas lectores poterant incredibiles existimare: quorum loco eam Indicae vitae partem describere maxime ei placuit, quae singularis et iocosa Graecis videri posset. Quod ut appareat, proferre liceat hoc exemplum: Ex eo, quod Megasthenes de administratione regni Prasiaci prodidit, unam sibi excepit partem, quam in modum fabellae iocosae narraret; nam ubi elephantum modo descripsit, addit haec: εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἄρχοντες τεταγμένοι, καὶ φροντίζοντες, ὅπως μηδεὶς ξένος ἀδικῇται. Τοῖς δ' ἀρρώστουσι τῶν ξένων ἰατροὺς εἰσάγουσι κ. τ. λ. II. 42. Tamen aliquo pretio non caret epitome. Nam etsi novi multum non cognoscimus ex ista narratione, tamen quum optime prae ceteris cohaeret,

49) Diodorus, quamquam non confitetur, tamen omnem eam partem, qua Indicas res enarravit (II. 35—42), ex Megasthene descripsit. Quae res, quum singulas partes fere omnes cum aliis Megasthenis fragmentis comparare possimus, haud cuiquam in dubio esse potest. Itaque nusquam a Strabone et Arriano aperte dissentit, si unum illum locum exceperis, quo magnitudinem Indiae exposuit, de quo supra iam diximus. Interdum autem accuratior ea notitia, quam de expeditione Macedonica consecutus erat, effecit, ut alias res praetermitteret, alias diligentius et copiosius, alias brevius et ex parte tantum exscriberet. Ita est factum, ut ex iis fluminibus, quae in Indum influunt, alia non commemoraverit praeter Vipâçam, Vitastam, K'andrabâgam II. 37, deinde ut aliam atque Megasthenes Gangi latitudinem attribuerit, eandemque, quam Alexandri comites dixerant, postremo, ut de Alexandro quaedam addiderit, quae in reliquiis Megasthenis desiderantur.

tum interdum efficit, ut Megastheni locum quendam possimus certo attribuere, cuius auctorem, si illa deesset, non haberemus Magasthenem nisi per coniecturam.

Quum ad easdem fere res describendas Strabo, Arrianus, Diodorus animum converterint, factum est, ut maxima Indicon pars omnino sit perdita, et ut multorum locorum admirabiliter tres supersint epitomae: quibus interdum quartus Plinius accedit.

Multum ab illis et praecipue a Diodoro abest *Plinius*; quo fit, ut et maxime ab isto discrepet, et optime eius epitomen expleat. Quae simul iucunde et docte Strabo et Arrianus enarrarunt, Diodorus amoene simul atque leviter, ea Plinius sermone exili in ieiunam nominum enumerationem convertit. Admirabili cum studio, quocum solet, hanc partem conscripsit, sed saepius etiam negligentius et inconsideratius, cuius rei multa iam antea vidimus exempla.⁵⁰⁾ Negligenter, ut solet, laudat auctores, ita ut si contuleris descriptiones Taprobanes et regni Prasiaci, diversis saeculis eum vixisse putares. Megasthenem saepe laudat, saepius non nominatum eum exscripsisse videtur.⁵¹⁾

50) Aliud hoc proferam exemplum. Narrat Plinius VI. 23. 9: *Pterique (Indiam) ab occidente non Indo amne determinant, sed adiiciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Arachotas, Arios, Paropamisadas ultimo fine Cophete fluvio: quae omnia Ariorum esse aliis placet.* Hanc igitur rem quemadmodum diiudicet, ignorat. Attamen satis facilis est explicatu: ei enim, qui quatuor satrapias annumeraverunt Indiae, K'andraguptae et successorum aetatem, ceteri prius tempus respexerunt.

51) H. I. memorare liceat fraudem quandam, quam in edendo Megasthenis libro suscepit infamis ille Annii Viterbiensis, qui totus ex fraude et mendaciis constabat. Nam quum eum locum, quo de Nabucodrosoro Megasthenes dixit, commemoratum invenisset, sed ita ut falso scriptum fuisset nomen *Metasthenes*, Metasthenis nomine impudenter, ut solebat, librum conscripsit *de iudicio temporum et annalibus Persarum, cum commentariis Annii*. Postea, quum peccatum esse a typhotetis in nomine iam negare non posset,

3. De fide Megasthenis, auctoritate et pretio.

Veteres scriptores. quotiescunque iudicant de iis, qui de rebus Indicis scripserunt, Megasthenem sine ulla dubitatione scriptoribus mendacibus et fide minime dignis solent annumerare, et Ctesiae fere parem ponere. Melius solus Arrianus de eo iudicavit hac sententia:

Ἀλλ' ὑπὲρ Ἰνδῶν ἰδίᾳ μοι γεγράψεται, ὅσα πιστότατα ἐς ἀφήγησιν οἱ τε ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες καὶ ὁ ἐκπεριπλεύσας τῆς μεγάλης θαλάσσης τὸ κατ' Ἰνδοὺς Νέ-αρχος, ἐπὶ δὲ ὅσα Μεγασθένης τε καὶ Ἑρατοσθέ-νης δοκίμῳ ἄνδρῳ συνεγραψάτην. Arr. exp. Alex. V. 5.

Neque fidem Megasthenis in dubio ponere, sed hoc solum in memoriam lectori voluit redigere, Megasthenem quoque partem tantum Indiae ipsum vidisse, quum aliis locis hanc sententiam diceret:

Ἀλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκέει μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρας, πλήν γε ὅτι πλεῦνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάν-δρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες. Ind. 5. 3.

et ubi enumerasse Megasthenem dixit centum duodeviginti populos Indicos:

lectores in commentariis docet, *Metasthenem Persam fuisse, corruptissime se invenisse hunc in aliquibus Megasthenem pro Metasthene, quia primus fuerit Graecus et historicus, hic vero Persa et chronographus, et ille laicus, hic vero sacerdos, patere, Metasthenem floruisse circa tempora Magni Alexandri similesque res ineptas. Hoc opus tam misere conscriptum, in quo Indiae ne uno quidem verbo mentionem fecit Annii, inest in libro, qui inscriptus est Berosi sacerdotis Chaldaici antiquitatum Italiae ac totius orbis libri quinque, commentariis Ioannis Annii Viterbiensis, theologiae professoris, illustrati, adiuncto nunc primum indice locupletissimo et reliquis eius argumenti authoribus, quorum nomina sequenti pagella videre licet. Aeditio ultima. Antverpiae. 1552. Haud scio an iam insit in commentariis Annii super opera diversorum autorum de antiquitatibus loquentium. Rom. 1498.*

Καὶ πολλὰ μὲν εἶναι ἔθνηα Ἰνδικὰ, καὶ αὐτὸς συμμέ-
 ρουμαι Μεγασθένει· τὸ δὲ ἀτρεκέως οὐκ ἔχω εἰκάσαι, ὅπως
 ἐκμαθὰν ἀνέγραψεν, οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τῆς Ἰνδῶν γῆς
 ἐπελθὼν, οὐδὲ ἐπιμιξίης πᾶσι τοῖς γένεσιν ἐούσης ἐς ἀλλή-
 λους. Ind. 7. 1.

Inter vituperatores Eratosthenes est princeps, quo-
 cum aperte consentiunt Strabo et Plinius. Alii, inter quos
 est Diodorus, quum quasdam Megasthenis narrationes prae-
 termiserint, sese in hac parte fidem ei abiudicare satis
 ostendunt. Iudicia, quae de Megasthene enuntiaverunt,
 haec sunt:

Strab. 70: Ἀπαντες μὲν τοίνυν οἱ περὶ τῆς Ἰνδικῆς γρά-
 ψαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ψευδολόγοι γεγόνασι, καθ' ὑπερ-
 βολὴν δὲ Δηΐμαχος· τὰ δὲ δεύτερα λέγει Μεγα-
 σθένης, Ὀνησίκριτός τε καὶ Νέαρχος, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι
 παραπλελλίζοντες ἤδη· καὶ ἡμῖν δ' ὑπῆρξεν ἐπιπλέον
 κατιδεῖν ταῦτα ὑπομνηματιζομένοις τὰς Ἀλεξάνδρου πρά-
 ξεις. Διαφερόντως δ' ἀπιστεῖν ἄξιον Δηΐμαχῳ
 τε καὶ Μεγασθένει· οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ τοὺς ἐνωτικοίτας
 καὶ τοὺς ἀστόμους καὶ ἄρῃνας ἱστοροῦντες, μονοφθάλ-
 μους τε καὶ μακροσκελεῖς καὶ ὀπισθοδακτύλους· ἀνεκαί-
 νισαν δὲ καὶ τὴν Ὀμηρικὴν τῶν Πυγμαίων γερανομαχίαν,
 τρισπιθάμους εἰπόντες· οὗτοι δὲ καὶ τοὺς χρυσωρόχους
 μύρμηκας καὶ Πᾶνας σφρηνοκεφάλους, ὄφεις τε καὶ βοῦς
 καὶ ἐλάφους σὺν κέρασι καταπίνοντας· περὶ ὧν ἕτερος
 τὸν ἕτερον ἐλέγχει, ὅπερ καὶ Ἐρατοσθένης φησὶν.
 Ἐπέμφθησαν μὲν γὰρ εἰς τὰ Παλλήμβοθρα, ὃ μὲν Μεγασ-
 θένης πρὸς Ἀνδρόκοττον, ὃ δὲ Δηΐμαχος πρὸς Ἀμιτρο-
 χάδην τὸν ἐκείνου υἱὸν κατὰ πρεσβείαν· ὑπομνήματα δὲ
 τῆς ἀποδημίας κατέλιπον τοιαῦτα, ὑφ' ἧς δὴ ποτε αἰτίας
 προαχθέντες.

Mirum est quod addit:

Πατροκλῆς δὲ ἥκιστα τοιοῦτος· καὶ οἱ ἄλλοι δὲ μάρ-
 τυρες οὐκ ἀπίθανοι, οἷς κέχρηται ὁ Ἐρατοσθένης,
 quum inter eos, qui de India scripserunt, imprimis Mega-
 sthenem Eratosthenes secutus sit.

Plin. h. n. VI. 21. 3: *India patefacta est -- et aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati, sicut Megasthenes et Dionysius -- vires quoque gentium prodidere. Non tamen est diligentiae locus, adeo diversa et incredibilia traduntur.*

Qui tamen ipsi vituperatores, quum Megasthenis Indica magna ex parte excipserint, fidem Megasthenis in univ-
sum minime possunt tam suspectam existimavisse, quam
quod ex iudiciis illis facile concluderis. Quid, quod ipse
Eratosthenes, qui non pauca ex illo sumsit, apud Strabo-
nem 689. dicit, sese Indiae longitudinem exponere ἐκ τῆς
ἀναγραφῆς τῶν σταθμῶν τῆς πεπιστευμένης μάλιστα?
Quae scilicet sententia ad solum Megasthenem potest re-
ferri. Re vera duas tantum Megasthenis narrationes re-
prehendunt, id quod de mythica Indorum ethnographia re-
tulit et id quod de Hercule et Dionyso Indico narravit: li-
cet ita factum sit, ut etiam de aliis rebus aliorum potius,
quam Megasthenis narrationem veram esse existimarent.
De Hercule et Dionyso quid narraverit, supra iam dictum
et brevi iudicatum est, nunc quae de geographia Indorum
mythica tradidit, nobis est examinandum.

Sed priusquam hanc rem pertractamus, commemoran-
dum est, Arios Indos ab antiquissimo tempore a gentibus
indigenis barbarisque circumsessos esse, a quibus quum
corpore tum animo atque indole discrepabant. Quam dis-
crepantiam acutissime illi et perceperunt et expresserunt.
Nam sicut republica Indorum et per ipsos deos barbari re-
pudiantur, ita communi Indorum cogitationi naturae et in-
dolis humilioris esse et bestialis potius quam humanae vi-
dentur. Animorum diversitas difficilius perspicitur, sed
corporum dissimilitudinem acriter Indi animadverterunt, in
maius peiusque extulerunt, et simulacrum illarum gentium
praeter modum deforme cogitatione sibi finxerunt. Quo
fundamento, quod fama firmaverat, potiti poëtae ipsam
superlationem iterum auxerunt fabulisque exornaverunt.
Aliae gentes eaeque Indicae, quum aut permixtione tribuum

ortae essent, aut Indicos mores et praecipue tribuum institutionem non satis sequerentur, commune Indorum odium ita susceperunt, ut eodem loco cum barbaris haberentur, et ad similem deformitatem describerentur. Ita in epicis carminibus Indiam totam Brahmanicam a gentibus circumsessam videmus non veris sed eo modo fictis, ut interdum fabulae causa perspicui iam non possit.

Formas multo magis miras invenies, si deos Indorum, deorumque comitatus respexeris: inter quos praecipue *Cuvêrae* et *Cârticêjae* comitatus tali modo describitur (cf. *Mahâb.* IX. 2558. seq.), ut nihil fere, quod humana imaginatione fingi possit, omissum videatur. Quos tamen Indi a populis fabulosis iam satis disiungunt: quippe quos neque in orbe terrarum Indico habitare, neque humana cum gente consuescere credunt. Quos igitur Graeci cum populis Indiae non poterant confundere.

Confundi autem facilius poterant populi cum animalibus aliis, locum quasi medium inter daemones atque homines tenentibus, quorum summam copiam Indi sibi finxerunt. *Râxasis* enim, *Piçâk'is* aliisque eadem atque populis fabulosis propria esse dicuntur, et hoc solum interest inter utrosque, ut eadem, quae singula attribui solent populis, in *Râxasas* et *Piçâk'as* multa vel cuncta soleant conferri. In universum tam leve est inter utrosque discrimen, ut certi fines terminique inter illos vix possint constitui: *Râxasae* enim, etsi formidolosi describuntur, tamen humani esse creduntur, et quum in terra habitare, tum in pugnis Indorum dimicare, ita ut Indus quilibet, quid inter naturam *Râxasae* atque hominis intersit, aegre possit definire. Vix ulla invenitur res *Râxasis* propria, quae non populo quoque alicui attribuatur. Itaque etiamsi de illis fama quaedam ad Graecos pervenisset — quae quidem res certis non potest probari argumentis — ideo tamen in moribus populorum Indica ratione describendis vix erravissent.

Gentium illarum famam in occidentem et ad Graecos primo translata esse, non est quod miremur. Fabulae

enim cum ardore quodam poëtico fictae eximiam habent increbrescendi facultatem, et tanto maiorem, quanto audacius sunt fictae. Eae quoque fabulae, quibus Indi bestias colloquentes descripserunt, ita per totum fere orbem terrarum manaverunt, ut quomodo hoc factum sit, non sentiamus. Aliae fabulae, antequam ipsum Indiae nomen notum est, ad Graecos translatae sunt: inter quod genus etiam Homeri quaedam fabulae numerandae videntur, quae quidem res ante Vêdas melius cognitae probabiliter tantum conijci, neque certis argumentis demonstrari potest. Et quo longius epica Graecorum carmina a prima simplicitate abeunt, eo magis fabulas istas irrepere animadvertimus: multum iam valent apud epicos posterioris aetatis poëtas. Valde erraret, qui ex India putaret eas solum fabulas manavisse, quibus memoratur India: nam fabula procedente, etiam locus, quem fabula tractat, solet procedere. Cuius rei hoc sit exemplum: Indi septentriones versus ultra Himâlajam habitare opinabantur *Uttaracuros*, qui diu beateque viverent, morbis curisque vacarent, omni voluptate in amoenissima regione abundarent. Quae fabula mature in occidentem processit simulque processit locus fabulae, et ita est factum, ut ab Hesiodi tempore Graeci opinarentur septentriones versus habitare Hyperboreos, quorum ipsum nomen ad similitudinem nominis Indici expressum est. Cur Indi regionem beati populi septentriones versus posuerint, causa est aperta, cur Graeci, ne levissima quidem invenitur; imo hic Hyperboreorum situs toti illi imagini, quam de orbe terrarum Graeci sibi effinxerunt, non modo non convenit, sed etiam repugnat. Aliae fabulae, quum quasdam Graecorum opiniones attingerent, in alia loca translatae sunt.

Mythicae Indorum geographiae cognoscendae primum est hoc tempus, quo inscii Indicas fabulas Graeci receperunt. Alterius est dux, qui primus Indiam descripsit et a Scylace rerum Indicarum scriptores ad unum omnes fabulosas illas gentes enarrant, sed ita, ut Aethiopicas eas di-

cere soleant⁵²): inter quos praecipue Ctesiae ista res infamiam et fidei suspicionem movit. Attamen minime mentitus in fine Indicon (33.) πολλὰ δὲ τούτων, inquit, καὶ ἄλλα θαυμασιώτερα παραλιπεῖν, διὰ τὸ μὴ δοῦναι τοῖς μὴ ταῦτα θεασαμένοις ἄπιστα συγγράφειν: nam multas alias res gentesque fabulosas perscribere poterat, ex. c. homines capitibus tigrinis (*vjág ramuc'ás*), alios anguinis cervicibus (*τjá-lagrívás*), alios capitibus equinis praeditos (*turangavadanás*, *acramuc'ás*), alios cynopodes (*εναπάδás*), alios quadrupedes (*k'atus padás*), alios trioculos (*trinétrás*), aliosque sexcentos.

Neque his fabulis se subtrahere Alexandri comites poterant, quorum vix ullus de fide earum dubitavit. Plerumque enim Brahmanae auctores eis fuerunt, quorum doctrinam et sapientiam omnino maxime verebantur. Quid igitur est, quod miremur, Megasthenem quoque post tot et tanta exempla illas fabulas tractavisse? Legitur eius narratio apud Strabonem 711, Plinium h. n. VII. 2. 14—22, Solinum 52.⁵³)

52) Consueta Aethiopiae et Indiae confusio, de qua annot. 1. diximus, videtur non modo intra fines fabularum se continuisse, sed etiam ipsam attigisse historiam. Omne igitur genus cautionis adhibendum videtur in examinandis eis, quae de bellis in Aethiopas factis traduntur. Ex. c. Diodorus II. 14., qui Ctesiam sequitur auctorem, Semiramidem refert *Aethiopiam* sibi subegisse, ibique fontem invenisse fabulosum, quem iisdem fere verbis in *India* reperiri narrat Ctesias (Ind. 14. cf. Bähr. p. 309.), et rebus quibusdam Aethiopicis expositis, protinus Diodorus ad *Indicam* Semiramidis expeditionem enarrandam transit. Eodem modo Herodotus III, 23., quo loco Cambysis explicat expeditionem in *Aethiopas Macrobios* factam, eum tradit fontem quandam fabulosum invenisse, quem eundem esse videmus atque *Çilam* fluvium vel fontem *Indicum*, a Ctesia (ap. Bähr. p. 369.) et Megasthene (cf. p. 37.) commemoratum.

53) Cf. Strab. 43. 70, Philostr. v. Apoll. III. 47, Tzetz. chil. VII. 629—768, Gell. IX. 4, Isidor. orig. XI. 3, Augustin. *cf.* dei XVI. 8. Recentiores scriptores, qui has res explicare studue-

Primum Megasthenes narravit hoc: Τὸς τὸν Καύκασον οἰκοῦντας ἐν τῷ φανερωῷ γυναιξὶ μιλογεσθαι καὶ σαρκοφαγεῖν τὰ τῶν συγγενῶν σώματα. Strab. 710. Herodotus quoque alterum de Calatiis et Padacis (III. 38, 99), alterum de alio quodam Indico populo narravit (III. 101.). Idem Marcus Paulus (III. 17.), retulit, et adhuc gens in Vindja monte habitans cognatos comedere dicitur. Cf. Ritter. Asien. II. 519. Itaque pro certo sumendum est, hanc rem Megastheni re vera narratam esse, quamvis conicere liceat, in describenda gentis aboriginis immanitate Indos, sicut solent, modum et veritatem excessisse.

Deinde *Pentaspithamos et Trispithamos* enumerat, quos refert a gruibus infestari. Id quod Homerus (II. III. 6.) de Pygmaeis cogitavit num ex India iam manaverit necne, h. l. integrum relinquatur. Indicos autem Pygmaeos iam commemoravit Ctesias Ind. 11, quam eandem narrationem a multis scriptoribus post Megasthenis tempora repetitam videmus. Indi Pygmaeos esse *Ciratarum* gentem existimant, quae opinio tam firma est apud eos, ut voce *cirata* et gentem illam et quemcunque pumilum sive Pygmacum significent. Cf. Vilsonem s. v. Deinde Ciratas cum vulturibus aquilisque pugnare opinantur, quam propter rem Vis'u'i aquilam nomine *ciratacin* (i. e. *Ciratas vorans*) appellant. Et quum Ciratae ad Mongolicas gentes pertineant, Indi in illis describendis faciem Mongolis propriam multo deformiorem depinxerunt. uare Megasthenes potuit dicere: ὢν τινὰς ἀμύκτηρος, ἀναπνοᾶς ἔχοντας μόνον ὑπὲρ τοῦ στόματος⁵⁴).

runt, quum non rectam viam iniissent, operam fere omnes perdidierunt. Inter quos memoratu sunt digni praeter *Aldovrandium*, *Salmasium*, *Bochartum*, *Harduinum*, *Baehrium*, *J. Geoffroy St. Hilaire*: histoire des anomalies de l'organisation. 1832.

Berger de Xivrey: traditions tératologiques. 1836. et quem laudat Berger de Xivrey,

Leopardi: saggio sopra gli errori popolari degli antichi.

54) Cf. Ctes. Ind. 11: αὐτοὶ δὲ σιμοὶ τε καὶ αἰσχροί, Aelian. h. a. XVI.

22: Σκιῶται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος σιμοὶ τὰς ῥίνας, peripl. mar. Ery-

Tum memoravit Megasthenes Ἐνωτοχοίτας, ποδῆροι τα ὅτα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθίδειν· ἰσχυροὺς δ' ὥστ' ἀνασπῆν δένδρα καὶ ῥήπτειν νευράν. Neque ille vel alii Graeci, sed ipsi Indi sibi finxerunt Enotocoetas: qui sanscrita nuncupantur *carn'aprâvaran'ae* i. e. *qui auribus quasi tegumento utuntur*. Quorum mentio in epicis carminibus non raro invenitur, ex c. Mahâb. II. 1170, 1875, et tam consueta est apud Indos haec cogitatio, ut ipsum nomen proprium *Carn'aprâvaran'â* reperiatur Mahâb. IX. 2643. Et in Râmâjan'a locus quidam exstat nondum editus, quem attulit Lassenius (Zeitschr. f. Kunde d. Morgenl. II. 40.), quo memorantur *Cirâtæ*, quorum alii in *Mandara monte habitant*, alii *auribus quasi tegumento utuntur*, horribiles, nigris faciebus, singulis quidem pedibus, tamen veloces, qui deleri non possunt, viri praevalidi, anthropophagi⁵⁵). Hos quoque Indi putant septentriones versus habitare; ita alio modo, quam per scriptores rerum Indicarum fabella ista in occidentem videtur translata esse, quum ab aliis scriptoribus eidem homines in septentrionali Europae parte collocentur. Plin. h. n. IV. 27. 5, Mel. III. 6, Isidor. XI. 3. Ex iis, qui Indica conscripserunt, Enotocoetas primus me-

thr. p. 35. Huds. Κιρῆδοι, γένος ἀνθρώπων. ἐκτεθλιμμένων τὴν ῥῖνα ἀγρίων. Ipsi Indi inter ceteras gentes commemorare solent *Kîpî-t'anâsicâs* i. e. *οἱ τοὶ τὰς ῥίνας*. As. Res. VIII. 340. Nomen *Scyrites* (V. L. *Syrites*), quod Plinius ex Megasthene tradidit, paululum depravatum videtur. Cf. p. 69.

- 55) Mahâb. II. 1170. *Qui in insulis marinis habitant reges, a barbara gente oriundi, Nisâdae, et Anthropophagi, Carn'aprâvaran'ae* (s. Enotocoecae), *et qui Melanoprosopi appellantur, ab hominibus et Râxasis oriundi*.

In universum pervulgata est apud Indos opinio, gentes barbaras magnis auribus esse praeditas: ita non modo *carn'aprâvaran'ae* memorantur — quod quidem nomen confundi facile poterat cum voce *karmaprâvaran'a* (i. e. pellibus indutus) — sed etiam *carn'icae*, *lambacarn'ae*, *mahâcarn'ae* (i. e. *μεγαλώτιοι*), *uśtracarn'ae* (i. e. *καμηλώτιοι*), *ôśt'acarn'ae* (i. e. *χειλώτιοι*), *pân'icarn'ae* (i. e. *χειρώτιοι*), de quibus cf. Ctes. Ind. 31.

moravit Ctesias Ind. 31, tum Duris ap. Plin. h. n. VII. 2. 23.

Brahmanae (οἱ φιλόσοφοι) Megastheni narraverant, in India esse Μονόποδας, ἵππων μᾶλλον ἀπιόντας. Quam fabulam Indicam esse, ex eo Râmâjan'ae loco apparet, quem modo laudavimus; quo etiam nomen Μονόποδες explicatur. Nam quum Indi partem quandam Cirâtarum nuncupent ἑκαπάδας i. e. μονόποδας, qui tamen esse veloces dicuntur, nomen cum apta quadam paronomasia Megasthenes voce Μονόποδες *vertit⁵⁶⁾. Neque Monopodes Ctesiae desunt, qui apud Plin. VII. 2. 16. haec refert: *Item hominum genus, qui Monocoli vocarentur, singulis cruribus, mirae pernicitatis ad saltum, eosdemque Sciapodas vocari, quod in maiore aestu humi iacentes resupini umbra se pedum protegant; non longe eos a Troglodytis³⁷⁾ abesse. Quae Ecapâdarum et Sciapodum confusio solum ex similitudine nominum pendere videtur.*

Neque minus mirum est id quod de feris hominibus tradidit: Τοὺς οὖν ἀγρίους ἀνθρώπους ἔχειν τὰς μὲν πτέρυγας πρόσθεν, τοὺς δὲ ταρσοὺς ὀπίσθεν καὶ τοὺς δακτύλους.

56) *Ecapâdarum* non rara in epicis carminibus fit mentio ex. c.

Mahâb. II. 1837—1838: *Ibi conspexi Diophthalmos, Triophthalmos, Metopophthalmos, qui variis e regionibus advenerant, — Anthropophagos et Monopodes.*

Hariv. 9540—9541: *Praediti capillis erectis, nigris et albis, robore elephantorum decem mill. et procellae, Monocheires, Monopodes, Monophthalmi, qui ora tremantia habent etc.*

Hariv 9553: *Monopodes et Dipodes, alii Bicipites, Macilenti etc.*

Cf. Mahâb. II. 1173, III. 16137, Hariv. 2444, As. Res. VIII 338. Alio nomine ab Indis vocantur eidem ἑκα'αραν'αε. As. Res. VIII. 340.

57) *Troglodytae* ad eas pertinent gentes, quas alii scriptores Aethiopiae, Indiae alii adscripserunt. Indicis litteris minime desunt, quibus appellantur *girigahvarâs* i. e. *in montanis cavernis viuentes*. Mahâb. VI. 375.

- Paullo longior Plinius est VII. 2. 14: *In monte, cui nomen est Nulo* (VV. LL. Nullo, Milo), *homines esse aversis plantis, octonos digitos in singulis habentes, auctor est Megasthenes*. Hanc etiam rem Ctesias prior retulerat Ind. 31: ἔχουσι δὲ οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἀνὰ ὀκτὼ δακτύλους ἑφ' ἑκατέρᾳ χειρὶ, ὡσαύτως ἀνὰ ὀκτὼ καὶ ἐπὶ τοῖς ποσὶ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὡσαύτως. Cf. Solin. 52, Tzetz. Chil. VII. 768, Gell. IX. 4. Quorum hominum inter Alexandri comites Baeto mentionem fecit ap. Plin. h. n. VII. 2. 3: *In quadam convalle magna Imai montis — silvestres rivunt homines, aversis post crura plantis, eximiae velocitatis, passim cum feris vagantes*. Eidem appellantur *Antipodes* et inter gentes Aethiopicas enumerari solent. Cf. Isid. orig. XI. 3. Opinionem illam apud Indos vernaculam fuisse, non modo ex eo apparet, quod multi scriptores, quorum alius alio non usus est, de hac re consentiant, sed etiam ex litteris Indicis; pluries enim in epicis carminibus commemorantur *paṣḥ'ādangulajas*, quam vocem accuratissime Megasthenes nomine ὀπισθοδάκτυλος convertit⁵⁸⁾.

Plinius deinde describit (VII. 2. 15.) *genus hominum capitibus caninis, ferarum pellibus velari, pro voce latratum edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci*! Quae narratio, si Solinum 52. sequare, Megasthenis est. Neque in hac gente describenda, quam nomine *Κυνοκέφαλοι* appellavit, Ctesias deest. Ind. 20, Plin. l. l. Sanscrita nuncu-

58) Cf. Mahāb. X. 452—457: *Ibi conspiciebantur Râxasae et Pi-gâk'ae varii, carnem humanam vorantes, sanguinem bibentes, ingentes, fusci, saevis dentibus, tauris similes, capillis horridis, longis instructi conchis, pentapodes, ventriosi, opisthodaetyli, asperi, deformes, voce horribili, campanis retibusque instructi, nigris gutturibus, formidolosi, crudelissimi, vultu horribili: variaeque Râxasarum formae ibi conspiciebantur. Et alii quum sanguinem bibissent, laeti catervatim saltabant, collocti talia, «hoc est optimum, clarissimum, dulcissimum». Sic colloquebantur illi vorantes medullam, ossa, sanguinem, adipem, hostium carnem devorantes, cruda carne rescentes, carne viventes.*

pantur *Cunamuc'ás* s. *C'rámuç'ás* i. e. κυνοπρόσωποι s. κυνοκέφαλοι. As. Res. VIII. 331. Mores autem barbararum gentium saepius tam immanes describuntur, ex c. Mahâb' II. 1865: *Cirâtas* conspicio, qui radicibus plantarum vescuntur, pellibus ferinis indutos, foedis moribus, foedisque factis. Cf. Mahâb'. VII. 6867. seq.

„Ἀστόμους δὲ οἰκεῖν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Γάγγου· τρέφεσθαι δ' ἄτμαῖς ὀπτῶν κρεῶν καὶ καρπῶν καὶ ἀνθέων ὀσμαῖς, ἀντὶ τῶν στομάτων ἔχοντας ἀναπνοάς· χαλεπαίνειν δὲ τοῖς δυσώδεσι καὶ διὰ τοῦτο περιγίνεσθαι μόλις καὶ μάलिστα ἐν στρατοπέδῳ“. Cf. Plin. VII. 2. 18, Solin. 52, Plutarch de facie in orbe lunae p. 701. Reisk. Astomos in libris Indicis memorari, ostendere nondum possumus aequae atque Amycteris, quos esse dixit *παμφάγους*, *ὠμοφάγους*, *ὀλιγοχρονίους*. Ipsa tamen verba descriptionis sunt documento, Megasthenem Indorum narrationes secutum esse. Voces enim *παμφάγος* ceteraeque, quibus Amycteris descripsit, ab usu sermonis graeci remotae sunt, et conversae ex sanscritis vocibus. Ex. c., quum voce *παμφάγος* Graeci perraro utantur, apud Indos eadem vox est pervulgata, et usitata sunt cognomina barbararum gentium *sarva-b'axa*, *viçnaç'ôç'ana* (i. e. *παμφάγος*), vel *mânsab'âxaca*, *âmis'âçin*, *piçitâçin*, *cravjâda* (i. e. *carnivorus*⁵⁹).

„Μονομιάτους δὲ ἄλλους, ὥτα μὲν ἔχοντας κυνὸς, ἐν μέσῳ δὲ τῷ μετώπῳ τὸν ὀφθαλμὸν, ὀρθοχαίτας, λασίους τὰ

59) Cf. Mahâb'. XII. 6956: *Cûdrae* dicuntur esse *paṃphagi* semper, nullius facti expertes, impuri, et quem locum laudavimus annot. 58. Carnivoros esse Padaeos, iam Herodotus III. 99. retulerat. Omophagi esse eidem videntur atque qui vulgo appellantur Agriophagi. Interdum enim iisdem vocibus, quibus ipsa nomina gentium significant, scriptores quum Indici tum Graeci utuntur. Ita apud Plinium VI. 35. 17. (qui locus videtur ad Indiam potius quam ad Aethiopiam spectare) memorantur *Nigroe*, quorum rex unum oculum habeat in fronte, *Agriophagi*, *Pamphagi*, *Anthrophagi*, *Cynamolgi* (caninis capitibus); pars quaedam Aethiopum locustis tantum vivit, ii quadragesimum annum vitae non excedunt. Cf. p. 71.

σπήθη.“ Ea quae h. l. uni propria esse genti Megasthenes dixit, Indi solent populis attribuere variis: *Monommatos* nuncupare solent *ἐκάχjas* s. *ἐcavilók'anas*⁶⁰⁾, ὀρθοχαίτας *urdd'vacéjas*⁶¹⁾, quod nomen optime Megasthenes interpretatus est: imo etiam *Cyclopes* Indici commemorantur nomine *lalál'áxa* i. e. *μετωπόφθαλμος*⁶²⁾.

Brahmanas, Megasthenes deinde refert, de *Hyperboreis* qui mille annos viverent, idem atque Simonidem, Pindarum aliosque mythologos narrare. Quam igitur fabulam, quae antiquissimo tempore in Graeciam ex India videtur pervenisse, Megasthenes, ubi orta erat, et reperit et recognovit⁶³⁾. Eandem Ctesias narraverat (Ind. 23. cf. Bähr. 371.) aliique auctores, quos Plinius VII. 2. 20. seq. protulit⁶⁴⁾.

60) Cf. Mahâb. III. 16137., As. Res. VIII. 340. et Harivançae locos in annot. 56. allatos.

61) Cf. annot. 56.

62) Mahâb. III. 16137, II. 1837 (annot. 56.). Ad idem genus non modo Monoculi (*ἐκάχjas*) pertinent, sed etiam Trioculi (*trinêtrâs* s. *trjaxâs*). Nam Mahâb. VII. 9629. leguntur verba haecce: *fronti oculum inseruit: ideo trioculus appellatur.*

63) Cf. Lassenii hanc explicationem: *Uttaracuru ist ein Theil Sericas, und da die ersten Nachrichten von den Serern über Indien nach dem Westen kamen, so ist wohl ein Theil der Erzählungen vom ruhigen, glücklichen Leben der Serer aus den Indischen Berichten von Uttaracuru zu erklären. Das lange Leben der Serer gehört auch dahin, namentlich, wenn Megasthenes vom tausendjährigen Leben der Hyperboräer erzählt. Mahâb. VI. 264. heisst es, dass die Uttaracurus 1000, ja 10000 Jahre lebten. Wir schliessen hieraus, dass Megasthenes auch von den Uttaracurus geschrieben, und ihren Namen nicht unpassend durch den der Hyperboräer wiedergegeben hatte. Zeitschr. II. 67.*

64) *Cyrnos Indorum genus Isigonus annis centenis quadragenis vivere.* Quo loco pro voce *Cyrnos* *Cyros* legendum esse, et in hunc modum nomen *Uttara-curu* praecisum esse conicio. Accuratus nomen reddiderunt Ptolemaeus: Ὀττοροκόρρα, Orosius: *Ottorogarras*, Amm. Marcell.: *Opurocarra* (qua in voce litterae *TT* in litteram *Π* corruptae videntur), Plinius VI. 20. 3. et Solinus: *Attacori*.

Aliam Indiae gentem Megasthenes tradit, sicut Ctesias et Clitarchus, quadragenos annos non excedere, feminasque septimo aetatis anno parere. Arr. Ind. 9. 1., Phlegon. mirab. 33., Plin. h. n. VII. 2. 22.⁶⁵). Quae narratio spectat ad gentem summam meridiem versus habitantem, cuius maturam pubertatem Indi, sicut solent, nimis auxerunt, et falsa coniectura brevioris vitae exornaverunt.

Sese ex illis monstris ullum vidisse, Megasthenes nequaquam dixit: hoc solum ait: τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι παρὰ Σανδρόκοττον ἀποκατερεῖν γὰρ ⁶⁶), deinde: ἀστόμους δὲ τινὰς ἀθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέρους, sed etiam hos sese vidisse non contendit: in castris enim Indicis eos fuisse narrat, et coniecturam eorum iam supra ostendimus vanam esse, qui Megasthenem in castris affuisse putant. Omnino ne hoc quidem scimus, quanta cum persuasione Megasthenes inveniri fabulosas illas gentes narraverit: de plurimis scilicet ipse Brahmanas sibi auctores fuisse confitetur. Sed faciamus, fabulas eum omnes veras existimasse, considerandum nobis est, Indorum sapientes ei auctores fuisse, deinde Graecos, qui Indiam descripserant, omnes easdem fabulas quasi veras narravisse et paullo antea Alexandri expeditione fidem earum iterum et divulgatam esse et firmatam.

Fabulis supra dictis simile est id quod de *formicis aurum effodientibus* tradit. Idem iam relatum esse ab Herodoto (III. 102—105.) videmus, qui quo maiorem fidem narratio haberet, addidit haec verba: εἰσὶ αὐτῶν καὶ παρὰ βασιλεῖ τῶν Περσέων, ἐνθεῦτεν θηρευθέντες. Herodotum excipit Nearchus, qui affirmat, sese ipsas quidem formicas

65) Vulgo vocantur *Pandae* (cf. not. 33.). Itaque legendum videtur apud Phleg. ἐν Πανδαίᾳ (codd. ἐν Πυλαίᾳ), apud Plin. l. l. *Pandarum* (codd. *Mandorum*) nomen iis dedit Clitarchus et Megasthenes, nisi forte Megasthenes respexit ad incolae *Mandarae* montis, monstris abundantis.

66) Idem mire narraverat *Baeto* de iisdem hominibus ap. Plin. VII. 2. 3.

non vidisse, sed multas earum pelles in castra Macedonum allatas. Arr. Ind. 15. 4., Strab. 703. Nearchum in hac re describenda Megasthenes sequitur, qui nihil fere novi addit praeter locum accuratius indicatum his verbis: ἐν Δέρδαις, ἔθνει μεγάλῳ τῶν προσεφών καὶ ὀρεινῶν Ἰνδῶν. Strab. 706., Arr. Ind. 15. 5—6. Deinde eandem illam narrationem interdum nova observatione auctam Graeci Romanique scriptores frequentes repetunt⁶⁷⁾.

Hac quoque relatione motus est Strabo, ut Megasthenem in numero mendacium scriptorum collocaret: neque consideravit, eandem rem eodem fere modo a tribus pluribusve auctoribus referri, quorum alius alium vix novit. Sed etiam postea ad alios populos eadem fama pervasit: eandem enim rem narrat *Qazvinus* Arabs⁶⁸⁾, et *Busbequius*⁶⁹⁾ tradit,

67) Strab. 718., Arr. V. 4. 7., Aelian. h. a. III. 4., XVI. 15., Clem. Alex. Paed. II. p. 207., Tzetz. Chil. XII. 330—340., et qui videntur Megasthenem exscripsisse Dio Chrysost. or. 35. p. 436. Morell., Plin. h. n. XI. 36., XXXIII. 21., Propert. III. 13. 5., Pomp. Mel. 7. 2., Isidor. Orig. XII. 3., Albert. Magnus de animal. T. VI, p. 678. ex subditiis Alexandri epistolis, Anonym. de monstris et belluis 259. ed. Berger de Xivrey. — Philostratus v. Apoll. VI. 1. et Heliodorus Aeth. X. 26. p. 495., quum formicas illas Aethiopiae attribuerint, auctoribus usi videntur Megasthene antiquioribus. Nuncupatur populus a Megasthene Δέρδαι, apud Plinium *Dardae*, ab ipsis Indis *Daradae*. Et admirabiliter *Daradas* Ptolemaeus in Aethiopia habitare dicit, et eiusdem nominis populum in extrema Libyae parte ad occidentem sita Agathem. II. 5., Polyb. ap. Plin. h. n. V. 1. 10., Ptolem. IV. 6., quem veteres scriptores cum solita Indiae et Aethiopiae permutatione nescio an huc transposuerint. Indicum certe sabuletum et Africum permutationi ansam dare facile potuit.

68) *Gildemeister*. script. Arab. de reb. Ind. p. 220—221.: *Dixit auctor libri miraculorum, in ultima India terram esse, cuius arena auro commista sit; ibi formicarum magnarum species est, quae canem celeritate cursus superant; terra quam maxime fervida est, et sole et aestu aucto formicae sub terram in latibula se recipiant ibique latent, usque dum aestus vehementia diminuta est. Tum Indi cum iumentis ad earum latibula ve-*

Solimano praeter alia dona a Thamaspo Persarum rege missam esse „formicam Indicam, mediocris canis magnitudine, mordacem admodum et saevam.“

Cuius narrationis multas mirasque explicationes, quas antea VV. DD. proposuerunt, quum iam obsoletae sint, h. l. licet omittere. Bestiam primus *Moorcroftius* (As. Res. XII. 439.) invenit, qui circa Indi fontes solum invenit auriferum et bestiam in cavernis terrae viventem, cui veterum descriptio conveniebat, ita scilicet, ut formicis minime similis esse posset. Quam eandem esse atque istam formicam ab Herodoto, Nearcho, Megasthene aliisque memoratam primus perspexit *Ritterus* Asien II 659., cf. 508., 593. Convenit etiam locus: in illa enim regione *Daradae* habitabant. Neque tamen apud ipsum Ritterum, dum in nomine male intellecto aut converso, aut in altero cum altero mutato narrationem originem habere putat, auctorum varietas satis valuit. Ex quo tempore etiam ultima dubitationis causa sublata est: *Vilso* enim invenit (Arian. ant. 135.), mentionem fieri etiam in Indicis litteris bestiarum aurum effodientium, quas quum terram effodiant, eodem nomine (*pipilica*) atque formicas Indi nuncupant. Cf. Mahâb. II. 1860.: *pipilicam g'âtârâpam udd'ritam pipilicâis* i. e. *formicinum aurum erutum a formicis*. Itaque etiam de hac re rectius, quam qui eum vituperant, Megasthenes iudicavit.

Eratosthenem igitur, Strabonem ceterosque neque accurate neque ab omni parte Megasthenis fidem ponderasse videmus. Nam quamvis in universum vera et falsa recte diiudicaverint, et ficta esse monstra, de quibus narrat Megasthenes, recte intellexerint, tamen fictionis causam et originem investigare non studuerunt. Etsi debebant intel-

niunt et aliquantam avehunt arenam; deinde cursu celeri se recipiunt metu formicarum, ne insecutae se devorent. Quam fabellam ex Graecis petitam esse, recte observavit Gildemeisterus p. 120.

69) *Busbequius* legationis Turcicae epist. IV. p. 144., quem sequitur *Thuanus* XXIV. 7. p. 809. ad annum 1559.

ligere, fabulas easdem vel similes a Scylacis tempore iterum atque iterum esse repetitas, et repetitas a scriptoribus, quorum alius alium ignorabat, tamen cum admirabili iudicandi levitate singulos arguunt, quasi fabulas illas ipse sibi quisque finxerit. Sicut ineptum fuit opinari, Herculem et Dionysum in Indiam migrasse, ita etiam ineptum fuit putare, totum Alexandri exercitum et Megasthenem et alios in vano commento consensisse. Quapropter utrique vitio non vacant, et rerum Indicarum scriptores et critici: utrique enim materiem sibi convenientem, alteri res, alteri rerum narrationes, non satis examinaverunt.

Quod quum ita sit, Megasthenis fides, ut hoc verbo utar, relativa in dubitationem vocari non potest; etenim et quod ipse vidit et quod ab aliis audivit, narravit ad veritatem. Itaque si spectamus, quae fides singulis narrationibus sit tribuenda, hoc alterum examinandum est, quantum, qui auctores ei fuerunt, fide digni sint. Sed in hac re ne ulla quidem suspicionis causa exstat: nam eis de rebus, quas ipse non vidit, certior factus est a Brahmanis eis, qui reipublicae praeerant: ad quos pluries ipse provocat. Ideo non modo administrationem regni Prasiaci describere potuit, sed etiam ceterarum gentium potentiam exercitusque enumerare. Quare mirari non possumus, Indicas opiniones in libris Megasthenis cum vera observatione et cum Graecis opinionibus esse mixtas.

Itaque ei, sicut Alexandri comitibus, non potest obiici, quod nimis multa narraverit. Neque parum eum retulisse, ut res Indicas Graecis plene describeret, capite priori demonstravimus. Indicam enim terram et terrae coelique naturam, bestias plantasque et res publicas et sacras populi que mores et artes, vitam denique Indorum, qualis a rege usque ad ultimam tribum fuerit, descripsit, omnesque res animo sano et vacuo perlustravit, ne levibus quidem exquisique neglectis. Si quam partem relictam vidimus, pauca tantum de sacris et deis Indorum dicta, de litteris

nihil⁷⁰⁾, est reputandum, nos non ipsos eius libros, sed epitomen et particulas quasdam superstites legere.

His expositis potest iudicari, utrum Ctesiam in enarrandis rebus Megasthenes secutus sit necne. Etenim fabulas, quas uterque refert, ostendimus apud Indos esse pervulgatas, et ipse Megasthenes non modo nusquam Ctesiam laudavit, sed etiam Brahmanas confitetur sibi auctores fuisse de fabulis eisdem, quas Ctesias tradit. Deinde quum dicat τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι παρὰ Σανδράχοιτον ἀποκατερεῖν γὰρ et ἀστόμους δὲ τινὰς ἀχθῆναι, sese de his quoque rebus Indos, non Ctesiam secutum esse indicat. Itaque nequaquam potest contendi, Megasthenem Ctesiae usum esse libro, nisi forte alterius narratio tam accurate cum altero conveniat, ut manifestum sit, alterum ex altero partem quandam hausisse. Sed si utrumque inspexeris accuratius, facile intellexeris, solam utriusque materiem ex aliqua partè concinere, discrepare explicationem, et maiorem esse narrationum dissensionem quam similitudinem. Cui sententiae una res sola videtur repugnare: nam quum Ctesias de Sila fluvio tradiderit, nihil innatare, omnia mergi (Bähr. p. 369.), idem Megasthenes sed quibusdam additis narravit: Lassenius autem, quum eandem fabulam vulgatam esse apud Indos ostenderet, qui res omnes in Sila immersas in lapides immutari opinarentur, Ctesiam et Megasthenem Indicū narrationis colorem commutasse contendit (Zeitschr. f. Kunde d. Morgenl. II. 63.): quod si ita esset, appareret, Megasthenem in hac re Ctesiae vestigia secutum esse. Sed quum aliae eiusdem narrationis partes inter se non conveniant, et quum Ctesia copiosius Megasthenes rem enarraverit, licet coniecere, explicationem illam ab Indis repetitam esse et exstare in litteris

i

70) Nam certa quaedam non exstat causa, cur Megastheni eos attribuerimus locos epica Indorum carmina spectantes, qui leguntur apud Aelian. v. h. XII. 47., Dion. Chrysost. or. 53. de Homero p. 554. Morell.

Indicis. De ceteris rebus ne levissima quidem invenitur causa, cur Megasthenem putes ex Ctesia aliquid exscripsisse, et in Indis auctoribus laudandis esse mentitum.

Levium, per quos lapsus est, errorum alii eiusmodi sunt, quales observatori licet diligentissimo evenire possunt, ex. c. quod Vipâçam in Irâvatim effundi perperam dixit; alii ex Indicis vocibus non recte intellectis exorti: quo pertinet, quod contendit, apud Indos non scriptas esse leges, sed ex memoria diiudicari omnia. Praeterea narrat, Brahmanis eis, qui ter in constituendo calendario erravissent, per totam vitam silentium imperari. Quam sententiam nondum expeditam ita explicaverim, ut illum statuam Indicam vocem *mâunin* audivisse, qua quum taciturnus, tum quicumque asceta significatur. Alii denique errores in eo sunt positi, quod res Indicas ex Graeca opinione consideravit, quo factum est, ut tribus non recte enumeraret, et ut deos Indorum et alias res perperam interpretaretur.

Nihilominus Megasthenis liber, quantum est pars litterarum Graccarum et Graecae Romanaeque doctrinae, quasi fastigium est scientiae, quam de India veteres unquam consecuti sunt. Nam etsi geographica Graecorum scientia postea demum perfecta est, tamen Indiae cognitio iam Megasthenis libris ad summam perfectionem ita pervenit, ut qui postea de India scripserunt, ad veritatem tanto propius accedant, quanto accuratius Megasthenis Indica sequantur. Neque per sese tantum, sed etiam aliam ob rem Megasthenes multum valet, nam quum magnam partem narrationum alii scriptores ex illo hauserint, in totam Graecorum et Romanorum scientiam magnam vim habuit.

Praeter hanc, quam in litteris Graccis Indica Megasthenis obtinent auctoritatem, reliquiae aliud quoque pretium habent, quum inter fontes Indicæ antiquitatis locum non ultimum teneant. Nam sicut nunc est Indiae antiquae scientia nostra, illius narratio etsi suppleri et corrigi non raro potest, tamen aliis locis scientiam nostram aliunde repetitam augeat. Verumtamen concedendum est, id, quod

novi nos docuit, neque numeri neque ponderis permagni esse. Gravius est, quam id quod novum refert, quod rerum Indicarum imaginem in certum tempus revocavit, quum litterae Indicae semper sibi constantes, si quo tempore quid acciderit quaerimus, in summa dubitatione nos relinquere solcant.

III. De scriptoribus eis, qui post Megasthenem de India scripserint.

Cognitionis et summae et accuratissimae, quam unquam de India Graeci nacti sunt, Megasthenes fuit auctor. Neque tamen alii defuerunt, qui aetate illa Indiam describerent. Nam etiam *Daimachus Plataeensis*, a Seleuco missus ad *Amitragātam*, K'andraguptae successorem (Strab. 68, 70, 72, 74, 75, 690, Athen. LX. p. 394. E, Harpocrat. v. ἐγγυθῆκη), *Dionysius*, a Ptolemaeo Philadelpho in Indiam missus (Plin. h. n. VI. 21. 3.), *Patrocles*, qui non modo per oceanum Indicum ipse navigabat, sed etiam eis libris utebatur, quos Alexander accuratissime conscribi iusserat (Plin. l. 1., Strab. 69, 74, 409, 508, 518, 689.), Indiam et ipsi viderunt et descripserunt. Quum autem per raro laudentur, et quum ei loci, qui afferuntur, ad solam chorographiam pertineant, Megasthenis auctoritatem et pretium nullo modo assecuti videntur.

Hanc aetatem, qua frequenti itinere India exploratur et ab eis describitur, qui eam ipsi viderunt, tertia sequitur Indiae cognoscendae actas. Neque iam hoc tempore omnino desunt qui itinere Indiam cognoverint, sed et rari sunt, et solas oras solent describere. Inter quos vix alius est memoratu dignus praeter *auctorem peripli rubri maris*, hominem indoctum quidem et alienum ab arte, cuius tamen liber adhuc non negligendus est. Sed magis

aetas illa in eo versabatur, ut quaecunque antea de India iam explorata erant, ad artem et praecepta revocaret, certo iudicio ponderaret, in certum ordinem disponeret, et ita communi omnium notitiae traderet.

Eis, qui ad hunc finem scribebant, *Megasthenes* de India summus erat auctor. *Eratosthenem*, summae doctrinae geographum principem, neque minus, qui *Eratostheni* adversarius erat, *Hipparchum*, plurima depromere a *Megasthene* videmus (V. *Eratosth.* p. 92 — 99. Bernh., *Strab.* 71. seq.). Ex eo enim adhuc potest ostendi *Eratosthenem* hausisse ea quae prodidit de magnitudine Indiae, de finibus, de septentrionibus cadentibus, de messi duplici, de eo spatio, per quod India in orientem pateat. De aliis rebus aut dissensit, ex. c. aliter descripsit, quantam longitudinem a septentrionibus ad meridiem India haberet, aut secutus *Megasthenem* falsas opiniones addidit, ex. c. australem Indiae finem eodem in gradu posuit atque *Meroen*: quo modo totam Indiae formam suo loco movit et perturbavit. Sed sicut errores *Eratosthenis* per totam *Graccorum* geographiam perpetui manere solent, ita etiam eam partem, quae *Megasthenis* Indicis nititur, ei qui sequuntur geographi ratam atque certam habuerunt. Posterioris aetatis geographi, *Polemo* (ροσμικὴ περίγησις), *Mnaseas* (περὶ Ἀσίας), *Apollodorus* (γῆς περίοδος), *Agatharchides* (τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν), quantum in India describenda *Megasthenis* vestigia secuti sint, iam reperiri non potest. Prae ceteris, qui frequentes paullo postea libros geographicos vel copiosiores vel breviores conscripserunt, *Alexander Polyhistor* memoratu est dignus: nam, quum scripserit *Ἰνδικά*, quamvis fuerint pars tantum maioris geographici operis, copiosius tamen res Indicas videtur tractasse. Quum vero unus tantum ex hoc libro locus supersit (*Clem. Alex.* III. 538. *Pott.*), quantum secutus sit *Megasthenem*, certius iam dici non potest.

Gentis descriptionem geographiae maxime immiscuit, itaque *Megasthenis* vestigia ubique fere persecutus est

Strabo (XV.) Qui *Eratosthenis* geographia quasi fundamento usus ex *Megasthene* eam explevit, et praecipue in ea parte, quae ad gentem describendam pertinet. Quo factum est, ut maior pars descriptionis Indiae *Megasthenis* libris nitatur, locis *Alexandri* comitum admixtis. Sed *Eratosthenis* geographicam tabulam secutus *Strabo* de forma situque Indiae aliter atque *Megasthenes* et falso iudicavit⁷¹⁾.

Inde, dum geographia *Graecorum* procedit, ethnographica pars (neque ea in omni parte iniuria), negligitur eodem modo, quo mathematica potior iudicatur. Itaque *Marinus Tyrius* et *Ptolemaeus*, horum studiorum principes, *Megasthenis* libris uti vix poterant: ita ut hoc tempore *Megasthenes* ad geographicam *Graecorum* scientiam aliquantum valere desineret. Diutius ad libros geographicos in breve contractos aliquam vim habuit, quamquam non ex ipso *Megasthene*, sed ex *Eratosthene* aliisque hauriebantur. Sed in universum eum iam oblita est aetas: geographia enim, quo propius ad similitudinem exilis nominum et numerorum indicis accedebat, tanto minus uti poterat enarratione eius copiosa: et si qui plura scire cupiebant, a graviori studio tam alieni erant, ut meliorum librorum obliti *Scylacis* et *Ctesiae* libros fabulis abundantes et iamdiu oblivione extinctos referrent.

71) Etsi isto quoque tempore non defuerunt *Graeci* scriptores, qui res Indicas tractarent, tamen ficti sunt, quos *pseudo-Plutarchus* (περὶ ποταμῶν) protulit; qui laudavit *Caemaronis Ind. X*, *Clitophontis Ind. X*, imo quasi iocatus *Chrysermi Ind. LXXX*. Libri enim auctor, qui narrationes ipse absurde finxit, auctores quos protulit ex paucis *Stobaei* paginis ita descripsit, ut scriptorum nominibus suo arbitratu librorum nomina numerosque adderet. Verumtamen hac fraude incondita mire fefellit litterarum *Graecarum* historicos, etsi absurdas eius narrationes iamdiu constat ad geographiam inutiles esse. *Ctesiae* quoque duos *pseudo-Plutarchus* libros affinxit, alterum inscriptum περὶ ὁρῶν, alterum περὶ ποταμῶν; et quum *Ctesiae* editores coniecturas vanas addiderint, factum est, ut utriusque libri fragmenta in editionibus *Ctesiae* inveniantur.

Indiam sicut geographi Graeci per longum tempus prae ceteris terris lubentissime descripserunt, ita neglexerunt historici. Solus Diodorus universali illi, quam conscripsit, historiae Indiae descriptionem inseruit, quae tota ex Megasthene exscripta est. In tanta Indiae neglectione uberima ea rerum copia, quae in Megasthenis Indicis inerat, aliud genus scriptorum licet ab una parte est usum: *patres* enim *ecclesiae* Megasthene utuntur, quo tempore Alexandri comitum et eorum, qui Megastheni aequales Indicas res tractaverunt, iamdudum aetas oblita est.

Romani, quodcumque de India sciverunt, acceperunt a Graecis, ita ut novi fere nihil addiderint. Multas igitur narrationes quum ex ipso Megasthene, tum per alios Graecos scriptores ex eo hauserunt. *P. Terentio Varroni Atacino* in geographia conscribenda Eratosthenem potissimum auctorem fuisse non ignoramus. *M. Vipsanii Agrippae* commentarios in hac parte non satis cognitos habemus, ut iudicemus, ex quo potissimum hauserit. Sed apud *Pomponium Melam* iam multum valere videmus Megasthenis narrationes, quamvis omnes non ex ipso Megasthene, sed ex aliis exscripserit. Solus inter omnes Romanos *Seneca* de India librum conscripsit, ex quo unus qui superest locus ex Megasthene sumptus est, et eiusmodi, ut non in transitu hunc secutus videatur. (Plin. h. n. VI. 21. 5: Seneca etiam apud nos tentata Indiae commentatione sexaginta amnes eius prodidit, gentes duodeviginti centumque; cf. Megasth. ap. Arr. Ind. 5. 2, 7. 1.) Senecam *Plinius* excipit, cui in rebus Indicis enarrandis Megasthenes princeps fuit auctor. Et quamquam ex iis scriptoribus, qui sequuntur, praeter *Solinum* nullus Megasthenem laudat, tamen quum compendiorum et epitomarum scriptores prioribus utantur, Megasthenes in latinas litteras Romanamque scientiam vim aliquam habere pergit. Quae vis nondum interiit, ubi lingua latina ex vita et consuetudine communi iam abiit: pervadit medium aevum, ut etiam apud *Vincentium Belva-*

censem ⁷²⁾ et *Albertum Magnum* Megasthenis narrationes iterum apparere videmus.

Patet ex his, quae exposuimus, Megasthenem in iis, quae de India et Graeci et Romani et sciverunt et cogitaverunt, aliquantum valuisse.

72) Vincent. Belvacens. specul. hist. Nürnb. 1483. II. 44. 80. seq.

PARS ALTERA

CONTINENS

MEGASTHENIS INDICON

FRAGMENTA.

10

FRAGM. I.

sive

EPITOME MEGASTHENIS.

Diod. II. 35—43.

(35.) Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὕσα τῷ σχήματι,^{1.} τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς νείδουσαν πλευρὰν καὶ τὴν πρὸς τὴν μεσημβρίαν ἣ μεγάλη περιέχει θάλαττα· τὴν δὲ πρὸς τὰς ἄρκτους τὸ Ἡμωδὸν ὄρος διείργει τῆς Σκυθίας, ἣν κατοικοῦσι τῶν Σκυθῶν οἱ προσαγορευόμενοι Σάκαι· τὴν δὲ τετάρτην τὴν πρὸς δύσιν ἐστραμμένην διείληφεν ὁ Ἰνδὸς προσαγορευόμενος ποταμός, μέγιστος ὧν σχεδὸν τῶν ἀπάντων μετὰ τὸν Νεῖλον. Τὸ δὲ μέγεθος τῆς ὅλης Ἰνδικῆς φασιν^{2.} ὑπάρχειν ἀπὸ μὲν ἀνατολῶν ἐπὶ δύσιν δις μυριάων ὀκτακισχιλίων σταδίων, ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων πρὸς μεσημβρίαν τρις μυριάων δις χιλίων. Τηλικαύτη δὲ οὕσα τὸ μέγεθος δοκεῖ μάλιστα^{3.} τοῦ κόσμου περιέχειν τὸν τῶν θερινῶν τροπῶν κύκλον, καὶ πολλὰ μὲν ἐπ' ἅκρας τῆς Ἰνδικῆς ἰδεῖν ἔστιν ἀσκήους ὄντας τοὺς γνώμονας, νυκτὸς δὲ τὰς ἄρκτους ἀθεωρήτους· ἐν δὲ τοῖς ἐσχάτοις οὐδ' αὐτὸν τὸν ἀρχιτοῦρον φαίνεσθαι καθ' ὃν δὲ τρόπον φασὶ καὶ τὰς σκιάς κεκλίσθαι πρὸς μεσημβρίαν.

Ἡ δ' οὖν Ἰνδικὴ πολλὰ μὲν ὄρη καὶ μεγάλα ἔχει δέν-^{4.} δρεσι παντοδαποῖς καρπίμοις πληθύνοντα, πολλὰ δὲ πεδία καὶ μεγάλα καρποφόρα, τῷ μὲν κάλλει διάφορα, ποταμῶν δὲ πλήθεσι διαιρούμενα. Τὰ πολλὰ δὲ τῆς χώρας ἀρδεύε-^{5.}

- ται, καὶ διὰ τοῦτο διαιτοὺς ἔχει τοὺς κατ' ἔτος καρπούς, ζώων τε παντοδαπῶν γέμει διαφόρων τοῖς μεγέθεσι καὶ
6. ταῖς ἀλκαῖς, τῶν μὲν χερσαίων, τῶν δὲ καὶ πτηνῶν. Καὶ πλείστους δὲ καὶ μεγίστους ἐλέφαντας ἐκτρέφει, χορηγοῦσα τὰς τροφὰς ἀφθόνης, δι' ἃς ταῖς ῥώμασι τὰ θηρία ταῦτα πολὺν προσέχει τῶν κατὰ τὴν Λιβύην γεννωμένων. Διὸ καὶ πολλῶν θηρευομένων ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν καὶ πρὸς τοὺς πολεμικοὺς ἀγῶνας κατασκευαζομένων, μεγάλας συμβαίνει γίνεσθαι ῥοπὰς πρὸς τὴν νίκην.
7. (36.) Ὅμοιως δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἢ πολυκαρπία τρέφουσα τοῖς τε ἀναστήμασι τῶν σωμάτων καὶ τοῖς ὄγκοις ὑπερφέροντας κατασκευάζει. Εἶναι δὲ αὐτοὺς συμβαίνει καὶ πρὸς τὰς τέχνας ἐπιστήμονας, ὥς ἂν ἀέρα μὲν ἔλκοντας
8. καθαρόν, ὕδωρ δὲ λεπτομερέστατον πίνοντας. Ἡ δὲ γῆ παμφόρος οὕσα τοῖς ἡμέροις καρποῖς ἔχει καὶ φλέβας καταγείους πολλῶν καὶ παντοδαπῶν μετ' ἄλλων. Γίνεται γάρ ἐν αὐτῇ πολλὸς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσός, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκός καὶ σιδήρος, ἔτι δὲ κασσίτερος καὶ τ' ἄλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρεῖαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα.
9. Χωρὶς δὲ τῶν δημητριακῶν καρπῶν φύεται κατὰ τὴν Ἰνδικὴν πολλὴ μὲν κέγχρος, ἀρδευομένη τῇ τῶν ποταμίων ναμιάτων δαψιλείᾳ, πολὺ δὲ ὄσπριον καὶ διάφορον, ἔτι δὲ ὄρουζα, καὶ τὸ προσαγορευόμενον βόσπορον, καὶ μετὰ ταῦτ' ἄλλα πλείω τῶν πρὸς διατροφήν χρησίμων (καὶ τούτων τὰ πολλὰ ὑπάρχει
10. αὐτοφυῆ). Οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρπούς φέρει δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἶη γράφειν. Διὸ καὶ φασὶ μηδέποτε τὴν Ἰνδικὴν ἐπισχεῖν λιμὸν
11. ἢ καθόλου σπάνιν τῶν πρὸς τροφὴν ἡμέρον ἀνηκόντων. Αἰτιῶν γὰρ ὁμβρῶν ἐν αὐτῇ γινομένων καθ' ἕκαστον ἔτος, τοῦ μὲν χειμερινοῦ, οὗ, καθὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις, ὁ σπόρος τῶν πυρίνων γίνεται καρπῶν, τοῦ δ' ἑτέρου κατὰ τὴν θερινὴν τροπὴν, καθ' ἣν σπείρεσθαι συμβαίνει τὴν ὄρουζαν καὶ τὸ βόσπορον, ἔτι δὲ σήσαμον καὶ κέγχρον, κατὰ (δὲ) τὸ πλείστον ἀμφοτέροις τοῖς καρποῖς οἱ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἐπιτυγχάνουσι.
12. χάνουσι. Πάντων δὲ μὴ τελεσφορουμένων, θατέρου τῶν καρπῶν οὐκ ἀποτυγχάνουσιν οἱ τε αὐτοματίζοντες καρποὶ

καὶ αἱ κατὰ τοὺς ἐλώδεις τόπους φνόμεναι ῥίζαι διάφοροι ταῖς γλυκύνησιν οὔσαι πολλὴν παρέχονται τοῖς ἀνθρώποις δαψίλειαν. Πάντα γὰρ σχεδὸν τὰ κατὰ τὴν χώραν πεδιά 13. γλυκεῖαν ἔχει τὴν ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἱμαῖδα, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὄμβρων τῶν (ἐν τῷ θέρει γινομένων) κατ' ἐνιαυτὸν κυκλικῇ τινι περιόδῳ παραδόξως εἰωθότων γίνεσθαι καὶ τὰς ἐν τοῖς ἔλεσι ῥίζας ἔψοντος τοῦ καύματος, καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων καλάμων.

Συμβάλλονται δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καὶ τὰ νόμιμα πρὸς 14. τὸ μηδέποτε λιμὸν γενέσθαι παρ' αὐτοῖς. Παρὰ μὲν γὰρ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις οἱ πολέμιοι καταφθείροντες τὴν χώραν, ἀγεώργητον κατασκευάζουσι· παρὰ δὲ τούτοις τῶν γεωργῶν ἱερῶν καὶ ἀσύλων ἐωμένων, οἱ πλησίον τῶν παρατάξεων γεωργοῦντες ἀνεπαίσθητοι τῶν κινδύνων εἰσίν. Ἀμφότεροι γὰρ οἱ πολεμοῦντες ἀλλήλους μὲν ἀποκτείνουσιν ἐν ταῖς μάχαις, τοὺς δὲ περὶ τὴν γεωργίαν ὄντας ἐῷσιν ἀβλαβεῖς ὡς κοινούς ὄντας ἀπάντων εὐεργέτας· τὰς τε χώρας τῶν ἀντιπολεμούντων οὐτ' ἐμπυρίζουσιν, οὔτε δειδροτομοῦσιν.

(37.) Ἐχει δὲ καὶ ποταμούς ἢ χώρα τῶν Ἰνδῶν πολλούς 15. καὶ μεγάλους πλωτούς, οἱ τὰς πηγὰς ἔχοντες ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς πρὸς τὰς ἄρκτους κεκλιμένοις φέρονται διὰ τῆς πεδιάδος· ὧν οὐκ ὀλίγοι συμμίσγοντες ἀλλήλοις ἐμβάλλουσιν εἰς ποταμὸν τὸν ὀνομαζόμενον Γάγγην. Οὗτος δὲ τὸ πλάτος 16. γενόμενος σταδίων τριάκοντα φέρεται μὲν ἀπὸ τῆς ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, ἐξερεύγεται δὲ εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἀπολαμβάνων εἰς τὸ πρὸς ἑὸ μέρος τὸ ἔθνος τὸ τῶν Γαγγαριδῶν πλείστους ἔχον καὶ μεγίστους ἐλέφαντας. Διὸ καὶ τῆς χώ- 17. ρας ταύτης οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς ἐπὶ πᾶσι ἐκράτησε, πάντων τῶν ἄλλοεθνῶν φοβουμένων τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀλκὴν τῶν θηρίων. [Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀπάσης 18. τῆς Ἀσίας κρατήσας μόνους τοὺς Γαγγαρίδας οὐκ ἐπολέμησε. Καταντήσας γὰρ ἐπὶ τὸν Γάγγην ποταμὸν μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως, καὶ τοὺς ἄλλους Ἰνδοὺς καταπολεμήσας, ὡς ἐπύ-

I. 16. 18. — Γαγγαριδῶν, Γαγγαρίδας. Codd. Γανδαριδῶν, Γανδαρίδας. Cf. Lassen. pentapot. 16.

θαινο τὸν Γαγγαρίδα ἔχειν τετρακισχιλίους ἐλέφαντας πολεμικῶς κεκοσμημένους, ἀπέγνω τὴν ἐπ' αὐτοὺς στρατείαν.]

19. Ὁ δὲ παραπλήσιος τῷ Γάγγη ποταμὸς, προσαγορευόμενος δὲ Ἰνδός, ἄρχεται μὲν ὁμοίως ἐπὶ τῶν ἄρκτων, ἐμβαλλὼν δὲ εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἀφορίζει τὴν Ἰνδικήν· πολλὴν δὲ διεξιὼν πεδιάδα χώραν δέχεται ποταμοὺς οὐκ ὀλίγους πλωτοὺς, ἐπιφανεστάτους δὲ Ὑπανιν καὶ Ὑδάσπην καὶ Ἀκεσίνον. Χωρὶς δὲ τούτων ἄλλο πλῆθος ποταμῶν παντοδαπῶν διαρρέει, καὶ ποιεῖ κατάρχυντον πολλοῖς κηπεύμασι καὶ καρποῖς παντοδαποῖς τὴν χώραν.
20. Τοῦ δὲ κατὰ τοὺς ποταμοὺς πλήθους καὶ τῆς τῶν ὑδάτων ὑπερβολῆς αἰτίαν φέρουσιν οἱ παρ' αὐτοῖς φιλόσοφοι καὶ φυσικοὶ ταιαύτην. Τῆς Ἰνδικῆς φασὶ τὰς περικειμένης χώρας, τὴν τε Σκυθῶν καὶ Βακτριανῶν, ἔτι δὲ καὶ τῶν Ἀριανῶν, ὑψηλοτέρας εἶναι τῆς Ἰνδικῆς ὥστε εὐλόγως εἰς τὴν ὑποκειμένην χώραν πανταχόθεν συρρέουσας τὰς λιβάδας ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ποιεῖν τοὺς τόπους καθύγρους, καὶ γεννᾶν ποταμῶν πλῆθος.
21. Ἴδιον δὲ τι συμβαίνει περὶ τινὰ τῶν κατὰ τὴν Ἰνδικήν ποταμῶν τὸν ὀνομαζόμενον Σίλλαν, ῥέοντα δὲ ἔκ τινος ὀμωνύμου κρήνης. Ἐπὶ γὰρ τούτου μόνου τῶν ἀπάντων ποταμῶν οὐδὲν τῶν ἐμβαλλομένων εἰς αὐτὸν ἐπιπλεῖ, πάντα δ' εἰς τὸν βυθὸν καταδύεται παραδόξως.
22. (38.) Τὴν δὲ ὅλην Ἰνδικὴν οὖσαν ὑπερμεγέθη λέγεται κατοικεῖν ἔθνη πολλὰ καὶ παντοδαπά, καὶ τούτων μηδὲν ἔχειν ἡν ἐξ ἀρχῆς γένεσιν ἔπηλυν, ἀλλὰ πάντα δοκεῖν ὑπάρχειν ἀνιόχθονα. Πρὸς δὲ τούτοις μῆτε ξενικὴν ἀποικίαν προσ-
23. δέχεσθαι πώποτε, μῆτε εἰς ἄλλο ἔθνος ἀπεσταλκέναι. Μυθολογοῦσι δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἀνθρώπους τροφαῖς μὲν κεκρησθαι τοῖς αὐτομάτως φυομένοις ἐκ τῆς γῆς καρποῖς, ἐσθῆσι δὲ ταῖς δοραῖς τῶν ἐγχωρίων ζώων, καθάπερ καὶ παρ' Ἑλλήσιν. Ὅμοίως δὲ καὶ τῶν τεχνῶν τὰς εὐρέσεις καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸς βίον χρησίμων ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον γένεσθαι, τῆς χρείας αὐτῆς ὑφηγουμένης εὐφυεῖ ζωῇ, καὶ συνεργοῖς ἔχοντι πρὸς ἅπαντα χεῖρας καὶ λόγον καὶ ψυχῆς ἀγρίουαν.

Μυθολογοῦσι δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς οἱ λογιώτατοι, περὶ 25.
 ὧν καθήκον ἂν εἴη συντόμως διελθεῖν*). Φασὶ γάρ, ἐν τοῖς
 ἀρχαιοτάτοις χρόνοις, παρ' αὐτοῖς ἔτι τῶν ἀνθρώπων κωμη-
 δὸν οἰκούντων, παραγεγεῖσθαι τὸν Διόνυσον ἐκ τῶν πρὸς
 ἐσπέραν τόπων ἔχοντα δύναμιν ἀξιόλογον ἐπελθεῖν δὲ τὴν
 Ἰνδικὴν ἅπασαν, μηδεμιᾶς οὔσης ἀξιολόγου πόλεως τῆς δυ-
 ναμένης ἀντιτάξασθαι. Ἐπιγενομένων δὲ καυμάτων μεγάλων, 26.
 καὶ τῶν τοῦ Διονύσου στρατιωτῶν λοιμικῇ νόσῳ διαφθειρο-
 μένων, συνέσει διαφέροντα τὸν ἡγεμόνα τοῦτον ἀπαγαγεῖν
 τὸ στρατόπεδον ἐκ τῶν πεδινῶν τόπων εἰς τὴν ὄρεινῃν.
 Ἐνταῦθα δὲ πνεόντων ψυχρῶν ἀνέμων, καὶ τῶν ναματιαίων
 ὑδάτων καθαρῶν ρεόντων πρὸς αὐταῖς ταῖς πηγαῖς, ἀπαλλα-
 γῇ τῆς νόσου τὸ στρατόπεδον. Ὀνομάζεσθαι δὲ τῆς 27.
 ὄρεινῆς τὸν τόπον τοῦτον Μηρόν, καθ' ὃν ὁ Διόνυσος ἐξέ-
 τρεψε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς νόσου ἀφ' οὗ δὴ καὶ τοὺς Ἑλ-
 ληνας περὶ τοῦ Θεοῦ τούτου παραδεδωκέναι τοῖς μεταγενε-
 στέροις, τετράφθαι τὸν Διόνυσον ἐν μηρῷ. Μετὰ δὲ ταῦτα 28.
 τῆς καταθέσεως τῶν καρπῶν ἐπιμεληθέντα μεταδιδόναι τοῖς
 Ἰνδοῖς, καὶ τὴν εὐρεσιν τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων τῶν εἰς
 τὸν βίον χρησίμων παραδοῦναι. Πρὸς δὲ τοῦτοις, πόλεων 29.

*) FRAGM. I. B.

Diod. III. 63.

De Dionysio.

[Ἐνιοὶ δέ, καθάπερ προεῖπον, τρεῖς ὑποστησάμενοι γε-1.
 γονέναι κατὰ διεστηκόιας χρόνοις, ἑκάστη προσάπτουσιν
 ἰδίας πράξεις. Καὶ φασι, τὸν μὲν ἀρχαιότατον Ἰνδὸν γε-
 γονέναι, καὶ τῆς χώρας αὐτομάτως διὰ τὴν εὐκρασίαν φε-
 ρούσης πολλὴν ἄμπελον, πρῶτον τοῦτον ἀποθλίψαι βότρυας
 καὶ τὴν χρεῖαν τῆς περὶ τὸν οἶνον γύσεως ἐπινοῆσαι 2.
 ὁμοίως δὲ καὶ τὴν τῶν σύκων καὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων
 τὴν καθήκουσαν ἐπιμέλειαν καὶ παράδοσιν ποιήσασθαι,
 καὶ καθόλου τὰ πρὸς τὴν συγκομιδὴν τούτων τῶν καρπῶν
 ἐπινοῆσαι διὸ καὶ Ἀθηναῖον ὀνομασθῆναι. Τὸν αὐτὸν δὲ 3.
 καὶ Καταπώγωνα λέγουσι διὰ τὸ τοῖς Ἰνδοῖς νόμιμον εἶναι,
 μέχρι τῆς τελευτῆς ἐπιμελῶς ἀνατρέφειν τοὺς πώγωνας.

- τε ἀξιολόγων γεννηθῆναι κτίστην, μεταγαγόντα τὰς κώμας εἰς τοὺς εὐθέτους τόπους, τιμῶν τε καταδείξαι τὸ θεῖον καὶ
30. νόμους εἰσηγήσασθαι καὶ δικαστήρια. Καθόλου δὲ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων εἰσηγητὴν γενόμενον θεὸν νομισθῆναι καὶ τυχεῖν ἀθανάτων τιμῶν. Ἱστοροῦσι δ' αὐτὸν καὶ γυναικῶν πλῆθος μετὰ τοῦ στρατοπέδου περιάγεσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις παρατάξεις τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις κε-
31. χρῆσθαι, μήπω σάλπιγγος εὐρημένης. Βασιλεύσαντα δὲ πάσης τῆς Ἰνδικῆς ἔτη δύο πρὸς τοῖς πεντήκοντα γῆρα τελευ-
32. τῆσαι. Διαδεξαμένους δὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ τὴν ἡγεμονίαν αἰεὶ τοῖς ἀφ' ἐαυτῶν ἀπολιπεῖν τὴν ἀρχήν. Τὸ δὲ τελευταῖον, πολλὰς γενεαῖς ὕστερον καταλυθείσης τῆς ἡγεμονίας, δημοκρατηθῆναι τὰς πόλεις.
33. (39.) Περὶ μὲν οὖν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ τοιαῦτα μυθολογοῦσιν οἱ τὴν ὀρεινὴν τῆς Ἰνδικῆς κα-
34. τοικοῦντες. Τὸν τε Ἡρακλέα φασὶ παρ' αὐτοῖς γεγενῆσθαι, καὶ παραπλησίως τοῖς Ἕλλησι τό τε ῥόπαλον καὶ τὴν λεοντὴν αὐτῷ προσάπτουσι. Τῇ δὲ τοῦ σώματος ῥώμῃ καὶ ἀλκῇ πολλῶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διενεγκεῖν, καὶ καθαράν
35. ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Γαμήσαντα δὲ πλείους γυναικας υἱοὺς μὲν πολλοὺς, θυγατέρα δὲ μίαν γεννῆσαι καὶ τούτων ἐνηλίκων γενομένων, πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν διελόμενον εἰς ἴσας τοῖς τέκνοις μερίδας ἅπαντας τοῖς τόποις ἀποδείξαι βασιλέας· μίαν δὲ θυγατέρα θρέψαντα καὶ ταύτην
-
4. Τὸν δ' οὖν Διόνυσον ἐπελθόντα μετὰ στρατοπέδου πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, διδάξαι τὴν τε φυτείαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν ἐν ταῖς ληνοῖς ἀπόθλησιν τῶν βοτρυῶν ἀφ' οὗ Λη-
5. καῖον αὐτὸν ὀνομασθῆναι. Ὀμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων εὐρημάτων μεταδόντα πᾶσι, τυχεῖν αὐτὸν μετὰ τὴν ἐξ ἀνθρώπων μετὰστασιν ἀθανάτου τιμῆς παρὰ τοῖς εὖ πα-
6. δοῦσιν. Δείκνυσθαι δὲ παρ' Ἰνδοῖς μέχρι τοῦ νῦν τὸν τε τόπον, ἐν ᾧ συνέβη γενέσθαι τὸν θεόν, καὶ προσηγορίας πόλεων ἀπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν τῶν ἐγχωρίων διάλεκτον καὶ πολλὰ ἕτερα διαμένειν ἀξιόλογα τεκμήρια τῆς παρ' Ἰνδοῖς γενέσεως, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἶη γράφειν.]

βασιλίσσαν ἀποδεῖξαι. Κτίστην τε πόλεων οὐκ ὀλίγων γε- 36.
 νέσθαι, καὶ τούτων τὴν ἐπιφανεστάτην καὶ μεγίστην προσ-
 αγορεῦσαι Παλίβοθρα. Κατασκευάσαι δ' ἐν αὐτῇ καὶ βα-
 σίλεια πολυτελῇ καὶ πληθὺς οἰκητόρων καθιδρῦσαι τὴν τε
 πόλιν ὀχυρῶσαι τάφροις ἀξιολόγοις ποταμίους ὕδασι πλη-
 ρουμέναις. Καὶ τὸν μὲν Ἡρακλέα τὴν ἐξ ἀνθρώπων μετα- 37.
 στασιν ποιησάμενον ἀθανάτου τυχεῖν τιμῆς· τοὺς δ' ἀπογό-
 νους αὐτοῦ βασιλεύσαντας ἐπὶ πολλὰς γενεὰς καὶ πράξεις
 ἀξιολόγους μεταχειρισμένους, μήτε στρατείαν ὑπερόριον
 ποιήσασθαι, μήτε ἀποικίαν εἰς ἄλλο ἔθνος ἀποστεῖλαι. Ὑστε- 38.
 ρον δὲ πολλοῖς ἔτεσι τὰς πλείστας μὲν τῶν πόλεων δημο-
 κρατηθῆναι, τινῶν δὲ ἔθνων τὰς βασιλείας διαμεῖναι μέχρι
 τῆς Ἀλεξάνδρου διαβάσεως. Νομίμων δ' ὄντων παρὰ τοῖς 39.
 Ἰνδοῖς ἐνίων ἐξηλλαγμένων θαιμασιώτατον ἂν τις ἡγήσαιτο
 τὸ καταδειχθῆναι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παρ' αὐτοῖς φιλοσόφων.
 Νενομοθέτηται γὰρ παρ' αὐτοῖς δοῦλον μηδὲν τὸ παράπαν
 εἶναι, ἔλευθέρους δ' ὑπάρχοντας τὴν ἰσότητά τιμῶν ἐν πᾶσι.
 Τοὺς γὰρ μαθόντας μήθ' ὑπερέχειν μήθ' ὑποπίπτειν ἄλλοις
 κράτιστον ἔξειν βίον πρὸς ἀπάσας τὰς περιστάσεις. Εὐήθες
 γὰρ εἶναι νόμους μὲν ἐπ' ὕψους τιθέναι πᾶσι, τὰς δ' οὐσίας
 ἀνωμάλους κατασκευάζειν.

(40.) Τὸ δὲ πᾶν πληθὺς τῶν Ἰνδῶν εἰς ἑπτὰ μέρη 40.
 διήρηται, ὧν ἐστὶ τὸ μὲν πρῶτον σύστημα φιλοσόφων,
 πλήθει μὲν τῶν ἄλλων μερῶν λειπόμενον, τῇ δ' ἐπιφανείᾳ
 πάντων πρωτεύον. Ἀλειτούργητοι γὰρ ὄντες οἱ φιλόσοφοι
 πάσης ὑπουργίας οὐθ' ἑτέρων κυριεύουσιν, οὐθ' ὑφ' ἑτέρων
 δεσπόζονται. Παραλαμβάνονται δὲ ὑπὸ μὲν τῶν ἰδιωτῶν 41.
 εἰς τε τὰς ἐν τῷ βίῳ θυσίας καὶ εἰς τὰς τῶν τετελεντηκότων
 ἐπιμελείας, ὥς θεοῖς γεγονότες προσφιλέστατοι καὶ περὶ
 τῶν ἐν ἄδου μάλιστα ἐμπείρως ἔχοντες· ταύτης τε τῆς
 ὑπουργίας δῶρά τε καὶ τιμὰς λαμβάνουσιν ἀξιολόγους. Τῷ 42.
 δὲ κοινῷ τῶν Ἰνδῶν μεγάλως παρέχονται χρείας παραλαμβα-
 νόμενοι μὲν κατὰ τὸ νέον ἔτος ἐπὶ τὴν μεγάλην σύνοδον,
 προλέγοντες δὲ (τοῖς πλείεσσι) περὶ ἀνέμων καὶ ἐπομβρίας,
 ἔτι δὲ ἀνέμων εὐπνοίας καὶ νόσων καὶ τῶν ἄλλων τῶν δυ-
 ναμένων τοὺς ἀκούοντας ὠφελεῖν. Τὰ μέλλοντα γὰρ προ- 43.

ακούσαντες οἱ τε πολλοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκπληροῦσιν ἀεὶ τὸ μέλλον ἐκλείπειν, καὶ προκατασκευάζουσιν ἀεὶ τι τῶν χρησίμων. Ὁ δὲ ἀποτυχὼν τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς προῤῥήσεσιν ἄλλην μὲν οὐδεμίαν ἀναδέχεται τιμωρίαν ἢ βλασφημίαν, ἄφρονος δὲ διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον.

44. Δεύτερον δ' ἐστὶ μέρος τὸ τῶν γεωργῶν, οἱ τῷ πλήθει τῶν ἄλλων πολὺ προέχειν δοκοῦσιν. Οὗτοι δὲ πολέμων καὶ τῆς ἄλλης λειτουργίας ἀφειμένοι περὶ τὰς γεωργίας ἀσχολοῦνται καὶ οὐδεὶς ἂν πολέμιος περιτυχὼν γεωργῷ κατὰ τὴν χώραν ἀδικήσειεν, ἀλλ' ὥς κοινούς εὐεργέτας ἡγούμενοι πάσης ἀδικίας ἀπέχονται. Διόπερ ἀδιάφθορος ἡ χώρα διαμένουσα καὶ καρποῖς βρίθουσα πολλὴν ἀπόλαυσιν παρέχεται
45. τῶν ἐπιτηδείων τοῖς ἀνθρώποις. Βιοῦσι δ' ἐπὶ τῆς χώρας μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν οἱ γεωργοί, καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν
46. καταβάσεως παντελῶς ἀφραστήκασιν. Τῆς δὲ χώρας μισθοὺς τελοῦσι τῷ βασιλεῖ διὰ τὸ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν βασιλικὴν εἶναι, ἰδιώτῃ δὲ μηδενὶ γῆν ἐξεῖναι κεκτῆσθαι χωρὶς δὲ τῆς μισθώσεως τετάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελοῦσι.
47. Τρίτον δ' ἐστὶ φῦλον τὸ τῶν βουκόλων καὶ ποιμένων καὶ καθόλου πάντων τῶν νομέων, οἱ πόλιν μὲν ἢ κώμην οὐκ οἰκοῦσι, σκηνίτῃ δὲ βίῳ χρῶνται. Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ κυνηγετοῦντες (καὶ ζωγροῦντες) καθαρὰν ποιοῦσι τὴν χώραν ὀρνέων καὶ θηρίων. Εἰς ταῦτα δὲ ἀσκούντες καὶ φιλοπονοῦντες ἐξημεροῦσι τὴν Ἰνδικήν, πλήθουσιν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν θηρίων τε καὶ ὀρνέων τῶν κατεσθιόντων τὰ σπέρματα τῶν γεωργῶν.
48. (41.) Τέταρτον δ' ἐστὶ μέρος τὸ τῶν τεχνιτῶν καὶ τούτων οἱ μὲν εἰσιν ὀπλοποιοί, οἱ δὲ τοῖς γεωργοῖς ἢ τισιν ἄλλοις τὰ χρήσιμα πρὸς ὑπηρεσίαν κατασκευάζουσιν. Οὗτοι δὲ οὐ μόνον ἀτελεῖς εἰσιν, ἀλλὰ καὶ σιτομετρίαν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ λαμβάνουσι.
49. Πέμπτον δὲ στρατιωτικόν, εἰς τοὺς πολέμους εὐθετοῦν, τῷ μὲν πλήθει δεύτερον, ἀνέσει δὲ καὶ παιδιᾷ πλείστην χρώμενον ἐν ταῖς εἰρήναις. Τρέφεται δ' ἐκ τοῦ βασιλικοῦ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν ἵππων τε καὶ ἑλεφάντων.

Ἐκτον δ' ἐστὶ τὸ τῶν ἐφόρων οὗτοι δὲ πολυπραγμο- 50.
νοῦντες πάντα καὶ ἐφορῶντες τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἀπαγγέ-
λουσι τοῖς βασιλεῦσιν, ἐὰν δὲ ἡ πόλις αὐτῶν ἀβασίλευτος
ᾖ, τοῖς ἄρχουσιν.

Ἐβδομον δ' ἐστὶ μέρος τὸ βουλευὼν μὲν καὶ συνεδρεῖν 51.
τοῖς ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευομένοις, πλήθει μὲν ἐλάχιστον,
εὐγενείᾳ δὲ καὶ φρονήσει μάλιστα θαυμαζόμενον. Ἐκ τούτων 52.
γὰρ οἱ τε σύμβουλοι τοῖς βασιλεῦσιν εἰσιν οἱ τε διοικηταὶ
τῶν κοινῶν καὶ οἱ δικασταὶ τῶν ἀμφισβητουμένων καὶ κα-
θόλου τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐκ τούτων ἔχουσι.

Τὰ μὲν οὖν μέρη τῆς διηρημένης πολιτείας παρ' Ἰνδοῖς
σχεδὸν ταῦτά ἐστιν. Οὐκ ἔξιστι δὲ γαμεῖν ἐξ ἄλλου μέρους, 53.
ἢ προαιρέσεις ἢ τέχνας μεταχειρίζεσθαι, οἷον στρατιωτὴν
ὄντα γεωργεῖν, ἢ τεχνίτην ὄντα φιλοσοφεῖν.

(42.) Ἐχει δ' ἡ τῶν Ἰνδῶν χώρα πλείστους καὶ μεγί- 54.
στους ἐλέφαντας ἀλκῇ τε καὶ μεγέθει πολὺ διαφέροντας
Ὀχεύεται δὲ τοῦτο τὸ ζῶον οὐχ, ὥσπερ τινὲς φασιν, ἐξηλ-
λαγμένως, ἀλλ' ὁμοίως ἵπποις καὶ τοῖς ἄλλοις τετραπόδοις
ζώοις. Κόουσι δὲ τοὺς μὲν ἐλάχιστους μῆνας ἑκατάδεκα, 55.
τοὺς δὲ πλείστους ὀκτωκαίδεκα. Τίκτουσι δὲ καθάπερ
ἵπποι κατὰ τὸ πλεῖστον ἓν, καὶ τρέφουσι τὸ γεννηθὲν αἱ
μητέρες ἐπ' ἔτη ἑξ. Ζῶσι δ' οἱ πλεῖστοι καθάπερ ὁ μακρο- 56.
βιώτατος ἄνθρωπος· οἱ δὲ μάλιστα γηράσαντες ἔτη διακόσια.
Εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἄρχοντες τεταγμένοι 57.
καὶ φροντίζοντες, ὅπως μηδεὶς ξένος ἀδικῇται. Τοῖς δ'
ἀρῶστοις τῶν ξένων ἰατροὺς εἰσάγουσι, καὶ τὴν ἄλλην
ἐπιμέλειαν ποιοῦνται, καὶ τελευτήσαντας θάπτοντι, ἔτι δὲ
τὰ καταλειφθέντα χρήματα τοῖς προσήκουσιν ἀποδίδουσιν.
Οἱ τε δικασταὶ τὰς κρίσεις παρ' αὐτοῖς ἀκριβῶς διαγινώ- 58
σκουσι, καὶ πικρῶς τοῖς ἁμαρτάνουσι προσφέρονται. [Περὶ
μὲν οὖν τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ἀρχαιολογούμενων
ἀρξεσθησόμεθα τοῖς ἡμετέροις].

(LIBER I.)

FRAGM. II.

Arr. exp. Alex. V. 6. 2—11.

DE INDIAE FINIBUS, NATURA ET FLUMINIBUS.

(Cf. epit. 1.)

1. Τῆς ὡς ἐπὶ νότον Ἀσίας τετραχῇ αὐτὴν τεμνομένης μεγίστην μὲν μοῖραν τὴν Ἰνδῶν γῆν ποιεῖ Ἑρατοσθένης τε καὶ Μεγασθένης, ὃς ξυνῆν μὲν Σιβυρίῳ τῷ σατραπῇ τῆς Ἀραχωσίας πολλάκις δὲ λέγει ἀφικέσθαι παρὰ Σανδράκωτον τὸν Ἰνδῶν βασιλέα· ἐλαχίστην δὲ ὅσῃν ὁ Εὐφράτης ποταμὸς ἀπείργει ὡς πρὸς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν· δύο δὲ αἱ μεταξὺ Εὐφράτου τε ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἀπειργόμεναι αἱ δύο ξυντεθεῖσαι μόλις ἄξιαί τῃ Ἰνδῶν γῇ ξυμβαλεῖν. 2.
2. Ἀπείργεσθαι δὲ τὴν Ἰνδῶν χώραν πρὸς μὲν ἕω τε καὶ ἀφῆλιώτην ἄνεμον ἔστ' ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν τῇ μεγάλῃ θαλάσῃ· τὸ πρὸς βορρᾶν δὲ αὐτῆς ἀπείργειν τὸν Καύκασον τὸ ὄρος ἔστ' ἐπὶ τοῦ Ταύρου τὴν ξυμβολήν· τὴν δὲ πρὸς ἐσπέραν τε καὶ ἄνεμον Ἰάπυγα ἔστ' ἐπὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν ὁ 4.
3. Ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτεμένεται. Καὶ ἔστι πεδῖον ἢ πολλὴ αὐτῆς· καὶ τοῦτο, ὡς εἰκάζουσιν, ἐκ τῶν ποταμῶν προσκεχωσμένον· εἶναι γὰρ οὐκ καὶ τῆς ἄλλης χώρας ὅσα πεδία οὐ πρόσω θαλάσσης τὰ πολλὰ τῶν ποταμῶν παρ' ἐκάστοις ποιήματα, ὥστε καὶ τῆς χώρας τὴν ἐπωνυμίαν τοῖς ποταμοῖς ἐκ παλαιοῦ προσκεῖσθαι, καθάπερ Ἐρμου τέ τι πεδῖον 6.

- λέγεσθαι, ὅς κατὰ τὴν Ἀσίαν γῆν ἀνίσχων ἐξ ὄρους Μητροῶς Δινδυμήνης παρὰ πόλιν Σμύρναν Αἰολικὴν ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν· καὶ ἄλλο Καῦστρου πεδίον Αὔδιον ἀπὸ Αὐδίου ποταμοῦ, καὶ Καΐκου ἄλλο ἐν Μυσίᾳ, καὶ Μαιάνδρου τὸ
7. Καρικὸν ἔστ' ἐπὶ Μίλητον πόλιν Ἰωνικῇ. [Αἴγυπτόν τε 3a.
'Ηρόδοτός τε καὶ Ἑκαταῖος οἱ λογοποιοὶ (ἢ εἰ δὴ του ἄλλου ἢ Ἑκαταίου ἐστὶ τὰ ἀμφὶ τῇ γῇ τῇ Αἰγυπτίᾳ ποιήματα) δῶρόν τε τοῦ ποταμοῦ ἀμφότεροι ὡσαύτως ὀνομάζουσιν, καὶ οὐκ ἀμαυροῖς τεκμηρίοις ὅτι ταύτῃ ἔχει, Ἡροδότῳ ἐπιδέδεικται ὥς καὶ τὴν γῆν αὐτὴν τυχὸν ποταμοῦ εἶναι ἐπώνυμον.
8. Αἴγυπτος γὰρ τὸ παλαιὸν ὁ ποταμὸς ὅτι ἐκαλεῖτο, ὄντινα 3b.
νῦν Νεῖλον Αἰγύπτιοι τε καὶ οἱ ἔξω Αἰγύπτου ἄνθρωποι ὀνομάζουσιν, ἱκανὸς τεκμηριῶσαι Ὅμηρος λέγων ἐπὶ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Αἰγύπτου ποταμοῦ τὸν Μενέλεων στήσαι τὰς νέας.]
9. Εἰ δὴ οὖν εἰς τε ποταμὸς παρ' ἐκάστοις, καὶ οὐ μεγάλοι 4.
οὔτοι ποταμοὶ ἱκανοὶ γῆν πολλὴν ποιῆσαι ἐς θάλασσαν προχέμενοι, ὅποτε ἰλὺν καταφέρουεν καὶ πηλὸν ἐκ τῶν ἄνω τόπων, ἐνθεν περ αὐτοῖς αἱ πηγαὶ εἰσιν, οὐδ' ὑπὲρ τῆς Ἰνδῶν ἄρα χώρας ἐς ἀπιστίαν ἵνατι ἄξιον, ὅπως πεδίον τε ἡ πολλή ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ποταμῶν τὸ πεδίον ἔχει προσκε-
10. χωσμένον. Ἐρμόν μὲν γὰρ καὶ Καῦστρον καὶ Καϊκόν τε καὶ 5.
Μαιάνδρον, ἢ ὅσοι πολλοὶ ποταμοὶ τῆς Ἀσίας ἐς τήνδε τὴν ἐντὸς θάλασσαν ἐκδιδοῦσιν, οὐδὲ ξύμπαντας ξιντεθέντας ἐνὶ τῶν Ἰνδῶν (ποταμῶν) ἄξιον ξυμβαλεῖν πλῆθους ἐνεκα τοῦ ὕδατος, μὴ ὅτι τῷ Γάγγῃ τῷ μεγίστῳ, ὅτῳ οὔτε Νείλου ὕδαρ τοῦ Αἰγυπτίου οὔτε ὁ Ἰστρος ὁ κατὰ τὴν Εὐρώπην ῥέων ἄξιοι ξυμβαλεῖν ἀλλ' οὐδὲ τῷ Ἰνδῷ ποταμῷ ἐκεῖνοί 6.
11. γε πάντες ξυμμιχθέντες ἐς ἕσον ἔρχονται ὅς μέγας τε εὐ-
θύς ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀνίσχει, καὶ πεντεκαίδεκα ποταμοὶς πάντας τῶν Ἀσιανῶν μείζονας παραλαβὼν καὶ τῇ ἐπινυνμίᾳ κρατήσας οὕτως ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν*).

*) Strab. XV. 1. 32. p. 700.

[Πάντες δ' οἱ λεχθέντες ποταμοὶ συμβάλλουσιν εἰς ἕνα τὸν Ἰνδὸν ὕδατος δ' ὁ Ὑπανις.] Πεντεκαίδεκα δὲ τοὺς σύμπαντας φασὶ συζεῖν τοὺς γε ἀξιολόγους.

FRAGM. III.

Arr. Ind. 2. 1—7.

DE FINIBUS INDIAE.

(Cf. epit. 1.)

1. [Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ὡς ἔω, τοῦτό μοι ἔστω ἢ τῶν Ἰνδῶν γῆ, καὶ Ἰνδοὶ οὗτοι ἔστωσαν. Ὅροι δὲ τῆς Ἰνδῶν γῆς πρὸς μὲν
2. βορέον ανέμοι ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος. Καλέεται δὲ οὐ Ταῦρος ἔτι ἐν τῇ γῇ ταύτῃ· ἀλλ' ἄρχεται μὲν ὁ Ταῦρος ἀπὸ θαλάσσης τῆς κατὰ Παμφύλους τε καὶ Λυκίην καὶ Κίλικας· παρατείνει τε ἔστε τὴν
3. πρὸς ἔω Θάλασσαν, τέμνων τὴν Ἀσίην πᾶσαν· ἄλλη δὲ ἄλλο καλέεται τὸ ὄρος, τῇ μὲν Παραπαμισὸς, τῇ δὲ Ἡμωδός· ἄλλη δὲ Ἡμαον κληῖται· καὶ τυχὸν ἄλλα καὶ ἄλλα ἔχει
4. οὐνόματα· Μακεδόνες δὲ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες Καύκασον αὐτὸ ἐκάλεον· ἄλλον τούτον Καύκασον, οὐ τὸν Σκυθικόν ὡς καὶ τὰ ἐπέκεινα τοῦ Καυκάσου λόγον κατέχειν
5. ὅτι ἦλθεν Ἀλέξανδρος. Τὰ πρὸς ἐσπέρην δὲ τῆς Ἰνδῶν γῆς ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδὸς ἀπείργει ἔστε ἐπὶ τὴν μεγάλην Θάλασσαν, ἵνα περ αὐτὸς κατὰ δύο στόματα ἐκδιδοί, οὐ συνεχέα ἀλλήλοισι τὰ στόματα, κατὰ περ τὰ πέντε τοῦ Ἰστροῦ ἐστὶ
6. συνεχέα· ἀλλ' ὡς τὰ τοῦ Νείλου, ἐπὶ τῶν Δέλτα ποιεῖται τὸ Αἰγύπτιον ὥδ' ἐτι καὶ τῆς Ἰνδῶν γῆς Δέλτα ποιεῖται ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς οὐ μείον τοῦ Αἰγυπτίου· καὶ τοῦτο Πάτταλα τῇ
7. Ἰνδῶν γλώσσει καλέεται· Τὸ δὲ πρὸς νότον τε ἀνέμου καὶ μεσημβρίας, αὐτὴ ἡ μεγάλη Θάλασσα ἀπείργει τὴν Ἰνδῶν γῆν, καὶ τὰ πρὸς ἔω αὐτὴ ἡ Θάλασσα ἀπείργει.]

III. 2. οὐ Ταῦρος. — Emendatio est Schmiederi. Codd. ὁ Ταῦρος.

III. 3. Ἡμαον. — Schmied. coniecit Ἰμαος.

FRAGM. IV.

Strab. XV. 1. 11. p. 689.

DE FINIBUS ET MAGNITUDINE INDIAE.

(Cf. epit. 1—2. et annot. 24.)

Τὴν Ἰνδικὴν περιώρικεν ἀπὸ μὲν τῶν ἄρκτων τοῦ 1. Ταύρου τὰ ἔσχατα ἀπὸ δὲ τῆς Ἀριανῆς μέχρι τῆς ἐφ' ἑσθ' αὐτῆς, ἅπερ οἱ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπάμισόν τε καὶ Ἡμωδὸν καὶ Ἰμασὸν καὶ ἄλλα ὀνομάζουσι. Μακεδόνες δὲ Καύκασον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὃ Ἰνδὸς ποταμός· τὸ δὲ νότιον 2. καὶ τὸ προσεφών πλευρὸν πολὺ μείζω τῶν ἐτέρων ὄντα προπέπτωκεν εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, καὶ γίνεται ῥομβοειδὲς τὸ τῆς χώρας σχῆμα τῶν μειζόνων πλευρῶν ἑκατέρου πλευροκτοῦντος παρὰ τὸ ἀπεναντίον πλευρὸν τρισχιλίοις σταδίοις, ὅσον ἐστὶ τὸ κοινὸν ἄκρον τῆς τε ἑσθ' αὐτῆς παραλίας καὶ τῆς μεσημβρινῆς, ἔξω προπεπτωκὸς ἐξ ἑσθ' ἐφ' ἑκάτερον παρὰ τὴν ἄλλην ἡϊόνα. [Τῆς μὲν οὖν ἐσπερίου πλευρᾶς ἀπὸ τῶν 2a. Καυκασίων ὁρῶν ἐπὶ τὴν νότιον θάλατταν στάδιοι μάλιστα λέγονται μύριοι τρισχίλιοι παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ὥστ' ἀπεναντίον ἢ ἑσθ' αὐτῆς προσλαβοῦσα τοὺς τῆς ἄκρας τρισχιλίους ἐστὶ μυρίων καὶ ἑξακισχιλίων σταδίων. Τοῦτο μὲν οὖν πλάτος τῆς χώρας τὸ εὐχέλαιστον, καὶ τὸ μέγιστον.] Μῆκος δὲ τὸ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐπὶ τὴν 3. ἑσθ' αὐτῆς τοῦτο δὲ τὸ μὲν μέχρι Παλιβόθρων ἔχει τις ἂν βεβαιότερος εἰπεῖν καταμεμέτρηται γὰρ σχοινίοις, καὶ ἐστὶν ὁδὸς βασιλικὴ σταδίων μυρίων τὰ δ' ἐπέκεινα στοχασμῷ λαμβά- 4. νεται διὰ τῶν ἀνάπλων τῶν ἐκ θαλάττης διὰ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ μέχρι Παλιβόθρων· εἴη δ' ἂν σταδίων ἑξακισχιλίων. Ἔσται δὲ τὸ πᾶν, ἢ βραχύτερον, μυρίων ἑξακισχιλίων, ὡς 5. ἔκ τε τῆς ἀναγραφῆς τῶν σταθμῶν τῆς πεπιστευμένης μάλιστα λαβεῖν Ἐρατοσθένης φησί· καὶ ὁ Μεγασθένης οὕτω συναποφαίνεται [Πατροκλῆς δὲ χιλίοις ἐλαττόν φησι]. Cf. Arr. Ind. 3. 1—5.

IV. 1. Ἰμασόν. — V.L. μάον. Vulg. Ἰμασόν et Ἡμωδόν.

3. μυρίων. — Codd. δις μυρίων. Cf. ann. 23.

FRAGM. V.

Strab. II. 1. 7. p. 69.

DE MAGNITUDE INDIAE.

Ἔτι φησὶν ὁ Ἰνδοπαρθος ἐν τῷ δευτέρῳ ὑπομνήματι, αὐτὸν τὸν Ἐρατοσθένη διαβάλλειν τὴν τοῦ Πατροκλέους πίστιν ἐκ τῆς πρὸς Μεγασθένη διαφωνίας περὶ τοῦ μήκους τῆς Ἰνδικῆς τοῦ κατὰ τὸ βόρειον πλευρὸν, τοῦ μὲν Μεγασθένους λέγοντος σταδίων μυρίων ἑξακισχιλίων, τοῦ δὲ Πατροκλέους χιλίοις λείπειν φραμένον.

FRAGM. VI.

Strab. XV. 1. 12. p. 689—690.

DE MAGNITUDE INDIAE.

[Ἐκ δὲ τούτων πάρεστιν ὁρᾶν, ὅσον διαφέρουσιν αἱ τῶν ἄλλων ἀποφάσεις, Κτησίου μὲν οὐκ ἐλάττω τῆς ἄλλης Ἀσίας τὴν Ἰνδικὴν λέγοντος, Ὀνησικρίτου δὲ τρίτον μέρος τῆς οἰκουμένης, Νεάρχου δὲ μυρίων ὁδὸν τεττάρων τὴν δι' αὐτοῦ τοῦ πεδίου,] Μεγασθένης δὲ καὶ Δηϊμάχου μετριασάντων 690 μᾶλλον ὑπὲρ γὰρ διαμυρίους τιθέασι σταδίους τὸ ἀπὸ τῆς νοτίου θαλάττης ἐπὶ τὸν Καύκασον. [Δηϊμαχος δ' ὑπὲρ τοὺς τρισμυρίους κατ' ἐνίους τόπους. Πρὸς οὓς ἐν τοῖς πρώτοις λόγοις εἴρηται].

V. ἑξακισχιλίων. — Codd. πεντακισχιλίων.

FRAGM. VII.

Strab. II. 1. 4. p. 68 — 69.

DE MAGNITUDE INDIAE.

‘Ο Ἰππαρχος ἀντιλέγει διαβάλλων τὰς πίστεις· οὔτε γὰρ Πατροκλέα πιστὸν εἶναι, δεῖν ἀντιμαρτυροῦντων αὐτῷ
 69. Ἀγῆμαχου τε καὶ Μεγασθένοους, οἳ καθ’ οὓς μὲν τόπους δισμυρίων εἶναι σταδίων τὸ διάστημα φασὶ τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ μεσημβρίαν θαλάττης, καθ’ οὓς δὲ καὶ τρισμυρίων τούτους γε δὴ τοιαῦτα λέγειν, καὶ τοὺς ἀρχαίους πίνακας τούτοις ὁμολογεῖν.

FRAGM. VIII.

Arr. Ind. 3. 7—8.

DE MAGNITUDE INDIAE.

7. Μεγασθένει δὲ τὸ ἀπὸ ἀνατολῶν ἐς ἐσπέρην πλάτος 1.
 ἐστὶ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ὃ τι περ οἱ ἄλλοι μῆκος ποιεοῦσι καὶ λέγει Μεγασθένης, μυρίων καὶ ἑξακισχιλίων σταδίων
 8. εἶναι, ἵνα περ τὸ βραχύτατον αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἀπὸ ἄρκτου πρὸς 2.
 μεσημβρίην, τοῦτο δὲ αὐτῷ μῆκος γίγνεται, καὶ ἐπέχει τριηκοσίους καὶ δισχιλίους καὶ δισμυρίους, ἵνα περ τὸ στενώτατον αὐτοῦ.

FRAGM. IX.

Strab. II. 1. 19. p. 76.

DE SEPTENTRIONIBUS OCCIDENTIBUS, ET IN DIVERSAM
 PARTEM CADENTIBUS UMBRIS.

(Cf. epit. 3. et p. 29.)

Πάλιν δ’ ἐκείνου (scil. *Eratosthenis*) τὸν Ἀγῆμαχον ἰδιώτην ἐνδείξασθαι βουλομένου καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων οἶεσθαι γὰρ τὴν Ἰνδικὴν μεταξὺ κεῖσθαι τῆς τε φθινοπω-

ρινῆς ἰσημερίας καὶ τῶν τροπῶν τῶν χειμερινῶν, Μεγασθενεὶ τε ἀντιλέγειν φήσαντι ἐν τοῖς νοτίοις μέρεσι τῆς Ἰνδικῆς τὰς τε ἄρκτους ἀποκρύπτεσθαι καὶ τὰς σκιὰς ἀντιπίπτειν· μηδέτερον γὰρ τούτων μηδαμοῦ τῆς Ἰνδικῆς συμβαίνειν ταῦτα δὴ φάσκοντος ἀμαθῶς λέγεσθαι. Cf. p. 77.: Οὐ συναποφαίνεται δέ γε, ἀλλὰ τοῦ Δηϊμάχου φήσαντος μηδαμοῦ τῆς Ἰνδικῆς μήτ' ἀποκρύπτεσθαι τὰς ἄρκτους μήτ' ἀντιπίπτειν τὰς σκιὰς, ἅπερ ὑπέιληφεν ὁ Μεγασθενής, ἀπειρίαν αὐτοῦ καταγινώσκει.

FRAGM. X.

Plin. h. n. VI. 22. 6.

DE SEPTENTRIONIBUS OCCIDENTIBUS.

Ab iis (scil. Prasiis) in interiore situ Monedes et Suari, quorum mons Maleus, in quo umbrae ad septentrionem cadunt hieme, aestate in austrum, per senos menses. Septentriones eo tractu semel in anno apparere nec nisi XV. diebus, Baeton auctor est: hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes.

Cf. Solin. 52. 13.

Ultra Palibotram mons Maleus, in quo umbrae hieme in septentriones, aestate in austros cadunt, vicissitudine hac durante mensibus senis. Septentriones in eo tractu in anno semel nec ultra quindecim dies parent, sicut auctor est Baeton, qui perhibet, hoc in plurimis Indiae locis evenire.

FRAGM. XI.

Strab. XV. 1. 20. p. 693.

DE FECUNDITATE INDIAE.

(Cf. epit. 5., 9.)

Μεγασθενής δὲ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἰνδικῆς ἐπισημαίνεται τῷ δίκαιπον εἶναι καὶ δίφορον [καθάπερ καὶ Ἑρατοσθένης ἔφη, τὸν μὲν εἰπὼν σπόρον χειμερινόν, τὸν δὲ

θερινόν, καὶ ὄμβρον ὁμοίως· οὐδὲν γὰρ ἔτος εὐρίσκεισθαι φησι πρὸς ἀμφοτέρους καιροὺς ἀνομβρον ὥστε εὐετηρίαν ἐκ τούτου συμβαίνειν, ἀγόρου μηδέποτε τῆς γῆς οὕσης τοὺς τε ξυλίνους καρποὺς γεννᾶσθαι πολλοὺς καὶ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν, καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων καλάμων, γλυκείας καὶ φύσει καὶ ἐψῆσει, χλιαυομένου τοῦ ὕδατος τοῖς ἡλίοις, τοῦ τ' ἐκπίπτοντος ἐκ Διὸς καὶ τοῦ ποταμίου. Τρόπον δὲ τινα λέγειν βούλεται, διότι ἡ παρὰ τοῖς ἄλλοις λεγομένη πέψις καὶ καρπῶν καὶ χυμῶν παρ' ἐκείνοις ἐψησίς ἐστι· καὶ κατεργάζεται τοσοῦτον εἰς εὐστομίαν, ὅσον καὶ ἡ διὰ πυρός· διὸ καὶ τοὺς κλάδους φησὶν εὐκαμπεῖς εἶναι τῶν δένδρων, ἐξ ὧν οἱ τροχοὶ ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἐνίοις καὶ ἐπανθεῖν ἔριον.]

Cf. Eratosth. ap. Strab. XV. 1. 13. p. 690.

Ἐκ δὲ τῆς ἀναθυμιάσεως τῶν τοσούτων ποταμῶν καὶ ἐκ τῶν ἐτηρίων, ὡς Ἐρατοσθένης φησί, βρέχεται τοῖς θερινοῖς ὄμβροις ἡ Ἰνδική, καὶ λιμνάζει τὰ πεδία· ἐν μὲν οὖν τούτοις τοῖς ὄμβροις λῖνον σπείρεται καὶ κέγχρον πρὸς τοῖς σήσαμον, ὄρουζα, βόσμορον τοῖς δὲ χειμερινοῖς καιροῖς πυροί, κριθαί, ὄσπρια, καὶ ἄλλοι καρποὶ ἐδώδιμοι, ὧν ἡμεῖς ἀπειροί.

FRAGM. XII.

Strab. XV. 1. 37. p. 703.

DE QUIBUSDAM INDIAE BESTIIS.

Καὶ τίγρεις ἐν τοῖς Πρασίοις φησὶν ὁ Μεγασθένης¹, γίνεσθαι μεγίστους, σχεδὸν δὲ τι καὶ διπλασίους λεόντων· δυνατοὺς δέ, ὥστε τῶν ἡμέρων τινὰ ἀγόμενον ὑπὸ τεττάρων, τῷ ὀπισθίῳ σκέλει δραξάμενον ἡμιόνου, βιάσασθαι καὶ ἐλκῦσαι πρὸς ἑαυτόν. Κερκοπιθήκους δὲ μεῖζους τῶν μεγίστων² κυνῶν, λευκοὺς πλὴν τοῦ προσώπου· τοῦτο δ' εἶναι μέλαν παρ' ἄλλοις δ' ἀνάπαλιν· τὰς δὲ κέρκους μεῖζους δυοῖν πήχεων· ἡμερωτάτους δὲ καὶ οὐ κακοῖς περὶ ἐπιθέσεις καὶ

3. κλοπάς. Αἰθους δ' ὀρύττεσθαι λιβανόχρους, γλυκυτέρους
 4. σύκων ἢ μέλιτος. Ἀλλαχοῦ δὲ διπλήχεις ὄφεις ὑμενοπτέρους
 ὥσπερ αἱ νυκτερίδες· καὶ τούτους δὲ νύκτωρ πέτεσθαι,
 σταλαγμοὺς ἀφιέντας οὖρων, τοὺς δὲ ἰδρώτων, διασήποντας
 τὸν χροῶτα τοῦ μὴ φυλαξαμένου· καὶ σκορπίους εἶναι πιτηνοὺς
 5. ὑπερβάλλοντας μεγέθεσι. Φύεσθαι δὲ καὶ ἔβενον. Εἶναι δὲ
 καὶ κύνας ἀλκίμους, οὐ πρότερον μεθιέντας τὸ δολιχόν, πρὶν
 εἰς τοὺς ῥώθωνας ὕδωρ καταχυθῆναι· ἐνίοις δ' ὑπὸ προθυ-
 μίας ἐν τῷ δῆγματι διαστρέφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοίς, τοῖς
 δὲ καὶ ἐκπίπτειν· κατασχεθῆναι δὲ καὶ λέοντα ὑπὸ κυνὸς
 καὶ ταῦρον· τὸν δὲ ταῦρον καὶ ἀποθανεῖν, κρατούμενον τοῦ
 ῥύγχους πρότερον ἢ ἀφεθῆναι.

FRAGM. XIII *).

Aelian. h. a. XVII. 39.

DE SIMILIIS INDICIS.

(Cf. *Fragm. XII. 2.*)

1. Ἐν τῇ Πραξιακῇ χώρᾳ, Ἰνδῶν δὲ αὕτη ἐστίν, Μεγα-
 σθένης φησὶ πιθήκους εἶναι τῶν μεγίστων κυνῶν οὐ μείους,
 ἔχειν δὲ καὶ οὐράς πηχῶν πέντε· προσπεφυκέναι δὲ ἄρα
 αὐτοῖς καὶ προκόμια, καὶ πάγωνας καθειμένους καὶ βαθεῖς·
 2. καὶ τὸ μὲν πρόσωπον εἶναι πᾶν λευκούς, τὸ σῶμα δὲ μέλανας
 ἰδεῖν· ἡμέρους δὲ καὶ φιλανθρωποτάτους, καὶ τὸ τοῖς ἄλλα-
 χόθι πιθήκοις συμφυεῖς οὐκ ἔχειν τὸ κακότηδες.

*) FRAGM. XIII. B.

Aelian h. a. XVI. 10.

De similibus Indicis.

1. Ἐν Πραξιακοῖς δὲ τοῖς Ἰνδικοῖς εἶναι γένος πιθήκων φασὶν ἀνθρωπίνων,
 καὶ ἰδεῖν δὲ εἰς κατὰ τοὺς Ὑρκανοὺς κύνας τὸ μέγεθος· προκομία τε αὐτῶν
 ὁρᾶται συμφυής, εἰποι δ' ἂν ὁ μὴ τὸ ἀληθὲς εἰδὼς ἀσκητὰς εἶναι αὐτούς·
 γίνεσθαι δὲ αὐτοῖς ὑποπέφυκε σατυρῶδες, ἣ δὲ οὐρὰ κατὰ τὴν τῶν λεόντων
 2. ἀλκαίαν ἐστί· καὶ τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα πεφύκασι λευκοί, τὴν δὲ κε-
 φαλήν καὶ τὴν οὐρὰν ἄσπερον εἰσὶ πυρροί· σῶφρονες δὲ καὶ φύσει τιθασοί·
 εἰσὶ δὲ ὑλαῖοι τὴν δίαταν καὶ τὸ γένος, καὶ σιτοῦνται τῶν ὀρέων τὰ

FRAGM. XIV.

Aelian. h. a. XVI. 41.

DE ALATIS SCORPIIS ET SERPENTIBUS.

(Cf. fragm. XII. 4.)

Μεγασθένης γησὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίους γί- 1.
νεσθαι πτερωτοὺς μεγέθει μεγίστους, τὸ κέντρον δὲ ἐγγρί-
πτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως· γίνεσθαι δὲ καὶ ὄφεις 2.
αὐτόθι, καὶ τούτους πτηνοὺς· ἐπιφοιτᾶν δὲ οὐ μεθ' ἡμέραν,
ἀλλὰ νύκτωρ, καὶ ἀφίεσθαι ἐξ αὐτῶν οὖρον, ὅπερ οὖν ἐὰν
κατὰ τινος ἀποστάξῃ σώματος, σῆψιν ἐργάζεται παραχρῆμα.
Καὶ τὰ μὲν τοῦ Μεγασθένης ταῦτα.

FRAGM. XV.

Strab. XV. 1. 56. p. 710—711.

DE BESTIIS INDIAE ET ARUNDINE.

Φησὶ γάρ (scil. ὁ Μεγασθένης Strab. 709.) — πε- 1.
τροκυλιστὰς εἶναι κερκοπιθήκους, οἳ λίθους κατακυλλοῦσι
κρημνοβατοῦντες ἐπὶ τοὺς διώκοντας· τὰ τε παρ' ἡμῖν ἡμέρα 2.
ζῶα τὰ πλεῖστα παρ' ἐκείνοις ἄγρια εἶναι ἵππους τε λέγει
μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους· καλάμους δὲ μῆκος μὲν τριά- 3.
κοντα ὀργυιῶν τοὺς ὀρθίους, τοὺς δὲ χαμαικλινεῖς πεντήκοντα
711 πύχους δέ, ὥστε τὴν διάμετρον τοῖς μὲν εἶναι τριπλήν, τοῖς
δὲ διπλασίαν.

ἄγρια. Φοιτῶσι δὲ ἄθροοι εἰς τὸ τῆς Λατάγης προάστειον, πόλις δὲ ἐστὶν 3.
Ἰνδῶν ἢ Λατάγη, καὶ τὴν προετθειμένην αὐτοῖς ἐκ βιασλέως ἐφθῆν ὄρου-
σιτοῦνται· ἀνὰ πᾶσαν δὲ ἡμέραν ἢ δαῖς αὐτοῖς εὐτρεπῆς πρόκειται· ἐμ-
φορηθέντας δὲ ἅμα αὐτοὺς ἀναχωρεῖν αὐτοὶς ἐς ἡθῆ τὰ ὑλαῖα φασὶ οὐκ
κόσμως, καὶ σίνεσθαι τῶν ἐν ποσὶν οὐδὲ ἔν.

FRAGM. XV. B.

Aelian. h. a. XVI. 20 — 21.

DE QUIBUSDAM INDIAE BESTIIS.

(Cf. fragm. XV. 2. 1.)

1. (20.) Ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς ἐν Ἰνδία, λέγω δὴ τοῖς ἐνδοτάτω, ὅρη φασὶν εἶναι δύσβατά τε καὶ ἐνδηρα καὶ ἔχειν ζῷα ὅσα καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς τρέφει γῆ, ἄγρια δὲ καὶ γάρ τοι καὶ τὰς οἷς τὰς ἐκεῖ φασιν εἶναι καὶ ταύτας θηρία, καὶ κύνας καὶ αἶγας καὶ βοῦς, αὐτόνομά τε ἀλᾶσθαι καὶ ἐλεύθερα, ἀφειμένα
2. νομευτικῆς ἀρχῆς. Πλήθη δὲ αὐτῶν καὶ ἀριθμοῦ πλείω φασὶν οἱ τούτων συγγραφεῖς, καὶ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγοι· ἐν δὴ τοῖς καὶ τοῦ Βραχμᾶνας ἀριθμῶν
3. ἄξιον, καὶ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶνδε ὁμολογοῦσι τὰ αὐτά. Λέγεται δὲ καὶ ζῷον ἐν τούτοις εἶναι μονόκερων, καὶ ὑπ' αὐτῶν ὀνομάζεσθαι καρτάζωνον· καὶ μέγεθος μὲν ἔχειν ἵππου τοῦ τελείου, καὶ λόφον, καὶ λάχνην ἔχειν ξανθὴν, ποδῶν δὲ ἄριστα εἰληχῆναι, καὶ εἶναι ὠκιστον, καὶ τοὺς μὲν πόδας ἀδιαρ-
4. θρώτους τε καὶ ἐμπερεῖς ἐλέφαντι συμπεφυκέναι, τὴν δὲ οὐρὰν σὺς· μέσον δὲ τῶν ὀφρύων ἔχειν ἐκπεφυκὸς κέρα, οὐ λεῖον, ἀλλὰ ἐλιγμοὺς ἔχον τινὰς καὶ μάλα αὐτοφυεῖς, καὶ εἶναι μέλαν τὴν χροάν· λέγεσθαι δὲ καὶ δξύτατον εἶναι τὸ κέρα ἐκεῖνο· φωνὴν δὲ ἔχειν τὸ θηρίον ἀκούου τοῦτο πάντων ἀπηχεσάτην τε καὶ γεγωνοτάτην· καὶ τῶν μὲν ἄλλων αὐτῷ ζῳῶν προσιόντων φέρειν, καὶ
5. πρῶτον εἶναι, λέγουσι δὲ ἄρα πρὸς τὸ ὁμόφυλον δύσεριν εἶναι πῶς. Καὶ οὐ μόνον φασὶ τοῖς ἄρξασιν εἶναι τινα συμφυὴ κύριζιν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς θηλείας ἔχουσι θυμὸν τὸν αὐτὸν, καὶ προάγειν τε τὴν φιλονεικίαν καὶ μέχρι θανάτου ἡττηθέντα ἐξάγουσαν· ἔστι μὲν οὖν καὶ διὰ
6. παντός τοῦ σώματος ῥωμαλέον, ἀλκὴ δὲ οἱ τοῦ κέρατος ἄμαχός ἐστι. Νομάς δὲ ἐρήμους ἀσπύζεται καὶ πλανᾶται μόνον· ὥρα δὲ ἀφροδίτης τῆς σφετέρως συνδυασθεῖς πρὸς τὴν θήλειαν πεπραῦνται, καὶ μέντοι καὶ συννόμῳ ἔστών· εἴτα ταύτης παραδραμούσης καὶ τῆς θηλείας κυούσης, ἐκθηριοῦται αὖθις, καὶ
7. μονίας ἐστὶν ὅδε ὁ Ἰνδὸς καρτάζωνος. Τούτων οὖν πῶλους πάνυ νεαροὺς κομίζεσθαι φασὶ τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ, καὶ τὴν ἀλκὴν ἐν ἀλλήλοις ἀποδείκνυσθαι κατὰ τὰς θείας τὰς πανηγυρικός· τέλειον δὲ ἁλῶναι ποτε οὐδεὶς μέμνηται.
8. (21.) Ὑπερελθόντι τὰ ὅρη τὰ γειτνιώντα τοῖς Ἰνδοῖς κατὰ τὴν ἐνδοτάτην πλευρὰν φανοῦνται, φασὶν, αὐλῶνες δασύτατοι, καὶ καλεῖται γε ὑπ' Ἰνδῶν ὁ χώρος Κόρουδα· ἀλῶνται δὲ ἄρα, φασὶν, ἐν τοῖσδε τοῖς αὐλῶσι ζῷα Σατύροις ἐμπερῇ τὰς μορφάς, τὸ πᾶν σῶμα λάσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἰσχύος
9. ἵππουριν. Καὶ καθ' ἑαυτὰ μὲν μὴ ἐνοχλούμενα διατρέβειν ἐν τοῖς δρυμοῖς ὑλοτραγούντα, ὅταν δὲ αἰσθῶνται κυνηγετῶν κτύπου, καὶ ἀκούσῃ κυνῶν ὕλακῆς, ἀναδείουσιν εἰς τὰς ἀκρωρείας αὐτὰς ἀμυχάνῃ τῷ τᾶχει· καὶ γάρ εἰσι ταῖς
10. ὀρειβάσις ἐντριβεῖς. Καὶ ἀπομάχονται πέτρας τινὰς κυλινδρῶντες κατὰ τῶν
11. ἐπιόντων, καὶ καταλαμβανόμενοι γε πολλοὶ διαφθείρονται. Καὶ ἐκ τούτων

εἰσὶν ἐκείνοι δυσάλωτοι καὶ μόλις ποτὲ καὶ διὰ μακροῦ τινὰς αὐτῶν εἰς Πραι-
σίους κομίζεσθαι λέγουσι· καὶ τούτων μέντοι ἢ τὰ νοσοῦντα ἐκομίσθη; ἢ θήλειά
τινα καὶ κυοῦντα· καὶ συνέβη γε θηραθῆναι τοῖς μὲν διὰ τὴν νωθεῖαν, ταῖς
δὲ διὰ τὸν τῆς γαστροῦ ὄγκον. Cf. Plin. h. n. VII. 2. 17.

FRAGM. XVI.

Plin. h. n. VIII. 14. 1.

DE BOA CONSTRICTORE.

*Megasthenes scribit, in India serpentes in tantam
magnitudinem adolescere, ut solidos hauriant cervos tau-
rosque.*

Solin. 52. 33.

*Enormitas in serpentibus tanta est, ut cervos et animantium
alia ad parem molem tota hauriant.*

FRAGM. XVII.

Aelian. h. a. VIII. 7.

DE GYMNOTO ELECTRICO.

*Μεγασθένης ἀκούω λέγοντος περὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν
θάλατταν γίγνεσθαι τι ἰχθύδιον, καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ζῇ
ἀθάτον εἶναι, κάτω που νηρόμενον καὶ ἐν βυθῷ, ἀποθανόν
δὲ ἀναπλεῖν οὗ τὸν ἀψάμενον λειποθυμεῖν καὶ ἐκθνήσκειν
τὰ πρῶτα, εἴτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν.*

FRAGM. XVIII.

Plin. h. n. VI. 24. 1.

DE TAPROBANE.

*(Taprobanen - - scripsit) Megasthenes flumine di-
vidi incolasque Palaeogonos appellari, auri margaritarum-
que grandium fertiliores quam Indos.*

Solin. 53. 3.

*(Taprobane) scinditur amni interfluo. Nam pars eius bestiis
et elephantis repleta est maioribus multo, quam fert India,
partem homines tenent.*

FRAGM. XIX.

Antigon. Caryst. 147.

DE ARBORIBUS MARITIMIS.

Μεγασθένην δὲ τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα ἰσιορεῖν, ἐν
τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ δένδρεα φύεσθαι.

FRAGM. XX.

Arr. Ind. 4. 2—13.

DE IND O ET GANGE.

(Cf. epit. 15—19. et p. 30—37.)

1. Αὐτοῖν τοῖν μεγίστοιν ποταμοῖν, τοῦ τε Γάγγεω καὶ τοῦ 2.
Ἰνδοῦ τὸν Γάγγεα μεγέθει πολὺ τι ὑπερφέρειν Μεγασθένης
2. ἀνέγραψεν, καὶ ὅσοι ἄλλοι μνήμην τοῦ Γάγγεω ἔχουσιν. Αὐτόν 3.
τε γὰρ μέγαν ἀνίσχειν ἐκ τῶν πηγέων, δέχεσθαι τε ἐς αὐτὸν
τὸν τε Καϊνὰν ποταμὸν καὶ τὸν Ἑραννοβοᾶν καὶ τὸν Κοσ-
3. σόανον, πάντας πλωτοὺς· ἔτι δὲ Σοῖνόν τε ποταμὸν καὶ Σιτ-

FRAGM. XX. B.

Plin. h. n. VI. 21. 9 — 22. 1.

DE GANGE.

1. *Flumina Prinias et Cainas (quod in Gangem influit) ambo navigabilia. Gentes Calingae proximi mari et supra Mandei, Malli, quorum mons Mallus, finisque eius tractus est Ganges.*
2. *Hunc alii incertis fontibus ut Nilum, rigantemque vicina 22.
eodem modo, alii in Scythicis montibus nasci dixerunt. In-
fluere in eum XIX. amnes. Ex iis navigabiles praeter iam*
3. *dictos Condochatem, Erannoboam, Cosoagum, Sonum. Alii*

XX. 2. Κοσσόανον. — Legendum videtur ex Plinio Κοσσόανον. Cf.
annot. 31.

3. Σιττόκατιν. — V.L. Σιττόκεστιν.
Αγόρανιν. — V.L. Ἀγύρανιν.

XX. B. 1. Prinias. — V.L. Pumas.

2. Condochatem. — V.L. Canucam, Vamam.

4. τόκατιν καὶ Σολόματιν, καὶ τούτους πλωτούς. ἐπὶ δὲ Κονδοχάτην τε καὶ Σάμβον καὶ Μάγωνα καὶ Ἀγόρανιν καὶ Ὠμαλιν ἐμβάλλουσι δὲ ἐς αὐτὸν Κομμενάσης τε μέγας 4. ποταμὸς καὶ Κάκουθις καὶ Ἀνδώματις ἐξ ἔθνους Ἰνδικοῦ
5. τοῦ Μανδιαδινῶν ῥέων καὶ ἐπὶ τούτοις Ἀμυστις παρὰ 5. πόλιν Καταδούπην καὶ Ὀξύμαγισ ἐπὶ Παζάλαις καλουμένοισι καὶ Ἐρέννεσις ἐν Μάθαις ἔθνεϊ Ἰνδικῷ ξυμβάλλει τῷ Γάγγη.
6. Τούτων λέγει Μεγασθένης οὐδένα εἶναι τοῦ Μαϊάνδρου 6.
7. ἀποδέοντα, ἵνα περ ναυσίπορος ὁ Μαϊάνδρος. Εἶναι ὦν τὸ 7. εὖρος τῷ Γάγγη, ἔνθα περ αὐτὸς ἐωῦτοῦ στενώτατος, εἰς ἑκατὸν σταδίους· πολλαχῇ δὲ καὶ λιμνάζειν, ὥς μὴ ἄποπτον εἶναι τὴν πέραν χώρην, ἵνα περ χθασμαλή τε ἐστὶ καὶ οὐδαμῇ γηλόφοισιν ἀνεστηκυῖα.

cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in quodam lacu hospitari, inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. mill. passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum, altitudine nusquam minore passuum XX.

Solin. 52. 6 — 7.

6. *Maximi in ea amnes Ganges et Indus, quorum Gangen 1. quidam fontibus incertis nasci et Nili modo exultare contendunt: alii volunt a Scythicis montibus exoriri. Hypanis etiam 2. ibi nobilissimus fluvius, qui Alexandri M. iter terminavit, sicuti arae in ripa eius positae probant. Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet, altitudo, ubi vadosissimus est, mensuram centum pedum devorat.*

Cf. fragm. XXV. 1.

Λέγουσιν οἱ μὲν τριάκοντα σταδίων τοῦλάχιστον πλάτος, οἱ δὲ καὶ τριῶν· Μεγασθένης δὲ, ὅταν ἦ μέτριος, καὶ εἰς ἑκατὸν εἰρύνεσθαι, βάθος δὲ εἴκοσι ὀργυιῶν τοῦλάχιστον.

XX. 4. Κομμενάσης. — V.L. Κομμινάσης.

5. Ὀξύμαγισ. — Legendum videtur Ὀξύματις ex sanscrita voce *Itumati*. Cf. ann. 31.

Παζάλαις. — V.L. Πασάλαις. Sanscr. *Pankāla*.

Ἐρέννεσις. — VV.LL. Ἐρεννυσις, Ἐρενέσης.

8. Τῷ δὲ Ἰνδῷ ἐς ταῦτόν ἔρχεται. Ὑδραώτης μὲν ἐν 8. Καμβισθόλοις, παρειληφώς τόν τε Ὑφρασιν ἐν Ἀστράβαις καὶ τὸν Σαράγγην ἐκ Κηρέων καὶ τὸν Νεῦδρον ἐξ Ἀττακη-
 9. νῶν, ἐς Ἀκασίνην ἐμβάλλουσιν. Ὑδάσπης δὲ ἐν Ὁξυδράκαις, 9. ἄγων ἅμα οἱ τὸν Σίναρον ἐν Ἀρίσπαις, ἐς τὸν Ἀκασίνην ἐκ-
 10. διδοῖ καὶ οὗτος. Ὁ δὲ Ἀκασίνης ἐν Μαλλοῖς ξυμβάλλει τῷ 10. Ἰνδῷ καὶ Τούταπος δὲ μέγας ποταμὸς ἐς τὸν Ἀκασίνην
 10. ἐκδιδοῖ. Τούτων ὁ Ἀκασίνης ἐμπλησθεὶς καὶ τῇ ἐπικλήσει ἐκνικήσας αὐτὸς τῷ ἐωυτοῦ ἤδη ὀνόματι ἐσβάλλει ἐς τὸν
 11. Ἰνδόν. Κωφὴν δὲ ἐν Πευκελαΐτιδι ἅμα οἱ ἄγων Μαλάμαν- 11. τόν τε καὶ Σόαστον καὶ Γαροίαν ἐκδιδοῖ ἐς τὸν Ἰνδόν. Κα- 12.
 12. θύπερθεν δὲ τουτέων Πτάρενος καὶ Σάπαρνος, οὐ πολὺ διέ-
 12. χοντες, ἐμβάλλουσιν ἐς τὸν Ἰνδόν. Σόανος δὲ ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ἀβισσαρέων ἔρημος ἄλλου ποταμοῦ ἐκδιδοῖ ἐς αὐτόν. Καὶ τουτέων τοὺς πολλοὺς Μεγασθένης λέγει, ὅτι πλωτοὶ εἰσιν. [Οὐκὸν ἀπιστίην χρη ἔχειν ὑπὲρ τε τοῦ Ἰνδοῦ καὶ 13.
 τοῦ Γάγγεω, μηδὲ συμβλητοὺς εἶναι αὐτοῖσι τόν τε Ἰστρον καὶ τοῦ Νείλου τὸ ὕδωρ κ. τ. λ.]

XX. 8. Ἀστρόβαις. — V. L. Ἀστρύβαις.

ἐκ Κηρέων. — Sic primae editiones (ἐκκηρέων). VV. LL. ἐκ Κηρέων, ἐκ Μηρέων. Sanscritum nomen est *Cécaja*. Cf. Lassen. pentap. 12.

ἐμβάλλουσιν. — Editores coniecerunt ἐμβάλλει.

XX. 11. Πευκελαΐτιδι. — V. L. Πευκελαήτιδι.

Μαλάμαντον. — V. L. Μάλαντον.

Γαροίαν. — V. L. Γαῤῥοίαν.

Πτάρενος. — V. L. Πάρενος.

12. Σόανος. V. L. Σάαμος.

Ἀβισσαρέων. — Emendatio est Lassenii Ind. Alterth. I. 94. Codd.

Σαβίσσα ῥέων, Βησσαρέων, Sanscritae populus vocatur *Ab isara*.

Cf. annot. 29.

FRAGM. XXI.

Arr. Ind. 6. 2 — 3.

DE SILA FLUVIO.

(Cf. epit. 21. et annot. 32.)

2. Ἐπεὶ καὶ τόδε λέγει Μεγασθένης ὑπὲρ ποταμοῦ Ἰν-1.
 δικοῦ, Σίλαν μὲν εἶναι οἱ οὖνομα, ῥέειν δὲ ἀπὸ κρήνης ἐπω-
 νύμου τοῦ ποταμοῦ διὰ τῆς χώρας τῆς Σιλέων καὶ τούτων
 3. ἐπωνύμων τοῦ ποταμοῦ τε καὶ τῆς κρήνης. Τὸ δὲ ὕδωρ 2.
 παρέχεσθαι τοιόνδε· οὐδὲν εἶναι ὅτι ἀντέχει τὸ ὕδωρ, οὔτε
 τι νήχεσθαι ἐπ' αὐτοῦ, οὔτε τι ἐπιπλεῖν, ἀλλὰ πάντα γὰρ
 εἰς βυθὸν δύνειν· οὕτω τοι ἀμεννυρότερον πάντων εἶναι τὸ
 ὕδωρ ἐκεῖνο καὶ ῥεοσιδέστερον.

FRAGM. XXII.

Boissonade: Anecd. graec. I. p. 419.

DE SILA FLUVIO.

Ὅτι ποταμός ἐστιν ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὁ καλούμενος Σίλας
 διὰ τὸ ἀπὸ κρήνης ὁμωνύμου ῥέειν, ἐν ᾧ οὐδὲν τῶν ἐμβαλ-
 λομένων ἐπιπλεῖ, πάντα δὲ εἰς τὸν βυθὸν καταδύεται πα-
 ραδόξως.

FRAGM. XXIII.

Strab. XV. I. 38. p. 703.

DE SILA FLUVIO.

(Φησὶν ὁ Μεγασθένης —) ἐν δὲ τῇ ὀρεινῇ Σίλαν
 ποταμὸν εἶναι, ᾧ μηδὲν ἐπιπλεῖ. Δημόκριτον μὲν οὖν ἀπι-
 στεῖν ἅτε πολλὴν τῆς Ἀσίας πεπλανημένον καὶ Ἀριστοτέλῃς
 δὲ ἀπιστεῖ.

XXI. 2. βυθόν. — VV. LL. βυσσόν, ἄβυσσον.

XXIII. Σίλαν. — Sic epit. Strab. Codd. Σιλαν.

FRAGM. XXIV.

Arr. Ind. 5. 2.

DE NUMERO FLUMINUM INDICORUM.

Καὶ ἄλλων πολλῶν ποταμῶν οὐνόματα Μεγασθένης ἀνέγραψεν, οἳ ἔξω τοῦ Γάγγεω τε καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἐκδιδοῦσιν ἐς τὸν ἑωῖόν τε καὶ μεσημβρινὸν τὸν ἔξω πόντον ὥστε τοὺς πάντας ὀκτὼ καὶ πεντήκοντα λέγει ὅτι εἰσὶν Ἰνδοὶ ποταμοὶ ναυσίποροι πάντες. [Ἀλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκέει μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδοῦν χώρας κ. τ. λ.]

(LIBER II.)

FRAGM. XXV.

Strab. XV. 1. 35—36. p. 702.

DE PÂT' ALIPUTRA URBE.

(Cf. epit. 36.)

Μεγασθένης (scil. λέγει, τὸν Γάγγη,) ὅταν ἦ μέτριος, 1.
καὶ εἰς ἑκατὸν (scil. στάδια) εὐρύνεσθαι, βάθος δὲ εἴκοσι
ὀργυιῶν τοῦλάχιστον.

Ἐπὶ δὲ τῇ συμβολῇ τούτου τε καὶ τοῦ ἄλλου ποταμοῦ 2.
τὰ Παλίβοθρα ἰδρύνθαι, σταδίων ὀγδοήκοντα τὸ μῆκος,
πλάτος δὲ πεντεκαίδεκα, ἐν παραλληλογράμμῳ σχήματι,
ξύλινον περίβολον ἔχουσιν κατατετρημένον, ὥστε διὰ τῶν ὀπῶν
τοξεύειν προκεῖσθαι δὲ καὶ τάφρον φυλακῆς τε χάριν καὶ
ὑποδοχῆς τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἀπορροῶν. Τὸ δ' ἔθνος, ἐν 3.
ᾧ ἡ πόλις αὕτη, καλεῖσθαι Πρασίους, διαφορώτατον τῶν
πάντων τὸν δὲ βασιλεύοντα ἐπώνυμον δεῖ τῆς πόλεως εἶναι
Παλίβοθρον καλούμενον πρὸς τῷ ἰδίῳ τῷ ἐκ γενετῆς ὀνό-
ματι, καθάπερ τὸν Σανδρόκοττον, πρὸς ὃν ἦκεν ὁ Μεγα-
σθένης πεμφθεῖς. [Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Παρ-
θυσίοις Ἀρσάκαι γὰρ καλοῦνται πάντες ἰδίᾳ δὲ ὁ μὲν Ὀρώ-
δης, ὁ δὲ Φραάτης, ὁ δ' ἄλλο τι.]

Deinde adduntur haecce:

Ἀρίστη δ' ὁμολογεῖται πᾶσα ἡ τοῦ Ὑπάνιος πέραν οὐκ ἀκριβοῦται 3a.
δέ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄγνοιαν καὶ τὸν ἐκτοπισμὸν λέγεται πάντ' ἐπὶ τὸ μεῖ-
ζον ἢ τὸ τερατιώδεστερον οἷα τὰ τῶν χρυσορύχων μυρμηκῶν καὶ ἄλλων
θηρίων τε καὶ ἀνθρώπων ἰδιομόρφων καὶ δυνάμεσθ' ἰσὶν ἐξηλλαγμένων
ὥς τοὺς Σῆρας μακροβίους φασί, πέρα καὶ διακοσίων ἐτῶν παρατείνοντας.

XXV. 2. καὶ του. — Vulg. καὶ τοῦ.

Λέγουσι δὲ καὶ ἀριστοκρατικὴν τινα σύνταξιν πολιτείας αὐτόθι ἐκ πεντα- 3b.
κισχιλίων βουλευτῶν συνεστῶσαν, ὧν ἕκαστον παρέχεται τῷ κοινῷ ἐλέ-
φοντα.]

Καὶ τίγρεις δ' ἐν τοῖς Πρασίοις φησὶν ὁ Μεγασθένης
γίνεσθαι μεγίστους κ. τ. λ. Cf. fragm. XII.

FRAGM. XXVI.

Arr. Ind. 10.

DE PÂTALIPUTRA ET MORIBUS INDORUM.

1. Λέγεται δὲ καὶ τάδε· μνημεῖα ὅτι Ἰνδοὶ τοῖς τελευτή- 1.
σασιν οὐ ποιεῖουσιν, ἀλλὰ τὰς ἀρετὰς γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἱκανὰς
ἐς μνήμην τίθενται τοῖσιν ἀποθανοῦσι καὶ τὰς ψδὰς, αἱ
2. αὐτοῖσιν ἐπράδονται. Πόλεων δὲ (καὶ) ἀριθμὸν οὐκ εἶναι ἂν².
ἀτρεκέες ἀναγράψαι τῶν Ἰνδικῶν ὑπὸ πλήθους· ἀλλὰ γὰρ
ὅσαι παραποτάμια αὐτέων ἢ παραθαλάσσιαι, ταύτας μὲν
ξυλίνας ποιεῖσθαι· οὐ γὰρ εἶναι ἐκ πλίνθου ποιεομένης διαρ- 3.
κέσαι ἐπὶ χρόνον τοῦ τε ὕδατος ἕνεκα τοῦ ἐξ οὐρανοῦ καὶ
ὅτι οἱ ποταμοὶ αὐτοῖσιν ὑπερβάλλοντες ὑπὲρ τὰς ὄχθας
ἐμπίπλασι τοῦ ὕδατος τὰ πεδία· ὅσαι δὲ ἐν ὑπερδεξίοις 4.
τε καὶ μετεώροις τόποισι καὶ τούτοισιν ὑψηλοῖσιν ὥκισμέναι
3. εἰσὶ, ταύτας δὲ ἐκ πλίνθου τε καὶ πηλοῦ ποιεῖσθαι. Με- 5.
γίστην δὲ πόλιν Ἰνδοῖσιν εἶναι Παλίμβοθρα καλεομένην, ἐν
τῇ Πρασίῳ γῇ, ἵνα αἱ συμβολαὶ εἰσι τοῦ τε Ἑρानνοβόα πο-
ταμοῦ καὶ τοῦ Γάγγεω· τοῦ μὲν Γάγγεω, τοῦ μεγίστου πο-
ταμῶν· ὁ δὲ Ἑρानνοβόας τρίτος μὲν ἂν εἴη τῶν Ἰνδῶν πο-
ταμῶν, μέζων δὲ τῶν ἄλλῃ καὶ οὗτος· ἀλλὰ συγχωρεῖ αὐτὸς
4. τῷ Γάγγει, ἐπειδὴν ἐμβάλῃ ἐς αὐτὸν τὸ ὕδωρ. Καὶ λέγει 6.
Μεγασθένης, μῆκος μὲν ἐπέχειν τὴν πόλιν καθ' ἑκατέρην
τὴν πλευρὴν, ἵνα περ μακροτάτη αὐτὴ ἐωυτῆς ὦκισται, ἐς
ὀγδοήκοντα σταδίους, τὸ δὲ πλάτος ἐς πεντεκαίδεκα τάφρον 7.
δὲ περιβεβλήσθαι τῇ πόλει τὸ εὖρος ἐξάπλεθρον, τὸ δὲ
βάθος τριήκοντα πήχεων· πύργους δὲ ἑβδομήκοντα καὶ πεν-
τακοσίους ἐπέχειν τὸ τεῖχος καὶ πύλας τέσσαρας καὶ ἐξήκοντα.

8. Εἶναι δὲ καὶ τόδε μέγα ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ, πάντας Ἰνδοὺς εἶναι 5.
 9. ἐλευθέρους, οὐδὲ τινα δοῦλον εἶναι Ἰνδόν. [Τοῦτο μὲν Λα-
 κεδαιμονίοις μὲν γε οἱ Ἑλωπτες δοῦλοί εἰσι, καὶ τὰ δοῦλων
 ἐργάζονται. Ἰνδοῖσι δὲ οὐδὲ ἄλλος δοῦλός ἐστι, μήτοιγε
 Ἰνδῶν τις.]

FRAGM. XXVII.

Strab. XV. 1. 53—56. p. 709—710.

DE MORIBUS INDORUM.

Εὐτελεῖς δὲ κατὰ τὴν δίαιταν οἱ Ἰνδοὶ πάντες, μᾶλλον 1.
 δ' ἐν ταῖς στρατείαις· οὐδ' ὄχλῳ περιτιπῶ χαίρουσι διόπερ
 εὐκοσμοῦσι. Πλείστη δ' ἐκχειρίᾳ περὶ τὰς κλοπὰς. Γενο- 2.
 μένους δ' οὖν ἐν τῷ Σανδροκόττου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ
 Μεγασθένης, τετταράκοντα μυριάδων πλήθους ἰδρυμένου,
 μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνηνεγμένα κλέμματα πλειόνων ἢ
 διακοσίων δραχμῶν ἄξια, ἀγράφοις καὶ ταῦτα νόμοις χρω-
 μένοις. Οὐδὲ γὰρ γράμματα εἰδέναι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης 3.
 ἕκαστα διοικεῖσθαι· εὖ πράττειν δ' ὅμως διὰ τὴν ἀπλότητα
 καὶ τὴν εὐτέλειαν οἶνόν τε γὰρ οὐ πίνειν, ἀλλ' ἐν θυσίαις 4.
 μόνον πίνειν δ' ἀπ' ὀρύξης ἀντὶ κριθίνου συντιθέντας. Καὶ
 σιτία δὲ τὸ πλεόν ὀρυζαν εἶναι ῥοφητήν. Καὶ ἐν τοῖς 5.
 νόμοις δὲ καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις τὴν ἀπλότητα ἐλέγ-
 χεσθαι ἐκ τοῦ μὴ πολυδίκους εἶναι· οὔτε γὰρ ὑποθήκης
 οὔτε παρακαταθήκης εἶναι δίκας*) οὐδὲ μαρτύρων, οὐδὲ 6.

*) FRAGM. XXVII. B.

Aelian. v. h. IV. 1.

Ἰνδοὶ οὔτε δανείζονται οὔτε ἴσασι δανείζεσθαι. Ἀλλ'
 οὐδὲ θέμις ἄνδρα Ἰνδόν οὔτε ἀδικῆσαι οὔτε ἀδικηθῆναι.
 Διὸ οὐδὲ ποιοῦνται συγγραφὴν ἢ παρακαταθήκην. Cf.
 Suid. v. Ἰνδοί.

XXVII. 1. στρατείαις. — Conjectura Groscurdii. Codd. στρατιαῖς.

XXVII. 2. γενομένους. — Sic codd. Casaub. coniecit γερόμενος.
 Vet. interpr.: Megasthenes, quum in Sandrocotti
 castra venisset. Cf. p. 21.

XXVII. 4. κριθίνου. — Coniectura Corais. Codd. κριθίνων.

XXVII. 5. ὑποθήκης. — Codd. ἐπιθήκης. — Casaub. coniecit συν-
 θήκης, Tyrwhitt. ὑποθήκης.

- σφραγίδων αὐτοῖς δεῖν, ἀλλὰ πιστεύειν παραβαλλομένους
καὶ τὰ οἰκοὶ δὲ τὸ πλεόν ἀφουρεῖν. Ταῦτα μὲν δὴ σω-
7. φρονικά. Τάλλ' οὐδ' ἂν τις ἀποδέξατο· τὸ μόνους διαιτᾶ-
σθαι αἰεὶ, καὶ τὸ μὴ μίαν εἶναι πᾶσιν ὥραν κοινὴν δείπνου
τε καὶ ἀρίστον, ἀλλ' ὅπως ἐκάστῳ φίλον. Πρὸς γὰρ τὸν
κοινωνικὸν καὶ τὸν πολιτικὸν βίον ἐκείνως κρεῖττον *).
8. Γυμνάσιον δὲ μάλιστα τρίψιν δοκιμάζουσι καὶ ἄλλως
καὶ διὰ παιδικῶν ἐβελίνων λείων ἐξομαλίζονται τὰ σώ-
9. ματα. Λεῖπαι δὲ καὶ αἱ ταφαὶ καὶ μικρὰ χώματα. Ὑπεναν-
τίως δὲ τῇ ἄλλῃ λιτότητι κοσμοῦνται. Χρησοφοροῦσι γὰρ
καὶ διαλίθῳ κόσμῳ χρωῶνται, σινδόνας τε φοροῦσιν εὐανθεῖς
καὶ σκιάδια αὐτοῖς ἔπεται· τὸ γὰρ κάλλος τιμῶντες ἀσχοῦσιν
ὅσα καλλωπίζει τὴν ὄψιν ἀλγῆθειάν τε ὁμοίως καὶ ἀρετὴν
ἀποδέχονται· διόπερ οὐδὲ τῇ ἡλικίᾳ τῶν γερόντων προνομίαν
10. διδόασιν, ἂν μὴ καὶ τῷ φρονεῖν πλεονεκτῶσι. Πολλὰς δὲ
γαμοῦσιν ὠνητάς παρὰ τῶν γονέων, λαμβάνουσί τε ἀντιδι-

FRAGM. XXVII. C.

Nicol. Damasc. 44. (Stob. serm. 42.)

Παρ' Ἰνδοῖς ἐάν τις ἀποστερηθῇ δανείου ἢ παρακατα-
θήκης, οὐκ ἔστι κρίσις, ἀλλ' αὐτὸν αἰτιάται ὁ πιστεύσας.

*) FRAGM. XXVIII.

Athen. IV. p. 153:

De coenis Indorum.

XV. B. Μεγασθένης ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἰνδικῶν Ath.
τοῖς Ἰνδοῖς φησιν ἐν τῷ δείπνῳ παρατίθεσθαι ἐκάστῳ 153.
τράπεζαν, ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθήκαις
καὶ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτῇ τρυβλίον χρυσοῦν, εἰς ὃ
ἐμβαλεῖν αὐτοὺς πρῶτον μὲν τὴν ὄρεζαν ἐφθῆν, ὡς
ἂν τις ἐψήσειε χόνδρον, ἔπειτα ὄψα πολλὰ κεχειρουρ-
γημένα ταῖς Ἰνδικαῖς σκευασίαις.

δόντες ζεύγος βοῶν ὧν τὰς μὲν εὐπειθείας χάριν, τὰς δ' ἄλλας ἡδονῆς καὶ πολυτεχνίας εἰ δὲ μὴ σῶφρονεῖν ἀναγκά-
710σαιεν, πορνεύειν ἔξεστι. Θύει δὲ οὐδείς ἐστεφανωμένος οὐδὲ 11.
σπένδει, οὐδὲ σφάπτουσι τὸ ἱερεῖον ἀλλὰ πνίγουσιν, ἵνα μὴ
λελωβημένον ἀλλ' ὀλόκληρον διδῶται τῷ Θεῷ.

Ψευδομαρτυρίας δ' ὁ ἀλοῖς ἀκροατηριάζεται, ὃ τε πη- 12.
ρώσας οὐ τὰ αἰτὰ μόνον ἀντιπάσχει ἀλλὰ καὶ χειροκοπεῖται
ἐὰν δὲ καὶ τεχνίτου χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν ἀφέλῃται, θανατοῦται.*)
Δούλοις δὲ οὗτος μὲν φρσι μηδὲνα Ἰνδῶν χρῆσθαι [Οὐγσί- 13.
κριτος δὲ τῶν ἐν τῇ Μουσικατοῦ τοῦτ' ἴδιον ἀποφαίνει κτλ.].

Τῷ βασιλεῖ δ' ἡ μὲν τοῦ σώματος θεραπεία διὰ 14.
γυναικῶν ἐστίν, ὠνητιῶν καὶ αὐτιῶν παρὰ τῶν πατέρων
ἔξω δὲ τῶν θυγῶν οἱ σωματοφύλακες καὶ τὸ λοιπὸν στρα-
τιωτικόν· μεθύνοντα δὲ κτείναςα γυνὴ βασιλέα γέρας ἔχει
σιννεῖναι τῷ ἐκείνῳ διαδεξαμένῳ· διαδέχονται δ' οἱ παῖδες.
Οὐδ' ὑπνοῖ μεθ' ἡμέραν ὁ βασιλεὺς, καὶ νύκτωρ δὲ καθ' ὥραν 15.
ἀναγκάζεται τὴν κοίτην ἀλλάττειν διὰ τὰς ἐπιβουλὰς.

Τῶν γε μὴ κατὰ πόλεμον ἐξόδων μία μὲν ἐστίν ἡ ἐπὶ 16.
τὰς κρίσεις, ἐν αἷς διημερεῖ διακούων οὐδὲν ἥττον, κἄν
ῥα γένῃται τῆς τοῦ σώματος θεραπείας· αὕτη δ' ἐστίν ἡ
διὰ τῶν σκυταλίδων τρίψις· ἅμα γὰρ καὶ διακούει καὶ τρί-
βεται τεττάρων περιστάντων τριβέων. Ἐτέρα δ' ἐστίν ἡ
ἐπὶ τὰς θυσίας ἐξόδος. Τρίτη δ' ἐπὶ θύραν βακχική τις, 17.
κύκλω γυναικῶν περικεχυμένων, ἔξωθεν δὲ τῶν δορυφόρων

*) FRAGM. XXVII. D.

Nicol. Damasc. 44. (Stob. serm. 42.)

Ὁ δὲ τεχνίτου πηρώσας χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν θανάτῳ
ζημιοῦται. Τὸν δὲ μέγιστα ἀδικήσαντα ὁ βασιλεὺς κελεύει
κείρασθαι, ὡς ἐσχάτης οὔσης ταύτης ἀτιμίας.

XXVII. 10. εὐπειθείας. — V. L. εὐπαθείας.

XXVII. 16. τῶν γε μὴ. — Codd. μὴν. Coraes coniecit μὴ. Xylander;
praeter exitum regis ad bellum. Cf. Strab. XV.
687.: τὰς τε ἐκστρατείας ποιουμένων τῶν βασιλέων καὶ
τὰς ἄλλας ἐξόδους.

- παρεσχοίνοισαι δ' ἡ ὁδὸς τῷ δὲ παρελθόντι ἐντὸς μέγχι
 γυναικῶν θάνατος· προηγούνται δὲ τυμπανισταὶ καὶ κωδι-
 18. νοφόροι. Κυτταγεῖ δ' ἐν μὲν τοῖς περιφράγμασιν ἀπὸ βή-
 ματος τοξέων παρεστῶσι δ' ἑκπλοὶ δύο ἢ τρεῖς γυναῖκες·
 ἐν δὲ ταῖς ἀφράκτοις θήραις ἀπ' ἐλέφαντος· αἱ δὲ γυναῖκες
 αἱ μὲν ἐφ' ἀρμάτων, αἱ δ' ἐφ' ἵππων, αἱ δὲ καὶ ἐπ' ἐλε-
 φάντων, ὥς καὶ συστρατεύουσιν, ἡσχημένοι παντὶ ὅπλῳ.
19. [Ἐχει μὲν οὖν καὶ ταῦτα πολλὴν ἀήθειαν πρὸς τὰ παρ-
 ἡμῖν ἔτι μᾶλλον τὰ τοιαῦδε.] Φησὶ γὰρ τοὺς τὸν
 Καύκασον οἰκοῦντας ἐν τῷ φανερωῷ γυναιξὶ μίσγεσθαι, καὶ
 20. σαρκοφαγεῖν τὰ τῶν συγγενῶν σώματα. Πετροκυλιστὰς δ'
 εἶναι κερκοπιθήκους κτλ. Sequitur fr. XV., deinde fr. XXIX.

FRAGM. XXVIII.

Athen. IV. p. 153.

DE COENIS INDORUM.

Cf. p. 114.

FRAGM. XXIX *).

Strab. XV. 1. 57. p. 711.

DE GENTIBUS FABULOSIS.

1. Ὑπερεκπίπτων δ' ἐπὶ τὸ μυθῶδες πεντασπιθάμους
 ἀνθρώπους λέγει καὶ τρισπιθάμους, ὧν τινες ἀμύκτηρας
 2. ἀναπνοὰς ἔχοντας μόνον δύο ὑπὲρ τοῦ στόματος· πρὸς δὲ
 τοὺς τρισπιθάμους πόλεμον εἶναι ταῖς γεράνοις (ὅν. καὶ

*) Cf. Strab. II. 1. 9. p. 70.

Λαφρόντως δ' ἀπιστεῖν ἔχον Δημάχω τε καὶ Μεγασθένει· οὗτοι
 γὰρ εἰσιν οἱ τοὺς Ἑνωτοκόλτας καὶ τοὺς Ἀστόμους καὶ Ἀδῖνας ἰστοροῦν-
 τες, Μονοφάλους τε καὶ Μακροσκέλεις καὶ Ὀπισθαδακτίλους· ἀνεκαίνισαν
 δὲ καὶ τὴν Ὀμηρικὴν τῶν Πυγμαίων γερανομαχίαν τρισπιθάμους εἰπόντες·
 οὗτοι δὲ καὶ τοὺς χρυσοῦχοις μύρμηκας καὶ Πάνας σφηγοκεφάλους, ὄφεις τε
 καὶ βουῖς καὶ ἐλάφους σὺν κέρσῃ καταπίνοντας· περὶ ὧν ἕτερος τὸν ἕτερον
 ἐλέγχει, ὅπερ καὶ Ἐρατοσθένης φησὶ.

Ὅμηρον δηλοῦν) καὶ τοῖς πέριξιν, οὓς χρησιμεύειν εἶναι
τούτους δ' ἐκλέγειν αὐτῶν τὰ ὠὰ καὶ φθείρειν ἐκεῖ γὰρ
ὠστοκεῖν τὰς γεράνους· διόπερ μηδαμοῦ μηδ' ὠὰ εὐρίσκεισθαι
γεράνων, μήτ' οὖν νεότητι· πλειστάκις δ' ἐκπίπτειν γέροντον
χαλκῇν ἔχουσαν ἀκίδα ἀπὸ τῶν ἐκείθεν πλεγματίων. Ὅμοια 3.
δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν Ἐνωτοκοιτῶν καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων
καὶ ἄλλων τερατωδῶν. Τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κοιμισθῆναι 4.
παρὰ Σανδρόκοιτον ἀποκαρτερεῖν γὰρ ἔχειν δὲ τὰς μὲν
πτέρνας πρόσθεν, τοὺς δὲ ταρσοὺς ὀπίσθεν καὶ τοὺς δακτύ-
λους. Ἀστόμοις δὲ τινὰς ἀχθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέρους 5.
οἰκεῖν δὲ περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Γάγγου τρέφεσθαι δ' αἵματις
ὀπτῶν κρεῶν καὶ καρπῶν καὶ ἀνθέων ὀσμαῖς, ἀντὶ τῶν
στομάτων ἔχοντας ἀναπνοάς· χαλεπαίνειν δὲ τοῖς δυσώδεσι,
καὶ διὰ τοῦτο περιγίνεσθαι μόλις καὶ μάλιστα ἐν στρατο- 6.
πέδῳ. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων διηγείσθαι τοὺς φιλοσόφους
Ἠκύποδάς τε ἱστοροῦντας ἵππων μᾶλλον ἀπιόντας Ἐνωτο- 7.
κοίτας δὲ ποδῆρη τὰ ὠτα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθεύδειν, ἰσχυροὺς
δ' ὥστ' ἀνασπᾶν δένδρα καὶ ῥήττειν νευράν. Μονομμάτους 8.
δὲ ἄλλους, ὧτα μὲν ἔχοντας κυνός, ἐν μέσῳ δὲ τῷ μετώπῳ
τὸν ὀφθαλμόν, ὀρθοχαίτας, λασίους τὰ στήθη· τοὺς δὲ ἀμύ-
κτηρας εἶναι παμφάγους, ὠμοφάγους, ὀλιγοχρονίους, πρὸ
γῆρας θνήσκοντας· τοῦ δὲ στόματος τὸ ἄνω προχειλότερον
εἶναι πολὺ. Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ 9.
λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Μῦθος 10.
δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Τιμαγένους λεχθέν, ὡς ὅτι χαλκὸς ὕιοι στα-
λαμοῖς χαλκοῖς καὶ σύροιο. Ἐγγυτέρω δὲ πίστεώς φησιν 11.
ὁ Μεγασθένης, ὅτι οἱ ποταμοὶ καταφέρουσι ψῆγμα χρυ-
σοῦ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ φόρος ἀπάγοιτο τῷ βασιλεῖ· τοῦτο γὰρ
καὶ ἐν Ἰβηρίᾳ συμβαίνει.

XXIX. 5. στομάτων. — V. L. στομάχων.

XXIX. 9. λέγειν. — V. L. λέγει.

FRAGM. XXX.

Plin b n VII. 2. 14—22.

DE FABULOSIS GENTIBUS.

1. *In monte, cui nomen est Nulo, homines esse aversis plantis, octenos digitos in singulis habentes, auctor est*
 2. *Megasthenes. In multis autem montibus genus hominum* 15.
capitibus caninis ferarum pellibus velari, pro voce latratum
 2b. *edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci. [Horum supra centum viginti millia fuisse prodente se Ctesias scribit, et in quadam gente Indiae feminas semel in vita parere genitosque confestim canescere. etc.]*

8. *Megasthenes gentem inter Nomadas Indos narium* 18.
loco foramina tantum habentem, anguium modo loripedem, vocari Scyritas. Ad extremos fines Indiae ab oriente circa

FRAGM. XXX. B.

Solin. 52. 26 — 30.

1. *Ad montem, qui Nulo dicitur, habitant, quibus adversae* 26.
 2. *plantae sunt et octoni digiti in plantis singulis. Megasthenes* 27.
per diversos Indiae montes esse scribit nationes capitibus caninis armatas unguibus, amictas vestitu tergorum, ad sermonem humanum nulla voce sed latratibus tantum sonantes, asperis rictibus. [Apud Ctesiam legitur, quasdam feminas ibi semel 28.
parere natosque canos illico fieri. etc.]
8. *Gangis fontem qui accolant, nullius ad escam opis indigi,* 30.
odore vivunt pomorum silvestrium, longiusque pergentes eadem

XXX. 1. Nulo. — V. L. Nullo.

XXX. 2 b. prodente se Ctesias scribit, et in. — V. L. proditur.
 Ctesias scribit in.

XXX. 3. Scyritas. Ita omnes codd Coniecerunt falso Syricas et Syrtas. Cf. ann.

fontem Gangis Astomorum gentem sine ore, corpore toto hirtam vestiri frondium lanugine, halitu tantum viventem et odore, quem naribus trahant. Nullum iis cibum nullumque potum: tantum radicum florumque varios odores et silvestrium malorum, quae secum portant longiore itinere, ne desit olfactus: graviore paulo odore haud difficulter examinari.

19. *Supra hos extrema in parte montium Trispithami Py- 4. gmaeique narrantur, ternas spithamas longitudine, hoc est, ternos dodrantes non excedentes, salubri caelo semperque vernante, montibus ab aquilone oppositis: quos a gruibus infestari Homerus quoque prodidit. Fama est, insidentes 5. arietum caprarumque dorsis, armatos sagittis veris tempore universo agmine ad mare descendere et ova pullosque earum alitum consumere: ternis expeditionem eam mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Casas eorum luto pennisque et ovorum putaminibus construi. [Aristoteles in cavernis vivere Pygmaeos tradit: caetera de his, ut reliqui.]*

- [Clesias gentem ex his, quae appelletur Pandore, in 5b convallibus sitam, annos ducenos vivere, in iuventa candido 22. capillo, qui in senectute nigrescat. Contra alios quadragenos non excedere annos iunctos Macrobius, quorum feminae semel pariant: idque et Agatharchides tradit; praeterea locustis eos ali et esse pernices.] Mandorum nomen iis 6. dedit Clitarchus et Megasthenes, trecentosque eorum ricos annumerat. Feminas septimo aetatis anno parere, senectam quadragesimo accidere*).

illa in praesidio gerunt, ut olfactu alantur. Quodsi tetriorem spiritum forte traxerint, exanimari eos certum est.

XXX. 6. Mandorum. — Fortasse legendum Pandurum. Cf. annot. 65.

*) Cf. fragm L. 21, Ll.

FRAGM. XXXI.

Plutarch. de facie in orbe lunae. (Opp. ed. Reisk. T. IX. p. 701.)

DE ASTOMORUM GENTE.

(Cf. fragm. XXIX. 5, XXX. 3.)

Τὴν μὲν γὰρ Ἰνδικὴν ῥιζαν, ἣν φησι Μεγασθένης
μὴτ' ἐσθίωντας μὴτε πίνοντας ἀλλ' ἀσιόμους ὄντας ὑποτύ-
φειν καὶ θυμῷ καὶ τρέφεσθαι τῇ ὁσμῇ, πόθεν ἂν τις ἐκεῖ
φρομένην λάβοι μὴ βρεχομένης τῆς σελήνης;

(LIBER III.)**FRAGM. XXXII.**

Arr. Ind. 11. 1. —12 . 9.

DE SEPTEM INDORUM TRIBUBUS.

(Cf. epit. 40 — 53.)

1. (11.) *Νενέμῃνται δὲ οἱ πάντες Ἰνδοὶ ἐς ἑπτὰ μάλιστα*¹.
γενεάς· ἐν μὲν αὐτοῖσιν οἱ σοφισταὶ εἰσι, πλήθει μὲν
 2. *μείους τῶν ἄλλων, δόξῃ δὲ καὶ τιμῇ γεραρώτατοι. Οὐτε*
γάρ τι τῷ σώματι ἐργάζεσθαι ἀναγκαίη σφιν προσκέεται,
οὔτε τι ἀποφέρειν ἀφ' ὅτου πονέουσιν ἐς τὸ κοινόν οὐδέ
τι ἄλλο ἀνάγκης ἀπλῶς ἐπεῖναι τοῖσι σοφιστῇσιν, ὅτι μὴ
θῦναι τὰς θυσίας τοῖσι θεοῖσιν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἰνδῶν
 3. *καὶ ὅστις δὲ ἰδίᾳ θύει, ἐξηγητὴς αὐτῷ τῆς θυσίης τῶν τις*².

FRAGM. XXXIII.

Strab. XV. 1. 39—41, 46—49. p. 703—704, 707.

DE SEPTEM INDORUM TRIBUBUS.

Θησι δὴ (scil. ὁ Μεγασθενῆς cf. Strab. 703. init. 1. 707.) τὸ τῶν Ἰνδῶν πλῆθος εἰς ἑπτὰ μέρη διηρῆσθαι, καὶ πρῶτους μὲν τοὺς φιλοσόφους εἶναι κατὰ τιμὴν, ἐλαχίστους δὲ κατ' ἀριθμὸν. Χρησθαι δ' αὐτοῖς ἰδίᾳ μὲν². ἑκάστῳ τοὺς θύοντας ἢ τοὺς ἐναγίζοντας· κοινῇ δὲ τοὺς βασιλέας κατὰ τὴν μεγάλην λεγομένην σύνοδον, καθ' ἣν τοῦ νέου ἔτους ἅπαντες οἱ φιλόσοφοι τῷ βασιλεῖ συνελθόντες ἐπὶ θύρας, ὃ τι ἂν ἕκαστος αὐτῶν συντάξῃ τῶν

- σοφιστῶν τοῦτων γίνεται, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως κεχαρισμένα τοῖς
 θεοῖς θύσαντας. Εἰσὶ δὲ καὶ μαντικῆς οὗτοι μῦθοι Ἰνδῶν 4.
 δαήμονες, οὐδὲ ἐφεῖται ἄλλῳ μαντεύεσθαι ὅτι μὴ σοφῶ
 ἀνδρὶ μαντεύουσι δὲ ὅσα ὑπὲρ τῶν ὥραιων τοῦ ἔτεος, καὶ 5.
 εἴ τις ἐς τὸ κοινὸν συμφορὰ καταλαμβάνει· τὰ δὲ ἴδια ἐκά-
 στοισιν οὐ σφιν μέλει μαντεύεσθαι ἢ ὡς οὐκ ἐξικνεομένης
 τῆς μαντικῆς ἐς τὰ μικρότερα, ἢ ὡς οὐκ ἄξιον ἐπὶ τούτοις
 8. πονέεσθαι. Ὅστις δὲ ἀμάρτοι ἐς τρεῖς μαντευσάμενος, τούτῳ 8.
 δὲ ἄλλο μὲν κακὸν γίγνεσθαι οὐδέν, σιωπῇ δὲ εἶναι ἐπά-
 ραγκες τοῦ λοιποῦ· καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἐξαναγκάσει τὸν ἄνδρα
 8b. τοῦτον φωνῆσαι, ὅτου ἢ σιωπῇ κατακέκριται. [Οὗτοι γυμνοὶ 7.
 διαιτοῦνται οἱ σοφισταί, τοῦ μὲν χειμῶνος ὑπαίθριοι ἐν τῷ
 ἡλίῳ, τοῦ δὲ θέρους, ἐπὶ τὴν ὁ ἥλιος κατέχη, ἐν τοῖσι λειμῶσι
 καὶ τοῖσιν ἔλεσιν ὑπὸ δένδροισι μεγάλοισιν ὧν τὴν σκὴν
 Νέαρχος λέγει ἐς πέντε πλέθρα ἐν κύκλῳ ἐξικνεσθαι, καὶ
 ἂν (καὶ) μυρίους ἀνθρώπους ὑπὸ ἐνὶ δένδρῳ σκιάζεσθαι.
 8a. τηλικαῦτα εἶναι ταῦτα τὰ δένδρεα. Σιτέονται δὲ ὥραϊα 8.
 καὶ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, γλυκύν τε ὄντα τὸν φλοιὸν καὶ
 τροφίμον οὐ μείον ἥπερ αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων.]
 4. Δεύτεροι δ' ἐπὶ τούτοις οἱ γεωργοὶ εἰσιν, οὗτοι 9.
 πλήθει πλείστοι Ἰνδῶν ἔοντες· καὶ τούτοις οὔτε ὄπλα ἔστιν
 ἀρχία, οὔτε μέλει τὰ πολέμια ἔργα, ἀλλὰ τὴν χώραν οὗτοι
 ἐργάζονται· καὶ τοὺς φόρους τοῖς τε βασιλεῦσι καὶ τῇσι
 5. πόλεσιν, ὅσαι αὐτόνομοι, οὗτοι ἀποφέρουσι καὶ εἰ πόλεμος 10.

- χρησίων ἢ τηρήσῃ πρὸς εὐειτηρίαν καρπῶν τε καὶ
 ζώων καὶ περὶ πολιτείας, προσφέρει τοῦτο εἰς τὸ μέσον
 8. ὅς δ' ἂν τρεῖς ἐψευσμένος ἄλλῳ, νόμος ἐστὶ σιγῇ διαβίου
 τὰ δὲ κατορθώσαντα ἄφορον καὶ ἀτελῆ κρίνουσι. 704
 4. Δεύτερον δὲ μέρος εἶναι τὸ τῶν γεωργῶν, οἱ πλεῖ-
 στοί τε εἰσι καὶ ἐπιεικέστατοι, οἱ ἐν ἀστρατεῖᾳ καὶ
 ἀδείᾳ τοῦ ἐργάζεσθαι, πόλει μὴ προσιόντες μηδ' ἄλλῃ
 5. χρεῖα μηδ' ὀχλήσει κοινῇ. Πολλάκις γοῦν ἐν τῇ αὐτῇ

XXXIII. 2 Ζώων καὶ περὶ πολιτείας. — Coniectura est Casauboni.

Codd. περὶ ζώων καὶ πολιτείας.

προφέρει. — Sic coniecit Coraes. Codd. προσφέρει.

ἐς ἀλλήλους τοῖσιν Ἰνδοῖσιν τύχοι, τῶν ἐργαζομένων τὴν γῆν οὐ θέμις σφιν ἄπτεσθαι, οὐδὲ αὐτὴν τὴν γῆν τέμνειν ἀλλὰ οἱ μὲν πολεμοῦσι καὶ κατακαίνουσιν ἀλλήλους ὅπως τύχοιεν, οἱ δὲ πλησίον αὐτῶν κατ' ἡσυχίην ἀροῦσιν ἢ τριγῶσιν ἢ κλαδοῦσιν ἢ θεριζουσιν.

11. Τρίτοι δὲ εἰσιν Ἰνδοῖσιν οἱ νομέες, οἱ ποιμένες τε 6. καὶ βοηκόλοι, καὶ οὗτοι οὔτε κατὰ πόλιας οὔτε ἐν τῇσι κώμησιν οἰκέουσιν νομάδες τέ εἰσι καὶ ἀνὰ τὰ ὄρεα βιοτεύουσιν φόρον δὲ καὶ οὗτοι ἀπὸ τῶν κτηνῶν ἀποφέρουσιν καὶ θηρεύουσιν οὗτοι ἀνὰ τὴν χώραν ὄρνιθας τε καὶ ἄγρια θηρία.

1. (12.) Τέταρτον δὲ ἐστὶ τὸ δημιουργικὸν τε καὶ 7. πηλικὸν γένος. Καὶ οὗτοι λειτουργοὶ εἰσι, καὶ φόρον ἀποφέρουσιν ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν σφετέρων, πλὴν γε δὴ ὅσοι τὰ ἀρήγια ὅπλα ποιεοῦσιν· οἷτοι δὲ καὶ μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ προσλαμβάνουσιν. Ἐν δὲ τοίτῳ τῷ γένει οἱ τε ναυπηγοὶ 8. καὶ οἱ ναῦται εἰσιν, ὅσοι κατὰ τοὺς ποταμοὺς πλώουσι.

χρόνῳ καὶ τόπῳ τοῖς μὲν παρατετάχθαι συμβαίνει καὶ διακινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους· οἱ δ' ἀροῦσιν ἢ σκάπτουσιν ἀκινδύνως, πρόμαχους ἔχοντες ἐκείνους. Ἔστι δ' ἡ χώρα βασιλικὴ πᾶσα μισθοῦ δ' αὐτὴν ἐπὶ τετάρταις ἐργάζονται τῶν καρπῶν.

Τρίτον τὸ τῶν ποιμένων καὶ θηρευτῶν, οἷς μόνοις 6. ἔξεστι θηρεύειν καὶ θρεμματοτροφεῖν, ὧνά τε παρέχειν καὶ μισθοῦ ζεύγῃ ἀντὶ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐλευθεροῦν θηρίων καὶ τῶν σπερμολόγων ὀρνέων μετροῦνται παρὰ τοῦ βασιλέως σῖτον, πλάνητα καὶ σκηνίτην νεμόμενοι βίον. —

Sequitur fragm. XXXVI.

707 [Περὶ μὲν οὖν τῶν θηρίων τοσαῦτα λέγεται ἐπανιόντες δ' ἐπὶ τὸν Μεγασθένη λέγομεν τὰ ἐξῆς, ὧν ἀπελείπομεν.]

Μετὰ γὰρ τοὺς θηρευτὰς καὶ τοὺς ποιμένας τέταρ- 7. τὸν φησιν εἶναι μέρος τοὺς ἐργαζομένους τὰς τέχνας καὶ τοὺς καπηλικούς καὶ οἷς ἀπὸ τοῦ σώματος ἡ ἐργασία ὧν οἱ μὲν φόρον τελοῦσι καὶ λειτουργίας παρέχονται τακτάς· τοῖς δ' ὀπλοποιοῖς καὶ ναυπηγοῖς μισθοὶ καὶ 8. τροφαὶ παρὰ βασιλέως ἔκκεινται· μόνῳ γὰρ ἐργάζονται. Παρέχει δὲ τὰ μὲν ὅπλα τοῖς στρατιώταις ὁ

9. Πέμπτον δὲ γένος ἔστιν Ἰνδοῖσιν, οἱ πολεμισταί· πλη- 2.
θει μὲν δεύτερον μετὰ τοὺς γεωργοὺς, πλείστη δὲ ἐλευθερίη
τε καὶ εὐθυμίη ἐπιχρεόμενον καὶ οὗτοι ἀσκηταὶ μόνων τῶν
9b. πολεμικῶν ἔργων εἰσὶ. Τὰ δὲ ὄπλα ἄλλοι αὐτοῖς ποιοῦνσι, 3.
καὶ ἵππους ἄλλοι παρέχουσι καὶ διακονοῦσιν ἐπὶ στρατοπέ-
δου ἄλλοι, οἱ τοὺς τε ἵππους αὐτοῖς θεραπεύουσι καὶ τὰ
ὄπλα ἐκκαθαίρουσι καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἄγουσι καὶ τὰ ἄρ-
ματα κοσμέουσι τε καὶ ἡμιοχεύουσιν. Αὐτοὶ δέ, ἔστ' ἂν 4.
μὲν πολεμεῖν δεῖ, πολεμοῦσιν, εἰρήνης δὲ γενομένης εὐθυ-
μούνται καὶ σφιν μισθὸς ἐκ τοῦ κοινοῦ τοσούδε ἔρχεται, ὥς
καὶ ἄλλους τρέφειν ἀπ' αὐτοῦ εὐμαρέως.
10. Ἐκτοὶ δὲ εἰσὶν Ἰνδοῖσιν οἱ ἐπίσκοποι καλεόμενοι. Οὗτοι 5
ἐφορῶσι τὰ γινόμενα κατὰ τε τὴν χώραν καὶ κατὰ τὰς πόλεις
καὶ ταῦτα ἀναγγέλλουσι τῇ βασιλεῖ, ἵνα περ βασιλεύονται
Ἰνδοί, ἢ τοῖς τέλεσιν, ἵνα περ αὐτόνομοί εἰσι καὶ τούτοις οὐ
θέμις ψεύδος ἀναγγεῖλαι οὐδέν· οὐδέ τις Ἰνδῶν αἰτίην ἔσχε
ψεύσασθαι.
11. Ἐβδόμοι δὲ εἰσὶν οἱ ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευόμενοι 6.
ὁμοῦ τῇ βασιλεῖ, ἢ κατὰ πόλιν ὅσαι αὐτόνομοι σὺν τῇσιν
ἀρχῇσι. Πλήθει μὲν ὀλίγον τὸ γένος τοῦτό ἐστι, σοφίῃ δὲ 7.
καὶ δικαιοσύνῃ ἐκ πάντων προκεκριμένον· ἔνθεν οἱ τε ἄρ-

στρατοφύλαξ, τὰς δὲ ναῦς μισθοῦ τοῖς πλείουσιν ὁ ναύαρχος καὶ τοῖς ἐμπόροις.

9. Πέμπτον ἔστι τὸ τῶν πολεμιστῶν, οἷς τὸν ἄλλον
χρόνον ἐν σχολῇ καὶ πότει οἱ βίος ἔστιν, ἐκ τοῦ βασιλι-
κοῦ διατρωμένοις, ὥστε τὰς ἐξόδους, ὅταν εἴη χρεία,
ταχέως ποιεῖσθαι, πλην τῶν σωμάτων μηδὲν ἄλλο κο-
μίζοντας παρ' ἑαυτῶν.
10. Ἐκτοὶ δ' εἰσὶν οἱ ἐφοροὶ τούτοις δ' ἐποπτεύειν δέ-
δοται τὰ πρᾶτόμενα καὶ ἀναγγέλλειν λάθρα τῇ βασιλεῖ,
συνεργοὺς ποιουμένοις τὰς ἐταίρας, τοῖς μὲν ἐν τῇ πόλει
τὰς ἐν τῇ πόλει, τοῖς δὲ ἐν στρατοπέδῳ τὰς ἀντόθι·
καθίστανται δ' οἱ ἀριστοὶ καὶ πιστότατοι.
11. Ἐβδόμοι δ' οἱ σύμβουλοι καὶ συνέδροι τοῦ βασιλέως,
ἐξ ὧν τὰ ἀρχεῖα καὶ δικαστήρια καὶ τὰ διοικήσεις τῶν ὅλων.

χοντες αὐτοῖσιν ἐπιλέγονται, καὶ ὅσοι νομάρχαι καὶ ὑπαρχοὶ καὶ θησαυροφύλακες τε καὶ στρατοφύλακες, ναύαρχοί τε καὶ ταμίαι καὶ τῶν κατὰ γεωργίην ἔργων ἐπιστάται.

8. Γαμέειν δὲ ἐξ ἑτέρου γένεος οὐ θέμις, οἷον τοῖσι γεω- 12.
 γοῖσιν ἐκ τοῦ δημιουργικοῦ ἢ ἔμπαλιν οὐδὲ δύο τέχνας ἐπι-
 τηδεύειν τὸν αὐτόν, οὐδὲ τοῦτο θέμις οὐδὲ ἀμείβειν ἐξ
 ἑτέρου γένεος εἰς ἕτερον, οἷον γεωργικὸν ἐκ νομέως γενέ-
 9. σθαι ἢ νομέα ἐκ δημιουργικοῦ. Μοῦνόν σφισιν ἀνεῖται
 σοφιστὴν ἐκ παντὸς γένεος γενέσθαι, ὅτι οὐ μαλθακὰ
 τοῖσι σοφιστῆσιν εἰσι τὰ πρῆγματα, ἀλλὰ πάντων ταλαι-
 πωρότατα.

Cf. Plin. h. n. VI. 22. 2—3.

FRAGM. XXXIV.

Strab. XV. 1. 50—52. p. 707—709.

DE ADMINISTRATIONE RERUM PUBLICARUM.

DE EQUORUM ET ELEPHANTORUM USU.

Præcessit fragm. XXXIII.

- Τῶν δ' ἀρχόντων οἱ μὲν εἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ' ἀστυ. 1.
 νόμοι, οἱ δ' ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν ὧν οἱ μὲν ποταμίους ἐξεργά-
 ζονται καὶ ἀναμετροῦσι τὴν γῆν ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὰς κλει-
 στὰς διώρνχας, ἀφ' ὧν εἰς τὰς ὀχετείας ταμιεύεται τὸ ὕδωρ, ἐπι-
 σκοποῦσιν, ὅπως ἐξ ἰσῆς πᾶσιν ἢ τῶν ὑδάτων παρὲν χοῆσις.
 2. Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τῶν θηρευτῶν ἐπιμελοῦνται καὶ τιμῆς καὶ 2.
 πολάσεώς εἰσι κύριοι τοῖς ἐπαξίοις καὶ φορολογοῦσι δέ, καὶ
 τὰς τέχνας τὰς περὶ τὴν γῆν ἐπιβλέπουσιν ὑλοτόμων, τεκτό-
 πων, χαλκέων, μεταλλευτῶν ὁδοποιῶσι δέ, καὶ κατὰ δέκα 3.

Οὐκ ἔστι δ' οὔτε γαμεῖν ἐξ ἄλλου γένους, οὔτ' ἐπιτή- 12.
 δευμα οὔτ' ἐργασίαν μεταλαμβάνειν ἄλλην ἐξ ἄλλης,
 οὐδὲ πλείους μεταχειρίζεσθαι τὸν αὐτόν, πληρὴν εἰ τῶν
 φιλοσόφων τις εἴη ἑᾶσθαι γὰρ τοῦτον δι' ἀρετὴν.

στάδια στήλην τιθέασι τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλούσας.

4. Οἱ δ' ἀστυνόμοι εἰς ἕξ πεντάδας διήρηνται καὶ οἱ μὲν τὰ δημιουργικὰ σκοποῦσιν· οἱ δὲ ξενοδοχοῦσιν καὶ γὰρ καταγωγὰς νέμονται, καὶ τοῖς βίοις παρακολουθοῦσι παρέδρους δόντες, καὶ προπέμπουσιν ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ χρήματα τῶν ἀποθανόντων νοσοῦντων τε ἐπιμελοῦνται καὶ ἀποθανόντας θάπτουσι. Τρίτοι δ' εἰσὶν, οἱ τὰς γενέσεις καὶ θανάτους ἐξετάζουσι, πότε καὶ πῶς, τῶν τε φόρων χάριν καὶ ὅπως μὴ ἀφανεῖς εἶεν αἱ κρεῖττους καὶ χείρους γοναὶ καὶ θάνατοι. Τέταρτοι οἱ περὶ τὰς καπηλείας καὶ μεταβολὰς· οἷς μέτρων μέλει καὶ τῶν ὥραιων, ὅπως ἀπὸ συστήμου πωλοῖτο. Οὐκ ἔστι δὲ πλείω τὸν αὐτὸν μεταβάλλεσθαι, πλὴν εἰ διττοὺς ὑποτελοῖη φόρους. Πέμπτοι δ' οἱ προεστώτες τῶν δημιουργουμένων καὶ πωλοῦντες ταῦτα ἀπὸ συστήμου, χωρὶς μὲν τὰ καινὰ, χωρὶς δὲ τὰ παλαιὰ τῇ μιν γνῆντι δὲ ζήμια. Ἑκτοὶ δὲ καὶ ὕστατοι οἱ τὰς δεκάτας ἐκλέγοντες τῶν πωλουμένων θάνατος δὲ τῇ κλέψαντι τὸ τέλος. Ἰδίᾳ μὲν ἕκαστοι ταῦτα, κοινῇ δ' ἐπιμελοῦνται τῶν τε ἰδίων καὶ τῶν πολιτικῶν, καὶ τῆς ἰῶν δημοσίων ἐπισκευῆς, τιμῶν τε καὶ ἀγορᾶς καὶ λιμένων καὶ ἱερῶν.
9. Μετὰ δὲ τοὺς ἀστυνόμους τρίτη ἐστὶ συναρχία ἡ περὶ τὰ στρατιωτικά, καὶ αὕτη ταῖς πεντάσιν ἐξαχῇ διωρισμένη· ὧν τὴν μὲν μετὰ τοῦ ναυάρχου τάττουσι, τὴν δὲ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν βοϊκῶν ζευγῶν, δι' ὧν ὄργανα κομίζεται καὶ τροφή αὐτοῖς τε καὶ τοῖς κτήρεσι καὶ τὰ χρήσιμα τῆς
10. στρατείας. Οὗτοι δὲ καὶ τοὺς διακόνους παρέχουσι τυμπανιστὰς καὶ (τοὺς) κωδωναφόρους, ἔτι δὲ καὶ ἵπποκόμους καὶ μηχανοποιούς καὶ τοὺς τούτων ὑπηρέτας· ἐκπέμπουσι τε πρὸς κώδωνας τοὺς χορτολόγους, τιμῇ καὶ κολάσει τὸ τάχος
11. κατασκευαζόμενοι καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Τρίτοι δὲ εἰσὶν οἱ τῶν πεζῶν ἐπιμελούμενοι τέταρτοι δ' οἱ τῶν ἵππων
12. πέμπτοι δ' ἀρμάτων ἕκτοι δὲ ἐλεφάντων. Βασιλικοὶ τε σταθμοὶ καὶ ἵπποις καὶ θηρίοις βασιλικὸν δὲ καὶ ὄπλοφυ-

τοβλάκιον παραδίδωσι γὰρ ὁ στρατιώτης τὴν τε σκευὴν εἰς τὸ
ὀπλοφυλάκιον καὶ τὸν ἵππον εἰς τὸν ἵππωνα καὶ τὸ θηρίον
ὁμοίως. Χρῶνται δ' ἀχαλινώτοις τὰ δ' ἄρματα ἐν ταῖς ὁδοῖς 13.
βόες ἔλκουσιν οἱ δὲ ἵπποι ἀπὸ φορητῆς ἄγονται τοῦ μὴ 14.
παρεμπιπράσθαι τὰ σκέλη μηδὲ τὸ πρόθυμον αὐτῶν ὑπὸ
τοῖς ἄρμασιν ἀμβλύνεσθαι. Δύο δ' εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἄρματι 15.
παραβάται πρὸς ἡνίοχον ὁ δὲ τοῦ ἐλέφαντος ἡνίοχος τέταρ-
τος, τρεῖς δ' οἱ ἀπ' αὐτοῦ τοξεύοντες.

Sequitur fragm. XXVII.

FRAGM. XXXV.

Aelian. h. a. XIII. 6.

DE EQUORUM ET ELEPHANTORUM USU.

(Cf. fragm. XXXIV. 13—15.)

Ἴππον δὲ ἄρα Ἰνδὸν κατασχεῖν καὶ ἀνακροῦσαι προπη- 1.
δῶντα, καὶ ἐκθέοντα οὐ παντὸς ἦν, ἀλλὰ τῶν ἐκ παιδὸς
ἵππειαν πεπαιδευμένων. Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἔστιν ἐν ἔθει, 2.
χαλινῷ ἄρχειν αὐτῶν καὶ ἠνθιμίζειν αὐτοῖς καὶ ἰθύνειν
κρημοῖς δὲ ἄρα κεντρωτοῖς ἀκόλαστον τε ἔχουσι τὴν γλῶτ-
ταν, καὶ τὴν ὑπερφάν ἀβασάνιστον ἀναγκάζουσι δὲ αὐτοῖς
ὁμῶς οἶδε οἱ τὴν ἵππειαν σοφισταὶ περικυκλεῖν καὶ περι-
δινεῖσθαι ἐς ταῦτόν στρεφομένους, καὶ ἥπερ εἶδον ἀστό-
μους. Δεῖ δὲ ἄρα τῷ τοῦτο δράσαντι καὶ ῥώμης χειρῶν, 3.
καὶ ἐπιστήμης εὖ μάλα ἵππικῆς. Πειρῶνται δὲ οἱ προή-
κοντες εἰς ἄκρον τῆσδε τῆς σοφίας καὶ ἄρμα οὕτως περι-
κυκλεῖν καὶ περιάγειν εἴη δ' ἂν ἄθλος οὐκ εὐκαταφρόνη-
τος, ἀδηφάγων ἵππον τέτρωτον περιστρέφειν ἡραδίως. Φέρει
δὲ τὸ ἄρμα παραβάτας καὶ δύο. Ὁ δὲ στρατιώτης ἐλέφας 4.
ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου, ἧ καὶ νῆ Δία τοῦ κότου γυ-
μνοῦ καὶ ἐλευθέρου, πολεμιστὰς μὲν τρεῖς, παρ' ἑκάτερα
βάλλοντας, καὶ τὸν τρίτον κατόπιν τέταρτον δὲ τὸν τὴν ἄρ-
πην κατέχοντα διὰ χειρῶν, καὶ ἐκείνη τὸν θῆρα ἰθύνοντα,
ὥς οἵακι ναῦν κυβερνητικὸν ἄνδρα καὶ ἐπιστάτην τῆς νεώς.

FRAGM. XXXVI.

Strab. XV. 1. 41—43. p. 704—705.

D E E L E P H A N T I S.

(Cf. epit. 54—56.)

Praecessit fragm. XXXIII. 6.

1. Ἴππον δὲ καὶ ἐλέφαντα τρέφειν οὐκ ἔξεστιν ἰδιώτῃ. Βασιλικὸν δ' ἐκάτερον νενόμισται τὸ κτῆμα, καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐπιμεληταί.
2. Θήρα δὲ τῶν θηρίων τούτων τοιάδε. Χωρίον ψιλὸν ὅσον τετάρων ἢ πέντε σταδίων τάφρῳ περιχαράξαντες βα-
3. θεία γεφυροῦσι τὴν εἴσοδον στενωπότη γεφύρα· εἴτ' εἰς.

FRAGM. XXXVII.

Arr. Ind. 13—14.

D E E L E P H A N T I S.

Praecessit fragm. XXXII.

1. (13.) Θηρώσι δὲ Ἴνδοι τὰ μὲν ἄλλα ἄγρια θηρία 1.
κατάπερ καὶ Ἕλληνες ἢ δὲ τῶν ἐλεφάντων σφιν οὐδέν
τι ἄλλῃ ἔοικεν, ὅτι καὶ ταῦτα τὰ θηρία οὐδαμοῖσιν ἄλ-
2. λουσι θηρίοις ἐπέοικεν. Ἀλλὰ τόπον γὰρ ἐπιλεξάμενοι 2.
ἄπεδον καὶ κανυματώδεα, ἐν κύκλῳ τάφρον ὀρύσσουσιν,
ὅσῳ μεγάλῳ στρατοπέδῳ ἐπανλίσσασθαι. Τῆς δὲ τά-
φρου τὸ εὖρος ἐς πέντε ὀργύας ποιεῖνται, βάθος τε
ἐς τέσσαρας. Τὸν δὲ χοῦν, ὄντινα ἐκβάλλουσιν ἐκ τοῦ 3.
ὀρύγματος, ἐπὶ τὰ χεῖλα ἐκάτερα τῆς τάφρου ἐπιφορή-
σαντες ἀπὸ τείχεος διαχρέονται· αὐτοὶ δὲ ἐπὶ τῷ χώ- 4.
ματι τοῦ ἐπιχειλέος τοῦ ἔξω τῆς τάφρου σκηρὰς σφιν
ὀρυκτὰς ποιεῖνται, καὶ διὰ τουτέων ὅπας ὑπολείπονται·
δι' ὧν φῶς τε αὐτοῖς συνεισέρχεται καὶ τὰ θηρία προσ-
3. ἄγοντα καὶ ἰσελαίνοντα ἐς τὸ ἔρκος σκέπτονται. Ἐνταῦθα 5.
ἐντὸς τοῦ ἔρκους καταστήσαντες τῶν τινος θηλέων τρεῖς
ἢ τέσσαρας, ὅσαι μάλιστα τὸν θυμὸν χειροῦθες, μίαν
εἴσοδον ἀπολιμπάνουσι κατὰ τὴν τάφρον, γεφυρώσαντες

αφιαῖσι θηλείας τὰς ἡμερωτάτας τρεῖς ἢ τέσσαρας· αὐτοὶ δ' ἐν καλυβίοις κρυπτοῖς ὑποκάθονται λοχῶντες. Ἡμέρας μὲν 4. οὖν οὐ προσίασιν οἱ ἄγριοι, νύκτωρ δ' ἐφ' ἓνα ποιοῦνται τὴν εἴσοδον· εἰσιόντων δὲ κλείουσι τὴν εἴσοδον λάθρα· εἶτα τῶν 5. ἡμέρων ἀθλητῶν τοὺς ἀλκιμωτάτους εἰσάγοντες διαμάχονται

- τὴν τάφρον· καὶ ταύτῃ χοῦν τε καὶ πόαν πολλὴν ἐπιφέ-
ρουσι, τοῦ μὴ ἀριδὴλον εἶναι τοῖσι θηρίοισι τὴν γέφυραν,
6. μὴ τινα δόλον αἰσθῶσιν. Αὐτοὶ μὲν οὖν ἐκποδῶν σφᾶς
ἔχουσι κατὰ τῶν σκηνέων τῶν ἐπὶ τῇ τάφρῳ δεδυκότες.
Οἱ δὲ ἄγριοι ἐλέφαντες ἡμέρας μὲν οὐ πελάζουσιν τοῖσιν 4.
οἰκουμένοισι, νύκτωρ δὲ πλανῶνται τε πάντη καὶ ἀγελή-
δον νέμονται, τῷ μεγίστῳ καὶ γενναιοτάτῳ σφῶν ἐπόμενοι
7. κατύπερ εἰ βόες τοῖσι ταύροισιν. Ἐπεὰν ὦν τῷ ἔρκει πε-
λάσωσι, τὴν τε φωνὴν ἀκούοντες τῶν θηλέων καὶ τῇ
ὁδμῇ αἰσθανόμενοι δρόμῳ ἔνται ὥς ἐπὶ τὸν χώρον τὸν
πεφραγμένον ἐκπεριελθόντες δὲ τῆς τάφρου τὰ χεῖλεα,
εὐτ' ἂν τῇ γεφύρῃ ἐπιτύχωσι, κατὰ ταύτην εἰς τὸ ἔρκος
8. ὠθέονται. Οἱ δὲ ἄνθρωποι αἰσθόμενοι τὴν εἴσοδον τῶν 5.
ἐλεφάντων τῶν ἀγρίων, οἱ μὲν αὐτῶν τὴν γέφυραν ὀξέως
ἀφεῖλον, οἱ δὲ ἐπὶ τὰς πέλας κώμας ἀποδραμόντες ἀγ-
9. γέλλουσι τοὺς ἐλέφαντας ὅτι ἐν τῷ ἔρκει ἔχονται· οἱ δὲ
ἀκούσαντες ἐπιβαίνουσι τῶν κρατίστων τε τὸν θυμὸν καὶ
τῶν χειροθροστάτων ἐλεφάντων ἐπιβάντες δὲ ἐλαύνουσιν
ὥς ἐπὶ τὸ ἔρκος· ἐλάσαντες δὲ οὐκ ἀντίκα μάχης ἄπτον-
ται· ἀλλ' ἐῷσι γὰρ λιμῷ τε τάλαιπωροθῆναι τοὺς ἀγρίους
10. ἐλέφαντας καὶ ὑπὸ τῷ δίψῃ δουλωθῆναι. Εὐτ' ἂν δὲ
σφισι κακῶς ἔχειν δοκέωσι, τηνικαῦτα ἐπιστήσαντες αὐθις
τὴν γέφυραν ἐλαύνουσί τε ὥς ἐς τὸ ἔρκος, καὶ τὰ μὲν
πρῶτα μάχῃ ἴσταται κρατερὴ τοῖσιν ἡμέροισι τῶν ἐλε-
φάντων πρὸς τοὺς ἐαλωκότας· ἔπειτα κρατέονται μὲν
κατὰ τὸ εἶκος οἱ ἄγριοι ὑπὸ τε τῇ ἀθυμίῃ καὶ τῷ λιμῷ

XXXVII. 3. σφᾶς ἔχουσι.— Codd. σφᾶς ἔουσι. Raph. coniecit σφᾶς; ἔχουσι
ἐπὶ τῇ τάφρῳ. — Codd. ὑπὸ τῇ τάφρῳ. Schmied. con. ἐπὶ
τ. τ.

6. πρὸς αὐτοὺς ἅμα καὶ λιμῶ καταπονοῦντες ἤδη δὲ καμνόντων οἱ εὐθαρσέστατοι τῶν ἡνίοχων λάθρα καταβαίνοντες ὑποδύνουσιν ἕκαστος τῇ γαστρὶ τοῦ οἰκείου ὀρήματος ὀρμώμενος δ' ἐνθὲνδε ὑποδύνει τῷ ἀγρίῳ, καὶ σύμποδα δε-
 7. σμεῖ. Τενομένου δὲ τούτου κελεύουσι τοῖς τιθασσοῖς τύπτειν τοὺς συμποδισθέντας, ἕως ἂν πέσωσιν εἰς τὴν γῆν· πεσόντων δ' ὠμοβοῖνοις ἱμάσι προσλαμβάνονται τοὺς αὐχένας αὐ-
 8. τῶν πρὸς τοὺς τῶν τιθασσῶν· ἵνα δὲ μὴ σειόμενοι τοὺς ἀναβαίνειν ἐπ' αὐτοὺς ἐπιχειροῦντας ἀποσειοῦντο, τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐμβάλλονται κύκλῳ τομάς, καὶ κατ' αὐτὰς τοὺς ἱμάντας περιτιθέασιν, ὥσθ' ὑπ' ἀλγηδόνων εἴκειν τοῖς δεσ-
 9. μοῖς καὶ ἥσυχάζειν. Τῶν δ' ἀλόντων ἀπολέξαντες τοὺς πρεσβυτέρους ἢ νεωτέρους τῆς χρείας, τοὺς λοιποὺς ἀπάγουσιν εἰς τοὺς σταθμοὺς· δῆσαντες δὲ τοὺς μὲν πόδας πρὸς ἀλλήλους, τοὺς δὲ αὐχένας πρὸς κίονα εὖ πεπηγότα, δαμά-

6. ταλαιπωροῦμενοι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων καταβάντες 11.
 7. παρειμένοισιν ἤδη τοῖς τ' ἀγρίοις τοὺς πόδας ἄκρους
 7. συνδέουσιν· ἔπειτα ἐγκελεύονται τοῖσιν ἡμέροισι πλη-
 7. γαῖς σφαῖς κολάζειν πολλὰς, ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ταλαιπωροῦ-
 7. μενοι ἐς γῆν πέσωσιν παραστάντες δὲ βρόχους περιβάλλου-
 7. σιν αὐτοῖσι κατὰ τοὺς αὐχένας, καὶ αὐτοὶ ἐπιβαίνουσι
 8. κειμένοις. Τοῦ δὲ μὴ ἀποσειεσθαι τοὺς ἀμβάτας μηδὲ 12.
 8. τι ἄλλο ἀτάσθαλον ἐργάζεσθαι, τὸν τράχηλον αὐτοῖσιν ἐν κύκλῳ μαχαιρίῳ ὅξει ἐπιτέμνουσι, καὶ τὸν βρόχον κατὰ τὴν τομὴν περιδέουσιν, ὥς ἀτρέμα ἔχειν τὴν κεφαλήν τε καὶ τὸν τράχηλον ὑπὸ τοῦ ἔλκεος. Εἰ γὰρ πε-
 8. ριστρέφονται ὑπὸ ἀτασθαλίας, τρίβεται αὐτοῖσι τὸ ἔλκος ὑπὸ τῷ κάλῳ· οὕτω μὲν ἀτρέμα ἴσχουσι, καὶ αὐτοὶ γνω-
 8. σιμαχέοντες ἤδη ἄγονται κατὰ τὸν δεσμὸν πρὸς τῶν ἡμέρων.
 9. (14.) Ὅσοι δὲ νῆπιοι αὐτῶν ἢ διὰ κακότητα οὐκ 1.
 9. ἀξιοὶ ἐκτῆσθαι, τούτους ἑῷσιν ἀπαλλάττεσθαι ἐς τὰ σφέτερα ἤθεα. Ἀγοντες δὲ εἰς τὰς κώμας τοὺς ἀλόντας 2.
 9. τοῦ τε χλωροῦ καλάμου καὶ τῆς πόας τὰ πρῶτα ἐμφα-

705 ζουσι λιμῶν ἔπειτα χλόη καλάμου καὶ πόας ἀναλαμβάνουσι 10.
 μετὰ δὲ ταῦτα πειθαρχεῖν διδάσκουσι, τοὺς μὲν διὰ λόγον,
 τοὺς δὲ μελισμῶ τινι καὶ τυμπανισμῶ κηλοῦντες σπάνιοι
 δ' οἱ δυστιθάσσευτο φῦσει γὰρ διάκεινται πράως καὶ ἡμέ- 11.
 ρως, ὥστ' ἐγγὺς εἶναι λογικῶ ζώῳ· τινὲς γὰρ καὶ ἐξαίμους
 τοὺς ἡνιόχους ἐν τοῖς ἀγῶσι πεσόντας ἀνελόμενοι σώζουσιν
 ἐκ τῆς μάχης· οἱ δὲ καὶ ὑποδύντας μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων
 ποδῶν ὑπερμαχόμενοι διέσωσαν τῶν δὲ χορτοφόρων καὶ δι-
 δασκάλων εἴ τινα παρὰ θυμὸν ἀπέκτειναν, οὕτως ἐπιποθοῦ-
 σιν, ὥσθ' ὑπ' ἀνίας ἀπέχεσθαι τροφῆς ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀπο-
 καρτερεῖν.

Βιβάζονται δὲ καὶ τίκτουσιν ὥς ἵπποι τοῦ ἔαρος μά- 12.
 λιστα· καιρὸς δ' ἔστι τῷ μὲν ἄρῳ, ἐπειδὰν οἴστρω κατέ-

3. γεῖν ἔδωσαν· οἱ δὲ ὑπὸ ἀθυμίας οὐκ ἐθέλουσιν οὐδὲν 10.
 σιτέεσθαι· τοὺς δὲ περιϋστάμενοι οἱ Ἴνδοι, ᾠδαῖσί τε καὶ
 τυμπάνοισι καὶ κυμβάλοισιν ἐν κύκλῳ κρούοντές τε καὶ
4. ἐπάδοντες, κατευνάζουσι. Θυμόσοφον γὰρ εἶπερ τι ἄλλο 11.
 θηρίον ὁ ἐλέφας· καὶ τινες ἤδη αὐτῶν τοὺς ἀμβάτας
 σφῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντας ἄραντες αὐτοὶ ἐξήνεγκαν
 ἐς ταφὴν· οἱ δὲ καὶ ὑπερήσπισαν κειμένους· οἱ δὲ καὶ
 πεσόντων προεκινδύνευσαν· ὁ δὲ τις πρὸς ὀργὴν ἀπο-
 κτείνας τὸν ἀμβάτην ὑπὸ μετανοίης τε καὶ ἀθυμίας
 ἀπέθανεν.
5. [Εἶδον δὲ ἔγωγε καὶ κυμβαλίζοντα ἤδη ἐλέφαντα καὶ 11.a.
 ἄλλους ὀρχεομένους, κυμβάλοιν τῷ κυμβαλίζοντι πρὸς
 τοῖν σκελοῖν τοῖν ἐμπροσθεν προσηρημένοιν, καὶ πρὸς
6. τῇ προβοσκίδι καλεομένη ἄλλο κύμβαλον ὁ δὲ ἐν μέρει
 τῇ προβοσκίδι ἔκρουε τὸ κύμβαλον ἐν ῥυθμῷ πρὸς ἑκα-
 τέροιν τοῖν σκελοῖν· οἱ δὲ ὀρχεόμενοι ἐν κύκλῳ τε ἐχό-
 ρεον, καὶ ἐπαίροντές τε καὶ ἐπικάμπτοντες τὰ ἐμπροσθεν
 σκέλεα ἐν τῷ μέρει ἐν ῥυθμῷ καὶ οὗτοι ἔβαινον, καθότι
 ὁ κυμβαλίζων σφίσιν ὑφηγέετο.]
7. Βαίνεται δὲ ἐλέφας ἥρος ὥρη κατάπερ βοῦς ἢ ἵππος, 12.
 ἔπεα δὲ τῇσι θηλέεσιν αἱ παρὰ τοῖσι κροτάφοισιν ἀναπνοαὶ

- χεται καὶ ἀγριαίνῃ τότε δὴ καὶ λίπους τι διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἀνίσχιν, ἣν ἔχει παρὰ τοὺς κροτάφους ταῖς δὲ θηλείαις,
13. ὅταν ὁ αὐτὸς οὗτος πόρος ἀνευγῶς τυγχάνῃ· Κύνουσι δὲ τοὺς μὲν πλείστους ὀκτωκαίδεκα μῆνας, ἐλαχίστους δ' ἑκκαίδεκα
14. τρέφει· δ' ἡ μήτηρ ἕξ ἔτη. Ζῶσι δ' ὅσον μακροβιώτατοι ἀνθρώποι οἱ πολλοί, τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ διακόσια διατείνουσιν
15. ἔτη, πολύνουσι δὲ καὶ δυσίατοι. Ἄκος δὲ πρὸς ὀφθαλμίαν μὲν βόειον γάλα προσκλυζόμενον, τοῖς πλείστοις δὲ τῶν νοσημάτων ὁ μέλας οἶνος πινόμενος, τραύμασι δὲ ποτὸν μὲν βούτυρον, ἐξάγει γὰρ τὰ σιδήρεια τὰ δ' ἔλκη σαρκὶν ὑδαίς πυριῶσιν.

[FRAGM. XXXVII. B]

Aelian. h. a. XII. 44.

DE ELEPHANTIS

(Cf. fragm. XXXVI. 9—10., XXXVII. 9—10.)

- Ἐν Ἰνδοῖς ἂν ἡλὼ τέλειος ἔλφας, ἡμερωθῆναι χαλεπὸς ἐστὶ καὶ τὴν ἑλνυθερίαν ποθῶν φονῶ· ἔαν δὲ αὐτὸν καὶ δεσμοῖς διαλάβῃς, ἔτι καὶ μᾶλλον ἐς τὸν θυμὸν ἐξάπτεται, καὶ δεσπότην οὐχ' ὑπομένει.
2. Ἄλλ' οἱ Ἰνδοὶ καὶ ταῖς τροφαῖς κολακεύουσιν αὐτόν, καὶ ποικίλοις καὶ πολλοῖς δελίασι πρᾶννεν πεφῶνται, παρατιθέντες, ὥς πληροῦν τὴν γαστέρα καὶ θέλγειν τὸν θυμὸν· ὃ δὲ ἄχθεται αὐτοῖς, καὶ ὑπεροφᾷ. Τὶ οὖν ἐκείνοι κατασφελζονται καὶ δρωσι; Μοῦσαν αὐτοῖς προσάγουσιν ἐπιχώριον, καὶ πατάδουσιν αὐτοὺς ὀργάνῳ τινὶ καὶ τούτῳ συνήθει· καλεῖται δὲ σκινδαφὸς τὸ ὄργανον· ὃ δὲ ὑπέχει τὰ ὅλα καὶ θέλγεται, καὶ ἡ μὲν βεγγὴ πρᾶννεται, ὃ δὲ θυμὸς ὑποστέλλεται τε καὶ θόρνυται, κατὰ μικρὰ
13. ἀνοίχθεισαι ἐκπνέωσι. Κύει δὲ τοὺς ἐλαχίστους μὲν ἑκκαίδεκα μῆνας, τοὺς πλείστους δὲ ὀκτωκαίδεκα· τίχτει δὲ ἔν κατὰπερ ἵππος, καὶ τοῦτο ἐκτρέφει τῷ γάλακτι ἐς ἔτος ὀγδοόν. Ζῶσι δὲ ἐλεφάντων οἱ πλείστα ἔτεα ζῶν· 8.
14. τες ἐς διηκόσια· πολλοὶ δὲ νόσῳ προτελευντῶσιν αὐτῶν.
15. γήρᾳ δὲ ἐς τόσον ἔρχονται. Καὶ ἔστιν αὐτοῖσι τῶν μὲν 9. ὀφθαλμῶν ἱάμα τὸ βόειον γάλα ἐγχεόμενον, πρὸς δὲ τὰς ἄλλας νόσους ὁ μέλας οἶνος πινόμενος, ἐπὶ δὲ τοῖσιν ἔλκεσι τὰ ὕεια κρέα ὀπτιώμενα καὶ καταπασσόμενα. Ταῦτα παρ' Ἰνδοῖσιν ἐστὶν αὐτοῖσιν ἱάματα.

δε καὶ ἐς τὴν τροφὴν ὀρεῖ· εἴτα ἀφεῖται μὲν τῶν δεσμῶν, μένει δὲ τῇ
 μοῦσῃ δεδεμένος· καὶ δειπνεῖ προθύμως ἄβρὸς δαιτυμῶν καταδεδεμένος·
 πόθῳ γὰρ τοῦ μέλους οὐκ ἂν ἔτι ἀποσταίῃ.

FRAGM. XXXVIII.

Aelian. h. a. XIII. 7.

DE MORBIS ELEPHANTORUM.

(Cf. fragm. XXXVI. 15., XXXVII. 15.)

Τῶν τεθραμένων ἐλεφάντων ἰῶνται τὰ τραύματα οἱ¹.
 Ἰνδοὶ τὸν τρόπον τοῦτον. Καταιονοῦσι μὲν αὐτὰ ὕδατι
 χλιαρῷ, ὥσπερ οὖν τὸ τοῦ Εὐρυπύλου παρὰ τῷ καλῷ Ὀμή-
 ρῳ ὁ Πάτροκλος· εἴτα μέντοι διαχρίουσι τῷ βουτύρῳ αὐτά·
 εἰάν δὲ ἢ βαθέα, τὴν φλεγμονὴν πραῦνουσιν, ὕεα κρέα,
 θερμὰ μὲν, ἔναιμα δὲ ἔτι, προσφέροντες καὶ ἐντιθέντες. Τὰς²
 δὲ ὀφθαλμίας θεραπεύουσιν αὐτῶν, βόειον γάλα ἀλεαίνον-
 τες, εἴτα αὐτοῖς ἐγγέοντες· οἱ δὲ ἀνοίγουσι τὰ βλέφαρα
 καὶ ὠφελοῦμενοι ἥδονται τε καὶ αἰσθάνονται ὥσπερ ἄνθρω-
 ποι· καὶ εἰς τοσοῦτον ἐπικλύζουσιν, εἰς ὅσον ἂν ὑποπαύ-
 σονται λημῶντες· μαρτύριον δὲ τοῦ παύσασθαι τὴν ὀφθαλ-
 μίαν τοῦτό ἐστι. Τὰ δὲ νοσήματα ὅσα αὐτοῖς προσπίπτει³.
 ἄλλως, ὁ μέλας οἶνός ἐστιν αὐτοῖς ἄκος· εἰ δὲ μὴ γένοιτο
 ἐξάντης τοῦ κακοῦ τῷ φαρμάκῳ τῇδε, ἄσωστά οἱ ἐστίν.

FRAGM. XXXIX.

Strab. XV. 1. 44. p. 706.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

(Cf. p. 71—73.)

Μεγασθένης δὲ περὶ τῶν μυρμήκων οὕτω φησίν,¹
 ὅτι ἐν Δέρδαις, ἐθνεὶ μεγάλῳ τῶν προσεφώνων καὶ ὀρεινῶν
 Ἰνδῶν, ὁροπέδιον εἴη τριωχίλιον πῶς τὸν κύκλον σταδίων

- ὑποκειμένων δὲ τούτω χρυσωρυχείων οἱ μεταλλεῦντες εἶεν
 μύρμηκες θηρίων ἄλωπέκων οὐκ ἐλάττους, τάχος ὑπερφυῖς
 2. ἔχοντες καὶ ζῶντες ἀπὸ θήρας. Ὀρύττονσι δὲ χειμῶνι τὴν
 γῆν σωρεύουσί τε πρὸς τοῖς στομίοις καθάπερ οἱ ἀσπάλακες
 3. ψῆγμα δ' ἐστὶ χρυσοῦ μικρᾶς ἐψήσεως δεόμενον τοῦθ'
 ὑποζυγίοις μετίασιν οἱ πλησιόχωροι λάθρα φανερώς γὰρ
 διαμάχονται καὶ διώκουσι φεύγοντας, καταλαβόντες δὲ δια-
 4. χρῶνται καὶ αὐτοὺς καὶ τὰ ὑποζύγια. Πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν
 κρέα θήρεια προτιθέασι κατὰ μέρη περισπασθέντων δ'
 ἀναιροῦνται τὸ ψῆγμα καὶ τῷ τυχόντι τῶν ἐμπόρων ἀργὸν
 διατίθενται χωνεύειν οὐκ εἰδότες.

FRAGM. XL

Arr. Ind. 15. 5—7.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

1. Μεγασθένης δὲ καὶ ἀτρεκέα εἶναι ὑπὲρ τῶν μυρμή- 5.
 κων τὸν λόγον ἱστορεῖ, τούτους εἶναι τοὺς τὸν χρυσὸν ὀρύσ-
 σουσιν, οὐκ αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ σφίσι γὰρ κατὰ
 τῆς γῆς ὀρύσσουσιν, ἵνα φωλεύοιεν κατάπερ οἱ ἡμέτεροι οἱ
 2. μικροὶ μύρμηκες ὀλίγον τῆς γῆς ὀρύσσουσιν. Ἐκείνους δέ, 6.
 εἶναι γὰρ ἄλωπέκων μέζοντας, πρὸς λόγον τοῦ μεγέθους
 σφῶν καὶ τὴν γῆν ὀρύσσειν τὴν δὲ γῆν χρυσῖτιν εἶναι, καὶ
 ἀπὸ ταύτης γίνεσθαι Ἰνδοῖσι τὸν χρυσόν.

[Ἀλλὰ Μεγασθένης ἀκοὴν ἀφηγέεται καὶ ἐγὼ ὅτι οὐδὲν 7.
 τούτου ἀτρεκέστερον ἀναγράψαι ἔχω, ἀπίρημι ἐκὼν τὸν ὑπὲρ
 τῶν μυρμήκων λόγον.]

XXXIX. 3. ὑποζυγίους, ὑποζύγια. — V. L. ἱπποζυγίους, ἱπποζύγια.

4. προτιθέασι. — V. L. προστιθέασι.

τῷ τυχόντι τῶν ἐμπόρων. — V. L. τοῦ τυχόντος τοῖς
 ἐμπόροις.

[FRAGM. XL. B.]

Dio Chrysost. or. 35. p. 436. Morell.

DE FORNICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

(Cf. fragm. XXXIX—XL.)

Τὸ δὲ χρυσίον λαμβάνουσι παρὰ μυρμηκῶν. Οὗτοι δὲ εἰσὶν ἄλλοι 1.
 πέκων μέλλοντες, τῶν δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν ὀρύττουσι δὲ κατὰ γῆς.
 ὥσπερ οἱ λοιποὶ μύμηκες. Ὁ δὲ χροὺς αὐτοῖς ἐστὶ χρυσίον καθαρώτατον 2.
 πάντων χρυσίων καὶ στιλπνότερον. Εἰσὶν οὖν πλησίον ἐφεξῆς, ὥσπερ κολωναί
 τοῦ ψήγματος, καὶ τὸ πεδίον ἔσταν ἡστράπτε' χαλεπὸν οὖν ἰδεῖν ἐστὶ πρὸς
 τὸν ἥλιον, καὶ πολλοὶ τῶν ἐπιχειρούντων ἰδεῖν τὰς ὄψεις διεφθάρησαν. Οἱ 3.
 δὲ προσοικοῦντες ἄνθρωποι τὴν μεταξὺ χώραν διελθόντες ἔρημον οὖσαν οὐ
 πολλὴν ἔφ' ἑσμάτων, ὑποξέξαντες ἵππους ταχίστους, ἀφικνοῦνται τῆς μεσημ-
 βρίας, ἤνικα δεδύκασιν κατὰ γῆς· ἔπειτα φεύγουσι τὸν χοῦν ἀρπάσαντες. Οἱ 4.
 δὲ αἰσθανόμενοι διώκουσι καὶ μάχονται καταλιπόντες. ἕως ἀποθάνωσιν ἢ
 ἀποκτείνωσιν· ἀλλ' αἰμώτατοι γὰρ εἰσι θηρίων ἅπαντων· ὥστε οὗτοι γε ἐπίπται-
 ται τὸ χρυσίον, ὅπόσον ἐστὶν ἄξιον, καὶ οὐδὲ προΐενται πρότερον ἢ ἀποθανεῖν.

FRAGM. XLI.

Strab. XV. 1. 58—60. p. 711.—714.

DE PHILOSOPHIS INDORUM.

Praecessit fragm. XXIX.

Περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγων (scil. ὁ Μεγασθένης) 1.
 τοὺς μὲν ὀρεινοὺς αὐτῶν φησὶν ἱμνητὰς εἶναι τοῦ Διονύσου,
 δεικνύντας τεκμήρια τὴν ἀγρίαν ἀμπελον πέραν μόνους αὐτοῖς
 φρομένην καὶ κιττὸν καὶ δάφνην καὶ μυρρὴν καὶ πύξον καὶ
 ἄλλα τῶν ἀειθαλῶν, ὧν μηδὲν εἶναι πέραν τοῦ Εὐφράτου·
 πλὴν ἐν παραδείσοις σπάνια καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας σι-
 712 ζόμενα. Διονυσιακὸν δὲ καὶ τὸ σινδονοφορεῖν καὶ τὸ μιτροῦ- 2.
 ὄθαι, καὶ μυροῦσθαι καὶ βάπτεσθαι ἄνθινά καὶ τοὺς βασιλέας
 κωδονοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους.
 Τοὺς δὲ πεδιασίους τὸν Ἡρακλέα τιμᾶν. [Ταῦτα μὲν οὖν 3.
 μυθῶδη καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐλεγχόμενα, καὶ μάλιστα περὶ τῆς
 ἀμπέλου καὶ τοῦ οἴνου πέραν γὰρ τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς

Ἀρμενίας ἐστὶ πολλή· καὶ ἡ Μεσοποταμία ὅλη καὶ ἡ Μηθία
ἐξῆς μέχρι καὶ Περσίδος καὶ Καρμανίας· τούτων δὲ τῶν
ἔθνων ἑκάστου πολὺ μέρος εὐάμπελον καὶ εὖοινον λέγεται.]

4. Ἄλλην δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων δύο
γένη· πᾶστων, ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ, τοὺς δὲ
5. Σαρμᾶνας. Τοὺς μὲν οὖν Βραχμᾶνας εὐδοκιμεῖν μᾶλλον
μᾶλλον γὰρ καὶ ὁμολογεῖν ἐν τοῖς δόγμασιν ἤδη δ' εὐθὺς καὶ
κυόμενους ἔχειν ἐπιμελητὰς λογίους ἄνδρας· οὓς προσιόντας
λόγῳ μὲν ἐπάδειν δοκεῖν καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν κύομενον
εἰς εὐτεκνίαν τὸ δ' ἀληθὲς σωφρονικὰς τινὰς παραινέσεις
καὶ ὑποθήκας δίδου· τὰς δ' ἡδίστα ἀκροωμένας μᾶλλον
7. εὐτέκνους εἶναι νομίζεσθαι. Μετὰ δὲ τὴν γένεσιν ἄλλους
καὶ ἄλλους διαδέχεσθαι τὴν ἐπιμέλειαν, αἰὶ τῆς μείζονος
ἡλικίας· χαριεστέρων τυγχανοῦσθαι διδασκάλων.
8. Διατρίβειν δὲ τοὺς φιλοσόφους ἐν ἄλσει πρὸ τῆς πόλεως
ὑπὸ περιβόλῳ συμμετρῷ, λιτῶς ζῶντας ἐν στίβασι καὶ δοραῖς,
ἀπεχομένους ἐμψύχων καὶ ἀφροδισίων, ἀκροωμένους λόγων
9. σπουδαίων, μεταδιδόντας καὶ τοῖς ἐθέλουσι. Τὸν δ' ἀκροώ-
μενον οὔτε λαλῆσαι θέμις, οὔτε χρέμψασθαι, ἀλλ' οὐδὲ
πύσαι, ἢ ἐκβάλλεσθαι τῆς συνουσίας τὴν ἡμέραν ἐκείνην
10. ὥς ἀκολασταίνοντα. Ἐτη δ' ἑπτὰ καὶ τριάκοντα οὕτως ζή-
σαντα ἀναχωρεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ κτῆσιν ἑκάστου, καὶ ζῆν
ἀδελφῶς καὶ ἀνειμένως μᾶλλον, σινδονοφοροῦντα καὶ χρυσο-
φοροῦντα μετρίως ἐν ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ὠσί, προσφερόμε-
νον σάρκας τῶν μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν συνεργῶν ζώων, δρι-
11. μέων καὶ ἀρτυτῶν ἀπεχόμενον γαμεῖν δ' ὅτι πλείστὰς εἰς
πολυτεκνίαν ἐκ πολλῶν γὰρ καὶ τὰ σπουδαῖα πλείω γίνεσθαι
ἢ ἀδούλοις οὐσί τε τὴν ἐκ τέκνων ὑπηρεσίαν ἐγγυτάτω

XLI. 4. Σαρμᾶνας. — Codd. Γαρμᾶνας, Γερμᾶνας. Cf. annot. 44.

5. εὐδοκιμεῖν μᾶλλον, μᾶλλον γὰρ. — Sic coniecit Coraes. Codd.
εὐδοκιμεῖν, μᾶλλον γὰρ.

6. λόγῳ. — Coniectura Tyrwhittii. Codd. λόγον. λόγων.

11. γίνεσθαι ἢ ἀδούλοις οὐσί τε τὴν ἐκ τέκνων ὑπηρεσίαν. — Codd.
ἀναδουλοῦσθαι τὴν ἐκ τέκνων ἢ μὴ ἔχουσι δούλους ὑπηρεσίαν.
Blud coniecerunt Tzschukkius et Coraes.

οὐσαν πλείω δεῖν παρασκευάζεσθαι. Ταῖς δὲ γυναιξὶ ταῖς 12.
 γαμεταῖς μὴ συμφιλοσοφεῖν τοὺς Βραχμᾶνας εἰ, μὲν μο-
 χθηραὶ γένοιτο, ἵνα μὴ τι τῶν οὐ θεμιτῶν ἐκφέροιεν εἰς
 τοὺς βεβήλους, εἰ δὲ σπουδαῖαι, μὴ καταλείποιν αὐτοὺς·
 οὐδένα γὰρ ἡδονῆς καὶ πόνου καταφρονοῦντα, ὥς δ' αὐτῶς
 ζωῆς καὶ θανάτου, ἐθέλειν ὑφ' ἑτέρῳ εἶναι τοιοῦτον δ' εἰκᾶ
 τὸν σπουδαῖον καὶ τὴν σπουδαίαν.

713 Πλείστους δ' αὐτοῖς εἶναι λόγους περὶ θανάτου νομίζειν 13.
 γὰρ δὴ τὸν μὲν ἐνθάδε βίον ὥς ἂν ἀκμὴν κυομένην εἶναι·
 τὸν δὲ θάνατον γενεσὶν εἰς τὸν ὄντως βίον καὶ τὸν εὐδαίμονα
 τοῖς φιλοσοφῆσαι· διὸ τῇ ἀσκήσει πλείστη χρῆσθαι πρὸς
 τὸ ἐτοιμοθάνατον ἀγαθὸν δὲ ἢ κακὸν μηδὲν εἶναι τῶν συμ- 14.
 βαινόντων ἀνθρώποις· οὐ γὰρ ἂν τοῖς αὐτοῖς τοὺς μὲν ἄ-
 χθεσθαι, τοὺς δὲ χαίρειν, ἐνυπνιώδεις ὑπολήψεις ἔχοντας,
 καὶ τοὺς αὐτοὺς τοῖς αὐτοῖς τοιᾶ μὲν ἄχθεσθαι, τοιᾶ δ'
 αὖ χαίρειν μεταβαλλομένους. Τὰ δὲ περὶ φύσιν, τὰ μὲν 15.
 εὐήθειαν ἐμφαίνειν φησὶν ἐν ἔργοις γὰρ αὐτοὺς κρείτους
 ἢ λόγοις εἶναι, διὰ μύθων τὰ πολλὰ πιστομένους*). Περὶ 16.

*) FRAGM. XLII.

Clem. Alex. Strom. I. p. 305. D. (Ed. Colon. 1688.)

Τούτων ἀπάντων πρεσβύτατον μακροῦ τὸ Ἰουδαῖον γένος
 καὶ τὴν παρ' αὐτοῖς φιλοσοφίαν ἔγγραπτον γενομένην προ-
 κατάρξαι τῆς παρ' Ἑλλήσι φιλοσοφίας, διὰ πολλῶν ὁ Πυ-
 θαγόριος ὑποδείκνυσσι Φίλων οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀριστόβουλος
 ὁ περιπατητικὸς καὶ ἄλλοι πλείους, ἵνα μὴ κατ' ὄνομα ἐπιὼν
 διατρίβω.

Φανερώτατα δὲ Μεγασθένης ὁ σιγγραφεὺς ὁ Σελεύκῳ
 τῷ Νικάτορι συμβεβιωκὼς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν
 ᾧδε γράφει

Ἄπαντα μέντοι τὰ περὶ φύσεως εἰρημένα
 παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεται καὶ παρὰ τοῖς
 ἔξω τῆς Ἑλλάδος φιλοσοφοῦσι τὰ μὲν παρ'
 Ἰνδοῖς ὑπὸ τῶν Βραχμάνων, τὰ δὲ ἐν τῇ Συ-
 ρίᾳ ὑπὸ τῶν καλουμένων Ἰουδαίων.

- πολλῶν δὲ τοῖς Ἕλλησιν ὁμοδοξεῖν· ὅτι γὰρ γενετὸς ὁ κόσμος καὶ φθαρτός, λέγειν καὶ κείνους, καὶ ὅτι σφαιροειδής· ὃ τε διοικῶν αὐτὸν καὶ ποιῶν θεὸς δι' ὅλου διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ. Ἀρχαὶ δὲ τῶν μὲν συμπάντων ἕτεραι, τῆς δὲ κοσμοποιίας 17. τὸ ὕδωρ. Πρὸς δὲ τοῖς τέτταραι στοιχείοις πέμπτη τις ἐστὶ φύσις, ἐξ ἧς ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα. Γῆ δ' ἐν μέσῳ ἴσθρται τοῦ παντός. Καὶ περὶ σπέρματος δὲ καὶ ψυχῆς 18. ὁμοία λέγεται καὶ ἄλλα πλείω. Παραπλέκουσι δὲ καὶ μύθους ὥσπερ καὶ Πλάτων περὶ τε ἀφθαρσίας ψυχῆς καὶ τῶν καθ' ἑαυτοῦ κινήσεων καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Περὶ μὲν τῶν Βραχμάνων ταῦτα λέγει.
19. Τοὺς δὲ Σαρμάνας, τοὺς μὲν ἐντιμωτάτους Ὑλοβίους φησὶν ὀνομάζεσθαι ζῶντας ἐν ταῖς ὕλαις ἀπὸ φύλλων καὶ καρπῶν ἀγρίων, ἐσθῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν δεινδρείων, ἀφροδισιῶν χωρὶς καὶ οἶνον τοῖς δὲ βασιλεῦσι σινεῖναι δι' ἀγγέλων πυνθαομένοις περὶ τῶν αἰτίων καὶ δι' ἐκείνων

FRAGM. XLII. B.

Euseb. praep. ev. 9. 6. p. 410. C. D. (Ed. Colon. 1688.)

Ex Clem. Alex.

Ἐπὶ πρὸς τοὺς ἐξῆς ὑποβάς τιδε φησί·

Φανερώτατα δὲ Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σιλεύκι τῷ Νικανορὶ συμβεβηκώς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὡδε γράφει· Ἀπαντα μέντοι κ. τ. λ.

FRAGM. XLII. C.

Cyrill. contra Iulian. IV. (Opp. ed. Paris. 1638. T. VI. p. 134. A.)

Ex Clem. Alex. (Cf. annot. 46.)

Ἀριστόβουλος ὦν οὕτω πού φησιν ὁ περιπατητικός· Ἀπαντα μέντοι κ. τ. λ.

XLI. 19. Σαρμάνας. — Codd. Γαρμάνας, Γερμῆνας.

ἐσθῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν δεινδρείων. — VV. LL. ἐσθῆτος; φλοιῶν δεινδρείων, ἐσθῆτος δὲ φλοιῶν δένδρων, ἐσθ. δὲ φλ. δένδρων, δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν.

θεραπεύουσι καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον*). Μετὰ δὲ τοὺς 20. Ὑλοβλους δευτερεύειν κατὰ τιμὴν τοὺς ἱατρικοὺς καὶ ὡς περὶ τὸν ἄνθρωπον φιλοσόφους, λιτοὺς μὲν, μὴ ἀγαθούς δέ, ὀρύζῃ καὶ ἀλφίτοις τρεφομένους, ἃ παρέχειν αὐτοῖς πάντα τὸν αἰτηθέντα καὶ ὑποδεξάμενον ξενία δύνασθαι δὲ 21. καὶ πολυγόνους ποιεῖν καὶ ἀρρενογόνους καὶ θηλυγόνους διὰ φαρμακευτικῆς· τὴν δὲ ἱατρειάν διὰ σπιλίων τὸ πλέον, σὺ διὰ φαρμάκων ἐπιτελεῖσθαι τῶν φαρμάκων δὲ μάλιστα εὐδοκιμεῖν τὰ ἐπὶ χρίστα καὶ τὰ καταπλάσματα τᾶλλα δὲ κακουργίας πολὺ μετέχειν. Ἀσκεῖν δὲ καὶ τοιούτους κρκεῖνους 22. καρτερίαν, τὴν τε ἐν πόνοις καὶ τὴν ἐν ταῖς ὑπομοναῖς, ὥστ' ἐφ' ἐνὸς σχήματος ἀκίνητον διατελέσαι τὴν ἡμέραν ὅλην.

*) FRAGM. XLIII.

Clem. Alex. Strom. I. p. 305. A—B. (Ed. Colou. 1638.)

DE PHILOSOPHIS INDORUM.

(Cf. annot. 44.)

[Φιλοσοφία τοίνυν, πολυωφελὲς τι χρῆμα, κάλαί μὲν ἤκμασε παρὰ βαρβάρους κατὰ τὰ ἔθνη διαλάμπασα· ὕστερον δὲ καὶ εἰς Ἕλληνας κατῆλθεν. Προέστησαν δ' αὐτῆς Αἰγυπτίων τε οἱ προφῆται καὶ Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι καὶ Γαλατῶν οἱ Δρυῖδαι καὶ Σαμαναῖοι Βάκτρων καὶ Κελτῶν οἱ φιλοσοφίσαντες καὶ Περσῶν οἱ μάγοι, οἳ μὲν γε καὶ Σωτῆρος προεμήνυσαν τὴν γένεσιν, ἀστέρος αὐτοῖς καθηγουμένου, εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀφικνούμενοι γῆν Ἰνδῶν τε οἱ Γυμνοσοφισταὶ ἄλλοι τε φιλόσοφοι βάρβαροι.]

Λιττὸν δὲ τούτων τὸ γένος· οἱ μὲν Σαρμαῖναι αὐτῶν, οἱ δὲ Βραχμῖναι καλούμενοι καὶ τῶν Σαρματῶν οἱ Ὑλόβιοι προσαγορευόμενοι οὔτε πόλεις οἰκοῦσιν οὔτε στέγας ἔχουσιν, δένδρων δὲ ἀμφιέννυνται φλοιοῖς, καὶ ἀκρόδρου σιτοῦνται καὶ ὕδαρ ταῖς χερσὶ πίνουσιν· οὐ γάμον οὐ παιδοποιεῖαν ὕασι, [ὥσπερ οἱ νῦν Ἑγκρατῆται καλούμενοι εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλμασιν, ὃν δι' ἐπερβρόλῃν σεμνότητος ὡς θεὸν τετιμῆκασιν.]

XLIII. Ὑλόβιοι. — Codd. Ἀλλόβιοι. Cf. annot. 44.

Βούττα. — V. L. Βούτα.

23. Ἄλλους δ' εἶναι τοὺς μὲν ματικοὺς καὶ ἐπιρροῦς καὶ τῶν περὶ τοὺς καιοιχομένους λόγων καὶ νομίμων ἐμπείρους, ἐπαι-
τουρίας καὶ κατὰ κόμιας καὶ πόλεις· τοὺς δὲ χαριεστέρους⁷¹⁴
μὲν τούτων καὶ ἀσιειοτέρους, οὐδ' αὐτοὺς δὲ ἀλεχομένους
τῶν καθ' ἑδου θρυλλομένων, ὅσα δοκεῖ πρὸς εὐσέβειαν
24. καὶ ὁσιότητα συμφιλοσοφεῖν δ' ἐνίοις καὶ γυναῖκας, ἀλεχο-
μένας καὶ αὐτὰς ἀφροδισίων.

FRAGM. XLII, XLIII.

V. p. 137—139.

FRAGM. XLIV.

Strab. XV. 1. 68. p. 718.

DE CALANO ET MANDANI.

1. Μεγασθένης δ' ἐν μὲν τοῖς φιλοσόφοις οὐκ εἶναι δό-⁷¹⁸
γμα φησὶν ἑαυτοὺς ἐξάγειν τοὺς δὲ ποιοῦντας τοῦτο νεανι-
κοὺς κρίνεσθαι, τοὺς μὲν σκληροὺς τῇ φύσει γερομένους
ἐπὶ πληγὴν ἢ κρίμινον, τοὺς δ' ἀπόνους ἐπὶ βυθόν, τοὺς δὲ
πολυπόνους ἀπαγχομένοις, τοὺς δὲ πρῶθεις εἰς πῦρ ὠθου-
μένους· οἷος ἦν καὶ ὁ Κάλανος, ἀκόλαστος ἄνθρωπος, καὶ
2. ταῖς Ἀλεξάνδρου ἱραπέξαις δεδοιλωμένος. Τοῦτον μὲν οὖν
ψέγεσθαι, τὸν δὲ Μάνδανον ἐπαινεῖσθαι, ὅς, τῶν τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου ἀγγέλων καλοῦντων πρὸς τὸν Μιδὸς υἱόν, πειθομένῳ
τε δῶρα ἔσσεσθαι ὑπισχυομένων, ἀπειθοῦντι δὲ κόλασιν,
μήτε ἐκεῖνον φαίη Μιδὸς υἱόν, ὅσπερ ἄρχει μηδὲ πολλοστοῦ
μέρους τῆς γῆς· μήτε αὐτῷ δεῖν τῶν παρ' ἐκείνου δορωθῆν,
ᾧ οὐδεὶς κόρος· μήτε δὲ ἀπειλῆς εἶναι φόβον, ᾧ ζῶντι μὲν
ἀρκοῦσα εἴη τροφὸς ἢ Ἰνδιγί, ἀποθαιόντι δὲ ἀπαλλάσσαιτο
τῆς σαρκὸς ἀπὸ γῆρας τετραυχομένης, μεταστὰς εἰς βελτίω
καὶ καθαρότερον βίον ὥστ' ἐπαιτέσαι τὸν Ἀλέξανδρον καὶ
συγχορήσαι.

XLIV. 2. ὅγος ἀρχει. — V. L. ὅγος ἀρχει.

FRAGM. XLV.

ARR. VII. 2. 3—9.

DE CALANO ET MANDANI.

- 8 Οὕτω τοι οὐ πάντῃ ἔξω ἦν τοῦ ἐπινοεῖν τὰ κρείττω 1.
 4. Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ἐκ δόξης γὰρ δεινῶς ἐκρατεῖτο· ἐπεὶ καὶ
 ἐς Τάξιλα αὐτῷ ἀφικομένῳ καὶ ἰδόντι τῶν σοφιστῶν Ἰνδοῶν
 τοὺς γυμνοὺς πόθος ἐγένετο ξιπτεῖναι τινὰ οἱ τῶν ἀνδρῶν
 5. τούτων, ὅτι τὴν καρτερίαν αὐτῶν ἐθαύμασε. Καὶ ὁ μὲν 2.
 πρεσβύτερος τῶν σοφιστῶν, ὅτου ὁμιλεῖται οἱ ἄλλοι ἦσαν,
 Δάνδαμιν ὄνομα, οὔτε αὐτὸς ἔφη παρ' Ἀλέξανδρον ἵξιν,
 οὔτε τοὺς ἄλλους εἶα ἀποκρίνασθαι γὰρ λέγεται, ὥς Διὸς
 6. υἱὸς καὶ αὐτὸς εἴη, εἰ περ οἶν καὶ Ἀλεξάνδρος καὶ ὅτι
 οὔτε δεοῖτό του τῶν παρ' Ἀλεξάνδρου· (ἔχεν γὰρ οἱ 3.
 εὖ τὰ παρόντα,) καὶ ἅμα ὁρῶν τοὺς ξὺν αὐτῷ πλανωμέ-
 νους τοσαύτην γῆν καὶ θάλασσαν ἐλ' ἀγαθῷ οὐδενὶ μῆτε
 7. πέρας τι αὐτοῖς γινόμενον τῶν πολλῶν πλανῶν οὐτ' οἶν πο-
 θεῖν τι αὐτὸς ὅτοι κέρσιος ἦν Ἀλέξανδρος δοῦναι οὔτ' αὖ
 8. δεδιέναι, ὅτοι κρατοῖν ἐκεῖνος ἐς τὸ εἰσχεσθαι ζῶντι μὲν 4.
 γὰρ οἱ τὴν Ἰνδοῶν γῆν ἐξαρκεῖν φέρονσαν τὰ ὄρατα ἀποθα-
 νόντα δὲ ἀπαλλαγῆσεσθαι οὐκ ἐπιεικοῦς ξεννοῖκου τοῦ σώ-
 9. ματος· οἴκουν οὐδὲ Ἀλέξανδρον ἐπιχειρῆσαι βιάσασθαι,
 γνόντα ἐλείθερον ὄντα τὸν ἀνδρα· ἀλλὰ Κάλανον γὰρ ἀνα- 5.
 πεισθῆναι τῶν ταύτῃ σοφιστῶν, ὅτινα μάλιστα δὴ αὐτοῦ
 ἀκράτορα Μεγασθένης ἀέγραπεν, αὐτοῖς τε τοῖς σο-
 φισταῖς λέγειν κακίζοντας τὸν Κάλανον, ὅτι ἀπολιπὼν τὴν
 παρὰ σφίσιν εἰδαιμονίαν, ὁ δὲ δεσπότην ἄλλον ἢ τὸν Θεὸν
 ἐθεράπευε.

(LIBER IV.)**FRAGM. XLVI.**

Strab. XV. 1. 6—8, p. 686—688.

**INDOS NUNQUAM AB ALIIS IMPUGNATOS ESSE POPULIS,
NEQUE ALIOS IMPUGNASSE.**

(Cf. epit. 23.)

[Ἡμῖν δὲ τίς ἂν δικαία γένοιτο πίστις περὶ τῶν Ἰνδικῶν ἐκ τῆς τοιαύτης στρατείας τοῦ Κύρου ἢ τῆς Σεμιρά-
1. μιδος;] Συναποφαίνεται δὲ πως καὶ Μεγασθένης τῇ λό-
γῳ τούτῳ, κελεύων ἀπιστεῖν ταῖς ἀρχαίαις περὶ Ἰνδῶν ἱστο-
ρίαις· οὔτε γὰρ παρ' Ἰνδῶν ἔξω σταλῆναί ποτε στρατιάν,
οὔκ' ἐπελθεῖν ἔξωθεν καὶ κρατῆσαι πλὴν τῆς μεθ' Ἡρα-
2. κλέους καὶ Διονύσου καὶ τῆς νῦν μετὰ Μακεδόνων. Καίτοι
Σέσωστριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον καὶ Τεάρκωνα τὸν Αἰθίοπα
ἕως Εὐρώπης προελθεῖν. Ναυοκοδόροσoron δὲ τὸν παρὰ 887

FRAGM. XLVII.

Arr. Ind. 5. 4—12.

**INDOS NUNQUAM AB ALIIS IMPUGNATOS ESSE POPULIS,
NEQUE ALIOS IMPUGNASSE.**

1. Οὗτος ὢν ὁ Μεγασθένης λέγει, οὔτε Ἰνδοὺς ἐπιστρα- 4.
τεῦσαι οὐδαμοῖσιν ἀνθρώποισιν, οὔτε Ἰνδοῖσιν ἄλλους ἀν-
2.θρώπους· ἀλλὰ Σέσωστριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον, τῆς Ἀσίας 5.
καταστρεφάμενον τὴν πολλήν, ἔστε ἐπὶ τὴν Εὐρώπην σὺν

XLVI. 2. Ναυοκοδόροσoron. — V. L. Ναβοκοδόροσoron.

Χαλδαίοις εὐδοκμήσαντα Ἡρακλέους μᾶλλον καὶ ἕως στή-
λων ἐλάσαι. Μέχρι μὲν δὴ δεῦρο καὶ Τεάρκωνα ἀφικέσθαι
ἐκείνον δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰβηρίας εἰς τὴν Θοάκην καὶ τὸν Πόν-
τον ἀγαγεῖν τὴν στρατιάν. Ἰδάνθυρσον δὲ τὸν Σκύθην ἐπι-3.
δραμεῖν τῆς Ἀσίας μέχρι Αἰγύπτου. Τῆς δὲ Ἰνδικῆς μη-
δένα τούτων ἄσασθαι καὶ Σεμίραμιν δ' ἀποθανεῖν πρὸ τῆς 4.
ἐπιχειρήσεως. Πέρσης δὲ μισθοφόρους μὲν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς
μεταμέμφασθαι Ὑδρακας, ἐκεῖ δὲ μὴ στρατεῦσαι, ἀλλ' ἐγγὺς
ἐλθεῖν μόνον, ἥνίκα Κῦρος ἤλauen ἐπὶ Μασσαγέτας.

DE DIONYSO ET HERCULE.

Καὶ τὰ περὶ Ἡρακλέους δὲ καὶ Διονύσου Μεγασθέ-5.
νης μὲν μετ' ὀλίγων πιστὰ ἡγεῖται [τῶν δ' ἄλλων οἱ πλείους,
ὧν ἔστι καὶ Ἐρατοσθένης, ἄπιστα καὶ μυθώδη, καθάπερ
καὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν. κ. τ. λ.]. — — — — [Ἐκ δὲ 6.
τῶν τοιούτων Νυσαίους δὴ τινες ἔθνος προσωνόμασαν καὶ
πόλιν παρ' αὐτοῖς Νύσσαν, Διονύσου κτίσμα, καὶ ὄρος τὸ
ὑπὲρ τῆς πόλεως Μηρόν, αἰτιασάμενοι καὶ τὸν αὐτόθι κισ-
σὸν καὶ ἄμπελον οὐδὲ ταύτην τελεσίκαρπον ἀπορῶεῖ γὰρ ὁ
βότρυς, πρὶν περκαῖσαι, διὰ τοὺς ὄμβρους τοὺς ἄσθην Διο-7.

6. στρατιᾷ ἐλάσαντα, ὀπίσω ἀπονοστήσαι· Ἰνδάθυρσιν δὲ τὸν 3.
Σκύθεα ἐκ Σκυθίης ὁμηθέντα πολλὰ μὲν τῆς Ἀσίας ἔθνεα
καταστρέψασθαι, ἐπελθεῖν δὲ καὶ τὴν Αἰγυπτίω γῆν κρα-
7. τέοντα· Σεμίραμιν δὲ τὴν Ἀσσυρίην ἐπιχειρεῖν μὲν στέλλεσθαι 4.
εἰς Ἰνδοὺς, ἀποθανεῖν δὲ πρὶν τέλος ἐπιθεῖναι τοῖσι βου-
λεύμασιν· ἀλλὰ Ἀλέξανδρον γὰρ στρατεῦσαι ἐπὶ Ἰνδοὺς μόνον

[DE DIONYSO ET HERCULE.]

8. Καὶ πρὸ Ἀλεξάνδρου, Διονύσου πέρι πολλὸς λόγος κα-5.
τέχει, ὥς καὶ τούτου στρατεύσαντος ἐς Ἰνδοὺς καὶ καταστρε-
9. ψαμένου Ἰνδοῦς. Ἡρακλέους δὲ πέρι οὐ πολλός· Διονύσου 6.
μὲν γε καὶ Νύσσα πόλις μνημα οὐ φαῦλον τῆς στρατηλασίης
καὶ ὁ Μηρός τὸ ὄρος καὶ ὁ κισσὸς ὅτι ἐν τῷ ὄρει τούτῳ
φύεται, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ ὑπὸ τυμπάνων τε καὶ κυμβάλων 7.

- νύσου δ' ἀπογόνους τοὺς Ὀξυδράκας ἀπὸ τῆς ἀμπέλου τῆς παρ' αὐτοῖς καὶ τῶν πολυτελῶν ἐξόδων, βασιλικῶς τὰς τε ἐκστρατείας ποιουμένον τῶν βασιλέων καὶ τὰς ἄλλας ἐξό- 698
δους μετὰ τυμπανισμοῦ καὶ εὐανθοῦς στολῆς, ὅπερ ἐπιπο-
9. λάζει καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἰνδοῖς. Ἄσρνον δέ τινα πέ-
τρην, ἧς τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς ὑποῖρει πλησίον τῶν πηγῶν,
Ἀλεξάνδρου κατὰ μίαν προσβολὴν ἐλόντος, σεμνύνοντες
ἔφασαν τὸν Ἡρακλέα τρεῖς μὲν προσβαλεῖν τῇ πέτρᾳ ταύτῃ,
9. τρεῖς δ' ἀπεκρουσθῆναι. Τῶν δὲ κοινονησάντων αὐτῷ τῆς
στρατείας ἀπογόνους εἶναι τοὺς Σίβας, σύμβολα τοῦ γένους
αἰῶντας τὸ τε δορὰς ἀμπέχεσθαι καθάπερ τὸν Ἡρακλέα
καὶ τὸ σκυταληφορεῖν καὶ ἐπικεκαῦσθαι βουσί καὶ ἡμιόνοις
10. ῥόπαλον. Βεβαιοῦνται δὲ τὸν μῦθον τοῦτον καὶ ἐκ τῶν
περὶ τὸν Καύκασον καὶ τὸν Προμηθέα καὶ γὰρ ταῦτα με-
τενηνόχασιν ἐκ τοῦ Πόντου δεῦρο ἀπὸ μικρᾶς προφάσεως,
ιδόντες σπήλαιον ἐν τοῖς Παροπαμισάδαῖς ἱερὸν τοῦτο γὰρ
ἐνεδείξαντο Προμηθέως δεσμοτήριον, καὶ δεῦρο ἀφικμένον

- στελλόμενοι ἐς τὰς μάχας, καὶ ἐσθῆς αὐτοῖσι κατάστικτος
8. ἐοῦσα καθάπερ τοῦ Διονύσου τοῖσι βάκχοισιν. Ἡρακλέους 10.
δὲ οὐ πολλά ὑπομνήματα. Ἀλλὰ τὴν Ἄσρνον γὰρ πέτρην,
ἣν τινα Ἀλέξανδρος βίη ἐχειρώσατο, ὅτι Ἡρακλῆς οὐ δυνατὸς
ἐγένετο ἐξελεῖν, Μακεδονικὸν δοκέει μοι τὸ κόμπασμα, κα-
ταπερῶν καὶ τὸν Παραπάμισον Καύκασον ἐκάλεον Μακεδόνες,
10. οὐδέν τι προσήκοντα τοῦτον τῷ Καύκασῳ. Καὶ τι καὶ ἄντρον 11.
ἐπιφρασθέντες ἐν Παραπαμισάδεσι, τοῦτο ἔφρασαν ἐκεῖνο
εἶναι τοῦ Προμηθέως τοῦ Τιτῆνος τὸ ἄντρον, ἐν ᾧ ἐκρέ-
9. ματο ἐπὶ τῇ κλοπῇ τοῦ πυρός. Καὶ δὴ καὶ ἐν Σίβαισιν, 12.
Ἰνδικῷ γένει, ὅτι δορὰς ἀμπεχομένους εἶδον τοὺς Σίβας,
ἀπὸ τῆς Ἡρακλέους στρατηλασίης ἔφρασκον τοὺς ὑπολει-
φθέντας εἶναι τοὺς Σίβας καὶ γὰρ καὶ σκυτὰλην φέρουσί
τε οἱ Σίβαι, καὶ τοῖς βουσί αὐτῶν ῥόπαλον ἐπικέκασται
καὶ τοῦτο ἐς μνήμην ἀνέφερον τοῦ ῥοπαίου τοῦ Ἡρακλέους.

ιὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Προμηθέως, καὶ τοῦτον εἶναι τὸν Κεύκασον, ὃν Ἕλληνες Προμηθέως δεσμοπύριον ἀπέφηναν.]

FRAGM. XLVIII.

Joseph. contra Apion. I. 20. (T. II. p. 451. Haverc.)

DE NABUCODROSORO.

(Cf. fragm. XLVI. 2.)

Συμφωνεῖ καὶ Μεγασθένης ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειράται τὸν προειρημένον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων (i. e. Ναβουχοδονόσορον) Ἡρακλέους ἀνδρεία καὶ μεγέθει πράξεων διενηνοχέναι καταστρέψασθαι γὰρ αὐτὸν φησι καὶ Ἰβηρίαν.

FRAGM. XLVIII. B.

Joseph. ant. Iud. X. 11. 1. (T. I. p. 538. Haverc.)

[Ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις τούτοις ἀναλήμματα λίθινα ἀνυκοδόμησε (scil. ὁ Ναβουχοδονόσορος), τὴν ὄψιν ἀποδοῦς ὁμοιοτάτην τοῖς ὄρεσι, καὶ καταφυτεύσας δένδροις παντοδαποῖς ἐξειργάσατο, διὰ τὸ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐπιθυμεῖν τῆς οἰκείας διαθέσεως ὡς τεθραμμένην ἐν τοῖς κατὰ Μηδίαν τόποις.] Καὶ Μεγασθένης δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν μνημονεύει αὐτῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειράται τοῦτον τὸν βασιλέα τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῷ μεγέθει τῶν πρά-

ξων ὑπερβεβηκόια τὸν Ἡρακλέα κατεσιγέσθαι γὰρ αὐτὸν γησι Αἰβύης τὴν πολλὴν καὶ Ἰβηρίαν.

FRAGM. XLVIII. C.

Zonar. ed. Basil. 1557. T. I. p. 87.

Μεμνῆσθαι δὲ αὐτοῦ (scil. τοῦ Ναβουχοδονόσορ) ὁ Ἰωσήπος λέγει καὶ πολλῶν τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν τὸν τε Βηρωσὸν καὶ τὸν Μεγασθένη καὶ τὸν Μοκλέα.

FRAGM. XLVIII. D.

G. Syncell. T. I. p. 419. ed. Bonn.

(p. 221. ed. Paris., p. 177. ed. Venet.)

Τὸν Ναβουχοδονόσορ ὁ Μεγασθένης ἐν τῇ δ' τῶν Ἰνδικῶν Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον ἀποφαίνει, ὃς ἀνδρείᾳ μεγάλῃ Αἰβύης τὸ πλεῖστον καὶ Ἰβηρίας κατεσιγέσταιο.

FRAGM. XLIX.

Abyden. ap. Euseb. praep. ev. IX. 41.

(ed. Colon. 1698. p. 456. D.)

DE NABUCODROSORO.

(Cf. p. 25.)

Μεγασθένης δὲ γησι, Ναβουχοδονόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπὶ τε Αἰβίην καὶ Ἰβηρίην στρατεῦσαι τάντας δὲ χειρωσάμενον ἀπόδασιμον αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι.

FRAGM. L.

Arr. Ind. 7—9.

DE POPULIS INDICIS.

1. (7.) Ἐθνεα δὲ Ἰνδικὰ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τι ἅπαντα λέ- 1.
γει Μεγασθέννης διοῖν δέοντια. [Καὶ πολλὰ μὲν εἶναι
ἔθνεα Ἰνδικὰ καὶ αὐτὸς ξυμφέρομαι Μεγασθένει τὸ δὲ
ἀτρεκέες οὐκ ἔχω εἰκάσαι ὅπως ἐκμαθὼν ἀνέγραψεν, οὐδὲ
πολλοστὸν μέρος τῆς Ἰνδῶν γῆς ἐπελθὼν, οὐδὲ ἐπιμειψίης
πᾶσι τοῖς γένεσιν ἐούσης ἐς ἀλλήλους].

DE DIONYSO.

(Cf. epit. 25—32.)

2. Πάλαι μὲν δὴ νομάδας εἶναι Ἰνδοὺς κατὰπερ Σκυθίῳ 2.
τοὺς οἷα ἀροιστρᾶς, οἳ ἐπὶ τῆσιν ἀμάξισι πλανώμενοι ἄλ-
λοτε ἄλλην τῆς Σκυθίης ἀμείβουσιν, οὔτε πόλιας οἰκόντες
3. οὔτε ἱερὰ θεῶν σέβοντες· οὔτω μὲνδὲ Ἰνδοῖσι πόλιας εἶναι
μὲνδὲ ἱερὰ θεῶν δεδομμένα· ἀλλ' ἀμπέχεσθαι μὲν δορὰς
θηρίων ὅσων κατακαίνουσιν· σιτέεσθαι δὲ τῶν δένδρεων τὸν 3.
φλοιὸν καλέεσθαι δὲ τὰ δένδρεα ταῦτα τῇ Ἰνδῶν φωνῇ τάλια·
καὶ φύεσθαι ἐπ' αὐτῶν κατὰπερ τῶν φοινίκων ἐπὶ τῇσι κο-
4. ρυφῆσιν οἷα περ τοιάντας. Σιτέεσθαι δὲ καὶ τῶν θηρίων 4.
ὅσα ἔλοιεν ὁμοφαγέοντας, πρὶν δὴ Διόνυσον ἐλθεῖν ἐς τὴν
5. χώραν τῶν Ἰνδῶν. Διόνυσον δὲ ἐλθόντα, ὥς καρτερὸς ἐγέ- 5.
νετο Ἰνδῶν, πόλιας τε οἰκῆσαι καὶ νόμους θέσθαι τῇσι
πόλεσιν, οἶνον τε δοιῖναι Ἰνδοῖς γενέσθαι κατὰπερ Ἑλλήσι,
6. καὶ σπεῖρειν διδάξαι τὴν γῆν διδόντα αὐτὸν σπέρματα ἢ 6.
οἷα ἐλάσαντος ταύτη Τριπολέμου, ὅτι περ ἐκ Ἀγριτρός
ἐστάλη σπεῖρειν τὴν γῆν πᾶσαν ἢ πρὸ Τριπολέμου τις
οὔτος Διόνυσος ἐπελθὼν τὴν Ἰνδῶν γῆν σπέρματά σφισιν
7. ἔδωκε καρποῦ τοῦ ἡμέρου· βόας τε ἐπ' ἀροιστρῇ ξενῶσαι Διό 7.
νυσον πρῶτον, καὶ ἀροιστρᾶς ἀπὲρ νομάδων ποιῆσαι Ἰνδῶν
8. τοὺς πολλοὺς καὶ ὀλίγους ὅπλοισι τοῖσιν ἀρχέουσιν. Καὶ 8.

- Θεοὺς σέβειν ὅτι ἐδίδαξε Διόνυσος ἄλλους τε καὶ μάλιστα
 δὴ ἑωτὸν κυμβαλίζοντας καὶ τυμπανίζοντας· καὶ ὄρχησιν
 δὲ ἐκδιδάξαι τὴν σατυρικὴν, τὸν κόρδακα παρ' Ἑλλήσι κα-
 9. λούμενον καὶ κομῶν Ἰνδοὺς τῷ Θεῷ, μίτρηφορέειν τε ἀνα- 9.
 δεῖξαι καὶ μύρον ἀλοιφὰς ἐκδιδάξαι, ὥστε καὶ εἰς Ἀλέξαν-
 δρον ἔτι ὑπὸ κυμβάλων τε καὶ τυμπάνων ἐς τὰς μάχας Ἰνδοὶ
 καθίστατο.
10. (8.) Ἀπρόντα δὲ ἐκ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ὥς οἱ ταῦτα κε- 1.
 κοσμέατο, καταστῆσαι βασιλέα τῆς χώρας Σπαρτέμβαν, τῶν
 ἐταίρων ἓνα τὸν βακχωδέστατον· τελειτῆσαντος δὲ Σπαρ-
 τέμβα τὴν βασιλείην ἐκδέξασθαι Βουδύαν τὸν τούτου παῖδα
 11. καὶ τὸν μὲν πεντήκοντα καὶ δύο ἔτεα βασιλεῦσαι Ἰνδῶν, 2.
 τὸν πατέρα· τὸν δὲ παῖδα εἴκοσιν ἔτεα· καὶ τούτου παῖδα
 12. ἐκδέξασθαι τὴν βασιλείην Κραδεύαν· καὶ τὸ ἀπὸ τοῦδε, τὸ 3.
 πολὺ μὲν κατὰ γένος ἀμείβειν τὴν βασιλείην, παῖδα παρὰ
 πατρὸς ἐκδεχόμενον· εἰ δὲ ἐκλείποι τὸ γένος, οὕτω δὴ ἀρι-
 στήνδην καθίστασθαι Ἰνδοῖσι βασιλέας.

DE HERCULE.

(Cf. epit. 34—38.)

13. Ἡρακλέα δέ, ὅντινα ἐς Ἰνδοὺς ἀφικέσθαι λόγος κατέ- 4.
 χει, παρ' αὐτοῖσιν Ἰνδοῖσι γηγενέα λέγεσθαι. Τοῦτον τὸν 5.
 Ἡρακλέα μάλιστα πρὸς Σουρασηνῶν γεραίρεσθαι Ἰνδικοῦ
 ἔθνεος, ἵνα δύο πόλεις μεγάλαι Μέθορά τε καὶ Κλεισό-
 βορα, καὶ ποταμοὺς Ἰωβάρις πλωτὸς διαῶρξαι τὴν χώραν αὐ-
 14. τῶν. Τὴν σκευὴν δὲ οὗτος ὁ Ἡρακλῆς ἦντινα ἐφόρεε, 6.
 Μεγασθένης λέγει ὅτι ὁμοίην τῷ Θηβαίῳ Ἡρακλεῖ, ὥς
 αὐτοὶ Ἰνδοὶ ἀπηγέονται· καὶ τούτῳ ἄρσενας μὲν παῖδας
 πολλοὺς κάρτα γενέσθαι ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ, (πολλῇσι γὰρ δὴ
 γυναιξὶν ἐς γάμον ἐλθεῖν καὶ τοῦτον τὸν Ἡρακλέα,) θυγα-
 15. τέρα δὲ μουνογενέην· οὖνομα δὲ εἶναι τῇ παιδί Πανδαίην 7.
 καὶ τὴν χώραν ἵνα τε ἐγένετο καὶ ἦστινος ἐπέτρεψεν αὐτὴν

- ἄρχειν Ἡρακλῆϊς, Παρθαίην, τῆς παιδὸς ἐπιώνυμον· καὶ
 αὐτὴν ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ παιρὸς ἐς πεντακο-
 σίους, ἔκτοιν δὲ ἐς τειρακισχιλίην, πεζῶν δὲ ἐς τὰς τρεῖς
 8. καὶ δέκα μυριάδας. Καὶ τὰδε μετεξέτεροι Ἰνδοῶν περὶ 16.
 Ἡρακλέους λέγουσιν ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θά-
 λασσαν καὶ καθάραντα ὃ ἡ περ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν ἐν
 9. τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικίον [οὔτινα καὶ εἰς τοῦτο ἔτι οἱ 16b.
 τε ἐξ Ἰνδοῶν τῆς χώρης τὰ ἀγώγῃα παρ' ἡμέας ἀγινέοντες
 σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκκομίζουσιν καὶ Ἑλλήνων δὲ πάλαι καὶ
 Ῥωμαίων νῦν ὅσοι πολυκτέανοι καὶ εὐδαίμονες, μέζονι ἔτι
 σπουδῇ ὠνεόνται] τὸν μαργαρίτην δὲ τὸν θαλάσσιον, οὕτω
 10. τῇ Ἰνδοῶν γλώσῃ καλεόμενον τὸν γὰρ Ἡρακλέα, ὥς καλὸν 17.
 οἱ ἐφάνη, τὸ φθόγμα, ἐκ πάσις τῆς θαλάσσης ἐς τὴν Ἰνδοῶν
 γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρίτην δὲ τοῦτον, τῇ θυγατρὶ τῇ
 ἑωριουῇ εἶναι κόσμον.

DE MARGARITIS.

11. Καὶ λέγει Μεγασθένης*), θηρεύεσθαι τὴν κόγχην 18.
 αὐτοῦ δικτύοις, νέμεσθαι δ' ἐν τῇ θαλάσῃ κατ' αὐτὸ πολ-
 λὰς κόγχας, καθάπερ τὰς μελίσσας· καὶ εἶναι γὰρ καὶ τοῖσι
 12. μαργαρίτῃσι βασιλέα ἢ βασίλισσαν, ὥς τῇσι μελισσίῃσι. Καὶ 19.
 ὅστις μὲν ἐκείνον καὶ ἐπιτυχίην συλλάβῃ, τοῦτον δὲ εὔπε-

*) FRAGM. L. B.

Phn. hist. nat. IX. 55.

DE MARGARITIS.

*Quidam tradunt, sicut apibus, ita concharum examminibus sin-
 gulas magnitudine et vetustate praecipuas esse veluti duces, mirae
 ad cavendum solertiae, has urinantium cura peti. Illis captis
 facile ceteras putantes retibus includi: multo deinde obrutis sale
 in vasis fictilibus, erosa carne omni, nucleos quosdam corporum,
 hoc est uniones, decidere in ima.*

L. 16. οὐτις περ κίναδος ἐξευρεῖν. — V. L. ὅτι περ κίναδος, κα-
 τὰ τοῦτο ἐξευρεῖν.

τέως περιβάλλειν καὶ τὸ ἄλλο σμῆνος τῶν μαργαριτῶν εἰ
 δὲ διαφύγοι σφᾶς ὁ βασιλεὺς, τούτῳ δὲ οὐκέτι θηρατοῖς
 εἶναι τοὺς ἄλλους· τοὺς ἀλόντας δὲ περιορῆν κατασαπῆναι
 20. σφισι τὴν σάρκα, τῷ δὲ ὅστέῳ ἐς κόσμον χρῆσθαι. Καὶ 13.
 εἶναι γὰρ καὶ παρ' Ἰνδοῖσι τὸν μαργαρίτην τριστάσιον καὶ αὐ
 τιμὴν πρὸς χρυσίον τὸ ἄπεφθον, καὶ τοῦτο ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ
 ὀρυσσόμενον.

DE TERRA PANDAEA.

21. (9.) Ἐν δὲ τῇ χώρῃ ταύτῃ, ἵνα ἐβασίλευσεν ἡ θιγάτιρ 1.
 τοῦ Ἡρακλέους, τὰς μὲν γυναῖκας ἐπταετείς ἐοῦσας ἐς ὥρην
 γάμου εἶναι, τοὺς δὲ ἄνδρας τεσσαράκοιτα ἔτεα τὰ πλεῖστα
 22. βιώσκεσθαι*). Καὶ ὑπὲρ τούτου λεγόμενον λόγον εἶναι παρ' 2.
 Ἰνδοῖσιν Ἡρακλέα, ὀψιγόνου οἱ γενομένης τῆς παιδός, ἐπεὶ
 τε δὴ ἐγγὺς ἔμαθεν ἑαυτῷ ἐοῦσαν τὴν τελευταίην, οὐκ ἔχοντα
 ὅτῳ ἀνδρὶ ἐκδοῦ τὴν παιδα ἐκικοῦ ἐπαξίῳ, αὐτὸν μιγῆναι
 τῇ παιδί ἐπταετεί ἐοῦσῃ, ὥς γένος ἐξ οὗ τε κλέλεινός ὑπο-
 23. λείπεσθαι Ἰνδῶν βασιλέας. Ποιεῖναι ὦν αὐτὴν Ἡρακλέα 3.
 ὠραίην γάμον· καὶ ἐκ τοῦδε ἦσαν τὸ γένος τοῦτο ὅτιον ἡ
 Πανδαίη ἐπῆρξε, ταῦτό τοῦτο γένος ἔχειν παρὰ Ἡρακλέου.
 23a. [Ἔμοι δὲ δοκεῖ, εἴπερ ὦν τὰ ἐς τοσόνδε ἄτοπα Ἡρακλέης 4.
 οἷός τε ἦν ἐξεργάζεσθαι, καὶ αὐτὸν ἀποσῆναι μακροβιώτε-
 ρον, ὥς ὠραίῃ μιγῆναι τῇ παιδί. Ἀλλὰ γὰρ εἰ ταῦτα ὑπὲρ 5.

*) FRAGM. LI.

Phlegon. mirab. 33.

DE TERRA PANDAEA.

(Cf. fragm. XXX. 6.)

Μεγασθένης φησὶν ὡς ἐν Πανδαίᾳ κατοικοῦσας γυ-
 ναῖκας ἑξαετείς γενομένας τίκειν.

- τῆς ὥρης τῶν ταύτη παιδων ἀτρεκέα ἐστίν, ἐς ταὐτὸν φέρειν
δοκεῖ ἔμοιγε ἐς ὃ τι περ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἡλικίης
ὅτι τεσσαρακοντούτεες ἀποθνήσκουσιν οἱ πρεσβύτατοι αὐτῶν.
6. Οἷς γὰρ τό τε γῆρας ισοϋδὲ ταχύτερον ἐπέρχεται καὶ ὁ^{23b}.
θάνατος ὁμοῦ τῇ γῆρα, πάντως που καὶ ἡ ἀκμὴ πρὸς λόγον
- 7 τοῦ τέλεος ταχύτερῃ ἐπανθίει· ὥστε τριακοντούτεες μὲν
ὠμογέροντες ἂν που εἴεν αὐτοῖσιν οἱ ἄνδρες, εἴκοσι δὲ ἔτεα
γεγονότες οἱ ἔξω ῥῆθς νεανίσκων ἡ δὲ ἀκροτάτῃ ῥῆθι ἀμφὶ
τὰ πεντεκαίδεκα ἔτεα καὶ ἡσὶ γυναιξίν ὥρῃ τοῦ γάμου
8. κατὰ λόγον ἂν οὔτω ἐς τὰ ἐπὶ ἔτεια συμβαίνοι.] Καὶ γὰρ²⁴.
τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαι τε ταχύτερον
μὲν τῆς ἄλλης, αὐτοὺς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ
φθίνειν ταχύτερον.

DE ANTIQUA INDORUM HISTORIA.

(Cf. epit. 32.)

9. Ἀπὸ μὲν δὲ Μονόσπου βασιλέας ἡρίθμεον Ἰνδοὶ ἐς Σαν-²⁵.
δράκοιταν τρεῖς καὶ περιήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτεια δὲ δύο
καὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑξακισχίλια· ἐν δὲ τοῖτοις τρεῖς τὸ
τῶν εἰς ἑλαιοθερίην — — — — —
— — — — —
τῇν δὲ καὶ ἐς ἱριαζόσια τῇν δὲ εἴκοσι τε εἰέων καὶ ἑκατὸν*)

*) FRAGM. L. C.

Plin. h. n. VI. 21. 4—5.

DE ANTIQUA INDORUM HISTORIA.

*Indi enim prope gentium soli nunquam migravere finibus suis.
Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum
CLIV., annis VI. M. CCCCII. adiciunt et menses tres.*

Solin. 52. 5.

*Indiam Liber pater primus ingressus est, utpote qui Indis
subactis omnium primus triumphavit. Ab hoc ad Alexandrum
M. numerantur annorum sex millia quadringenti quinquaginta
unus, additis et amplius tribus mensibus, habita per reges
computatione, qui centum quinquaginta tres tenuisse medium
aevumprehenduntur.*

L. C. reges eorum CLIV. — V. L. reges eorum CLIII.

26. προσβύτερὸν τε Διόρισον Ἡρακλέους δέκα καὶ πέντε γε 10.
 νεῖσιν Ἰνδοὶ λέγουσιν ἄλλον δὲ οὐδένα ἐμβαλεῖν εἰς γῆν τῶν
 Ἰνδῶν ἐπὶ πολέμῳ οὐδὲ Κῦρον τὸν Καμβύσῳ καίτοι ἐπὶ
 Σκύθας ἐλάσαντα καὶ τάλλα πολυπραγμονέστατον δὲ τῶν
27. κατὰ τὴν Ἀσίην βασιλέων γενόμενον τὸν Κῦρον. Ἀλλὰ Ἀλέ- 11
 ξανδρον γὰρ ἐλθεῖν τε καὶ κρατῆσαι πάντων τοῖς ὅπλοις,
 ὅσους γε δὴ ἐπῆλθε· καὶ ἄν καὶ πάντων κρατῆσαι, εἰ ἡ
 στρατιὴ ἔθελεν. Οὐ μὲν δὲ οὐδὲ Ἰνδῶν τινα ἐξω εἴς οἱ 12
 κείης σταλῆναι ἐπὶ πολέμῳ διὰ δικαιοσύνην.

FRAGM. LI.

V. p. 150

FRAGMENTA INCERTA.

FRAGM. LII.

Aelian h. a. XIII. 8.

DE ELEPHANTIS.

(Cf. *fragm.* XXXVI. 10., XXXVII. 10.)

Ἐλέφαντι δὲ ἀρελαίῳ μὲν, εἰθισμένῳ γε μὴν, ὕδωρ 1.
τόμα ἐστί, τῷ δὲ εἰς πόλεμον ἀθλοῦντι οἶνος μὲν, οὐ μὴν
ὁ τῶν ἀμπέλων ἐπεὶ τὸν μὲν ἐξ ὀρυζὸς χειρονηγοῦσι, τὸν
δὲ ἐκ καλάμου. Προΐασι δὲ καὶ ἄνθρ' σφίσιν ἀθροίσαντες 2.
εἰσὶ γὰρ ἐρασταὶ εὐωδίας, καὶ ἄγροιαί γε ἐπὶ τοὺς λειμῶ-
νας, καὶ ὁσμῇ πωλεῖθρσόμενοι τῇ ἰδίῳσι καὶ ὁ μὲν ἐκλέγει
κρίνας τῇ ὁσφρήσει τὸ ἄνθρ', τάλαιρον δὲ ἔχων ὁ πωλεντής
τρογῶντος καὶ ἐμβάλλοντος ὑπέχει. Εἴτα ὅταν ἐμπλήσῃ
τοῦτον, ὥσπερ οἶν ὁπόρην θρεπόμενος, λοῖται, καὶ ἴδεται
τῷ λοιτρῷ κατὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀρροίερους. Εἴτα 3.
ἐπαελθὼν τὰ ἄνθρ' ποθεῖ, καὶ βοᾷ βραδύνοντος, καὶ οὐχ
αἰρεῖται τροφὴν πρὶν ἢ κομίσει τις οἱ ὅσα ἐκίχθηεν· εἴτα
μεντοι τῇ προβοσκήδι ἀναιροίμενος ἐκ τοῦ τελέουσι τῆς γού-
της καταπάτει τὰ χεῖλη, ἰδίῳμα τοιῷ γε τῇ τροφῇ οἷα
τῆς εὐωδίας ἐπιποῶν. ὥς εἰ τεὸν καταποιεῖται δὲ καὶ τοῖ
χοῖροι ἐνθα αἰλίσσεται τῶν ἐνθέων πολλὰ, ἰδιόμενοι αἱ
ρεῖσθαι γλῆχόμενος τιτοι. ἔδοι δὲ ἐλέφαντες ἴσαι ἄρα 4.

πυχῶν ἐννέα τὸ ὕψος, πέντε δὲ τὸ εὖρος. Μέγιστοι δὲ ἄρα τῶν ἐκεῖθι ἐλεφάντων οἱ καλούμενοι Πραῖσιοι, δεῖτεροι δ' ἐν ταῦτοις τῶνδε οἱ Ταξίλοι.

Ad Megasthenem hoc fragmentum refertur quum propter res h. l. narratas, tum ideo, quia Megasthenis haud dubie est narratio et quae praecessit (fragm. XXXVIII.) et quae sequitur (fragm. XXXV.)

FRAGM. LIII.

Aelian. h. a. III. 46.

DE ELEPHANTO ALBO.

(Cf. fragm. XXXVI. II. XXXVII. II.)

1. Ἐλέφαντος πολὺν περινεγχανεῖ λευκῇ τολευτῇ ἐλέφαντος Ἰνδός, καὶ παραλαβὼν ἔτρεφεν ἐν νεαρόν, καὶ κατὰ μικρὰ ἀπέτρενε χειροθήρη, καὶ ἐπωχεῖτο αὐτῷ, καὶ ἦρα τοῦ κτήματος, καὶ ἀντιρᾷτο, ἀνθ' ὧν ἔτρεψε τὴν ἀμοιρὴν κομίζόμενος ἐκεῖνος. Ὁ τοίνυν βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν πυνθόμενος ἦτι λαβεῖν τὸν ἐλέφанта. Ὁ δὲ ὡς ἐρώμενος ζηλοτυπῶν καὶ μέντοι περιαλγῶν, εἰ ἔμελλε δεσπόσειν αὐτοῦ ἄλλος, οὐκ ἔφατο δώσειν, καὶ ὄχετο ἀπὼν ἐς τὴν ἔρημον ἀναβὰς τὸν ἐλέφанта. Ἀγανακτεῖ ὁ βασιλεὺς, καὶ πέμπει κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀφαιρησομένους καὶ ἅμα καὶ τὸν Ἰνδὸν ἐπὶ τὴν δίκην ἄξοντας. Ἐπεὶ δὲ ἦκον, ἐπειρώωντο πείραν προσφέρειν οὐκοῦν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔβαλλεν αὐτοὺς ἄνωθεν, καὶ τὸ θηρίον ὡς ἀδικούμενον σντημένετο· καὶ τὰ πρῶτα ἦν τοιαῦτα.
4. Ἐπεὶ δὲ βλήθεις ὁ Ἰνδὸς κατώλισθεν, περιβαίνει μὲν τὸν τροφέα ὁ ἐλέφας, κατὰ τοὺς ὑπερασπίζοντας ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ τῶν ἐπιόντων πολλοὺς ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ ἄλλους ἐτρέψατο περιβαλὼν δὲ τῷ τροφῇ τὴν προβοσκίδα αἶρει τε αὐτὸν καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ κομίζει, καὶ παρέμεινεν ὡς φίλῳ
- 4b. φίλος πιστός, καὶ τὴν εὐνοίαν ἐπεδείκνυτο. [Ὡ ἄνθρωποι πονηροί, καὶ περὶ τράπεζαν μὲν καὶ ταγῆρου ψόφον αἰεὶ, ἐπ' ἀρισταῖα τε χορεύοντες, ἐν δὲ τοῖς κινδύνους προδύοιαι, καὶ μάτην καὶ εἰς οὐδὲν τὸ τῆς φιλίας ὄνομα χραίνοντες!]

FRAGM. LIV.

Pseudo-Origen. philosoph. 24.

Ed. Delarue. Paris. 1733. Vol. I. p. 904.

DE BRAHMANIS EORUMQUE PHILOSOPHIA.

(Cf. fragm. XLI., XLIV., XLV.)

Περὶ Βραχμάνων τῶν ἐν Ἰνδοῖς.

Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἰνδοῖς αἵρεσις φιλοσοφουμένων ἐν 1.
 τοῖς Βραχμάναις, οἳ βίον μὲν αὐτάρχει προβάλλονται, ἐμψύ-
 χων δὲ καὶ τῶν διὰ πυρὸς βρομμάτων πάντων ἀτέχονται,
 ἀκροδρόνους ἀρκοῦμενοι, μηδὲ αὐτὰ ταῦτα τριγῶντες, ἀλλὰ
 τὰ πίπτοντα εἰς τὴν γῆν βασιτάζοντες ζῶσιν, ἕδωρ ποταμοῦ
 Ταγαβενὰ πίνοντες. Διαβιοῦσι δὲ γυμνοί, τὸ σῶμα ἐνδύμα
 τῇ ψυχῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ γεγονέναι λέγοντες. Αἰτοὶ τὸν Θεὸν 2.
 φῶς εἶναι λέγουσιν, οὐχ ὅποιόν τις ὄρεῖ, οὐδ' οἷον ἥλιος καὶ
 πῦρ, ἀλλὰ ἐστὶν αὐτοῖς ὁ Θεὸς λόγος, οὐχ ὁ ἐναρθρος, ἀλλὰ
 ὁ τῆς γνώσεως, δι' οὗ τὰ κρυπὰ τῆς γνώσεως μυστήρια
 ὁράται σοφοῖς. Τοῦτο δὲ τὸ φῶς, ὃ φασὶ λόγον τὸν Θεόν,
 αὐτοὺς μόνους εἰδέναι Βραχμάνας λέγουσι διὰ τὸ ἀπορρήψαι
 μόνους τὴν κενοδοξίαν, ὃ ἐστὶ χιτῶν τῆς ψυχῆς ἔσχατος.
 Οὔτοι θανάτου καταφρονοῦσιν. Λεῖ δὲ ἰδίᾳ φωνῇ Θεὸν 3.
 ὀνομάζουσι, καθὼς προείπομεν, ἕμους τε ἀναπέμπουσι.
 Οὔτε δὲ γυναῖκες παρ' αὐτοῖς, οὔτε τεκνοῦσιν. Οἱ δὲ τοῦ
 ὁμοίου αὐτοῖς βίον ὀρεχθέντες, ἐκ τῆς ἀντιπέραν χώρας
 τοῦ ποταμοῦ διαπερήσαντες, ἐκεῖσε ἐναπομένουσιν ἀναστρέ-
 φοντες μηκέτι. Καὶ αὐτοὶ δὲ Βραχμᾶνες καλοῦνται. Βίον 4.
 δὲ οὐχ ὁμοίως διάγουσιν· εἰσὶ γὰρ καὶ γυναῖκες ἐν τῇ χώρᾳ,
 ἐξ ὧν περ οἱ ἐκεῖ κατοικοῦντες γεννῶνται καὶ γεννῶσιν.

Τοῦτον δὲ τὸν λόγον, ὃν Θεὸν ὀνομάζουσι, σωματικὸν 5.
 εἶναι, περιχειμένον τε σῶμα ἔξωθεν ἑαυτοῦ, καθάπερ εἴ τις
 τὸ ἐκ τῶν προβάτων ἐνδύμα φορεῖ· ἀπεκδυσάμενον δὲ τὸ
 σῶμα, ὃ περιέκειται, ὁρθαλμοφανῶς φαίνεσθαι. Πόλεμον 6.
 δὲ εἶναι ἐν τῷ περιχειμένῳ αὐτῶν σώματι οἱ Βραχμᾶνες
 λέγουσι, καὶ πλῆρες εἶναι πολέμων αὐτοῖς τὸ σῶμα γεννη-

- κῶν πρὸς ὃ ὡς πρὸς πολεμίους παρατεταγμένοι μάχονται.
 7. καθὼς προδεγλώκαμεν. Πάντας δὲ ἀνθρώπους λέγουσιν
 αἰχμαλώτους εἶναι τῶν ἰδίων συγγενῶν πολεμίων, γαστροδὸς
 καὶ αἰδοίων, λαμοῦν, ὀργῆς, χαρᾶς, λύπης, ἐπιθυμίας καὶ
 τῶν ὁμοίων μόνος δὲ πρὸς τὸν θεὸν χορεῖ ὁ κατὰ τοῦτον
 8. ἐγείρας τρόπαιον. Διὸ Λάνδαμιν μὲν, πρὸς ὃν Ἀλέξανδρος
 ὁ Μακεδὼν εἰσῆλθεν, ὡς νενικηκότα τὸν πόλεμον τὸν ἐν τῷ
 σώματι Βραχμῶνες θεολογοῦσι, Καλάνον δὲ καταφέρονται
 ὡς ἀσεβῶς ἀποστήσαντος τῆς καὶ αὐτοῖς φιλοσοφίας.
 9. Ἀποθήμενοι δὲ Βραχμῶνες τὸ σῶμα ὥσπερ ἐξ ὕδατος
 ἰχθύες ἀνακύναντες εἰς ἀέρα καθαρόν ὁρῶσι τὸν ἥλιον.

FRAGM. LV.

Pallad. de Bragmanibus. p. 8. 20. seq. ed. Londin. 1668.

(Camerar. libell. gnomolog. p. 116. 124. seq.)

DE CALANO ET MANDANI.

(Cf. fragm. XLI. 19., XLIV, XLV.)

1. Ἐσθίουσι δὲ (οἱ Βραχμῶνες) τὰ παραιτυγχάνοντα ἀκρό- p. 8.
 ὄρουα, καὶ λαχάνων τὰ ἄγρια, ὅσα ἤ γῆ ἐκφύει αὐτομάτως
 καὶ ὕδωρ πίνουσι νομάδες ὅντις ἐν ἵλαις, ἐπὶ φύλλοις ἀνα
 παύόμενοι.

FRAGM. LV. B.

Ambrosius de moribus Brachmanorum p. 62. 68. seq. ed. Pallad
 Londin. 1668.

DE CALANO ET MANDANI.

1. Edunt autem (Brachmani) ea, quae super terram pecudum more p. 62.
 potuerint invenire. h. e. arborum folia et olera silvestria.

p. 20. — Κάλανος οὖν ὁ ψευδὴς φίλος ἡμῶν ταύτην ἔσχε τὴν 2.
 γνώμην, ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν καταπατεῖται καὶ ὁ παραίτιος πολλῶν
 κακῶν πᾶσι παρ' ὑμῖν ἐστὶν ἐντιμος καὶ τιμᾶται ἐφ' ὑμῶν
 ἀνοφελὴς γὰρ ὢν ἡμῖν παραπέμπεται ἐξουθενωθείς· καὶ
 πάντα, ὅσα ἡμεῖς καταπατοῦμεν, ταῦτα ἐθαύμασεν ὁ φιλαρ-
 γυρήσας Κάλανος, ὁ μάταιος ὑμέτερος φίλος, ἀλλ' οὐχ ὑμέ-
 τερος, μέλεος καὶ τῶν ἀθλίων ἐλεεινότερος, τὴν ψυχὴν
 ἑαυτοῦ ἀπώλεσε φιλαργυρήσας· καὶ διὰ τοῦτο ἄξιος ἡμῶν 3.
 οὐκ ἐφάνη, οὔδ' ἄξιος τῆς πρὸς τὸν θεὸν φιλίας, οὐδὲ
 ἐνανεπαύσατο ταῖς ἐν ἵλαις ἀμεριμνίαις, ἐν ταύταις ἐντρο-
 φήσας, οὐδὲ ἐλπίδα ἔσχε τῆς μετὰ ταῦτα προσδοκίας, τὴν
 ἀθλίαν αὐτοῦ ψυχὴν φιλαργυρία κατακτείνας.

p. 21. Ἔστι δέ τις παρ' ἡμῖν Δάνδαμις, ὃς ἐν ἱλῇ κατὰκειται 4.
 ἐπὶ φύλλοις, ὃς εἰρήνην ἐγγὺς ἔχει πηγὴν ὡς μαζὸν ἀκέραιον
 ἀμέλγον μηρός. Τότε Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἀκούσας
 ταῦτα πάντα παρεκάλεσε τοῦτον διδάσκαλον αὐτῶν καὶ πρί-
 ταν, τῶν λόγων τούτων συντυχεῖν. — — — — —

p. 22. — Πορευθεὶς δὲ οὗτος (scil. ὁ Ὀνησικράτης) καὶ τὸν μέγαν 5.
 Δάνδαμιν εὐρὼν εἶπε· Χαίροις, διδάσκαλε Βραγμαίων· υἱὸς
 θεοῦ Διὸς τοῦ μεγάλου, βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὃς ἐστὶ παντὸς
 ἀνθρώπου δεσπότης, καλεῖ σε ὃς ἐλθόντος σου πρὸς αὐτὸν

p. 68. — *Calanus amicus est vester, sed spernitur et calcatur a nobis. 2.*
Qui ergo multorum malorum auctor apud vos fuerit, a vobis ho-
noratur et colitur, quia vero est inutilis, proiicitur a nobis, et illa,
quae nos omnino non quaerimus, Calano pro ea, quam habuit
erga pecuniam, cupiditate placuerunt. Sed non erat noster hic
talis, qui animam suam miserabiliter laesit ac perdidit. ob quod 3.
neque dei neque nostri amicus esse visus est dignus, neque in hoc
saeculo inter silvas habere meruit securitatem, neque illam spe-
rare gloriam potuit, quae promittitur in futuro.

Alexander imperator, ubi venit ad silvas, Dandamim quidem 4,
ipsum in transitu videre non potuit. — — — — —

p. 69. *Ubi igitur supra dictus ad Dandamim nuntius venit, his eum 5,*
allocutus est verbis: Dixit filius dei Iovis magni, Alexander im-
perator, qui est dominus generis humani, ut properes ad illum

πολλά καὶ καλὰ παρέξει δῶρα, μὴ ἐλθόντος δὲ σοι τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖ.

6. Ὁ δὲ Δάνδαμης ἀκούσας, μειδιάσας χειρίεργος, οὐδ' ἐπ-
ῆρεν ἑαυτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῶν φύλλων, ἀλλὰ καταγελάσας
τούτου κατακείμενος ἀπεκρίνατο οὕτως· Ὁ θεὸς ὁ μέγας
βασιλεὺς ἔβριον οὐδέποτε γεννᾷ, ἀλλὰ φῶς, εἰρήνην, ζωὴν
καὶ ὕδωρ, σῶμα ἀνθρώπου, καὶ ψυχάς, καὶ τάντας δέχεται,
7. ὅταν μοῖρα λύσῃ τὰς, μηδαμῶς θήσας ἐπιθυμίαν. Ἐμὸς
οὗτος δεσπότης καὶ θεὸς μόνος, ὃς φόβον ἀποστρέφεται,
πολέμους οὐ κατεργάζεται. Ἀλέξανδρος δὲ θεὸς οὐκ ἔστιν
εἰδὼς ἀποθνήσκειν πῶς πάντων ἔστι δεσπότης, ὃς οὐ πα-
ρῆλθε ποταμὸν Τιβεροβοάμ, οὐδ' εἰς κόσμον ὅλον τὸν αὐτοῦ
8. θρόνον τέθεικεν; Καὶ Ἀλέξανδρος οὐδὲ ζῶν ἐν ἄδον οὐδέποτε 23.
παρῆλθεν, οὐδὲ τῆς μεσοπορείας ἡλίου οἶδε τὸν δρόμον, καὶ
μεθορίους καρποφόρους συνθία (?)· οὐδὲ γινώσκει αἰλιοῦ τὸ
ὄνομα. Εἰ αὐτὸν οὐ χωρεῖ ἡ ἐκεῖ γῆ, διαβαίνεται Γάγγην
ποταμὸν, καὶ εὐρήσει γῆν δυναμένην ἀνθρώπους φέρειν,
εἴπερ ἡ παρ' αὐτοῖς οὐκέτι ὑπομένει βαστάζειν τοῦτον.
9. Ὅσα δὲ μοι ὁμολογεῖ Ἀλέξανδρος καὶ ὅσα ἐπαγγέλλεται

venire, quia tibi, si veneris, plurima dabit munera, si vero venire nolueris veluti contemptorem te capite puniet.

6. *Quae quum ad Dandamis aures dicta venissent, non surrexit ex foliis, quibus fultus iacebat. sed tale responsum ridens reddidit ac recumbens: deus, inquit, maximus parare cuiquam nescit iniuriam, sed lumen vitae rursus iis praestat animis, quae suo sol-*
7. *verint fato. Meus ergo ille solus est dominus, qui homicidia vetat et qui bella non concitat. Alexander vero non est deus, quia et ipse moriturus est. Quemadmodum igitur potest esse omnium dominus, qui nondum Tyberoboam fluxum transfretarit, neque*
8. *per totum mundum sedem suam locarit, non zonam Gadem transiit, non in medio orbis cursum solis asperit? Quare gentes plurimae nec eius quidem nomen adhuc nosse potuerunt. Si autem non capit eum illa, quam possidet, terra, fluxum transeat nostrum,*
9. *et inveniet solum tale, quod norit homines sustinere. Quaecunque*

LV. 8. καρποφόρους συνθία. — Sic Camerar. Ed. Londin. καρσιφορίους συνθία.

παρέξειν μοι δῶρα, ἐμοὶ ἄχρηστα τιγγάνει· ταῦτα δὲ μοι
 γίλα καὶ χορησιὰ καὶ χορήσιμα τιγγάνει, οἶκος, τὰ φύλλα
 ταῦτα, καὶ τροφή πίων, αἱ παρανθοῦσαι βοιῶναι, καὶ ὕδωρ ¹⁰
 εἰς πότον· τὰ δὲ λοιπὰ χορήματά τε καὶ πράγματα μετὰ
 μερίμνης συναγόμενα καὶ οἱ σινάγοιτες αὐτὰ ἐν ἐκείνοις
 ἀπολλύμενοι οὐδὲν ἕτερον ἢ λύπας παρέχειν εἴωθεν, ἧ ἔστιν
 ἐμπεπλησμένος πᾶς βροτός. Νῦν δὲ ἐγὼ καθεύδω ἐπὶ
 στρωμνῆς γέλλων κεκλεισμένοις ὄμμασιν οὐδὲν τηρῶν χρυσὸν
 24. γὰρ ἐὰν θελήσω τηρεῖν, διαφθείρω μου καὶ τὸν ὕπνον. Γῆ ¹¹
 μοι πάντα φέρει, ὡς μήτηρ γάλα (δ' ἔστι) τῷ τεχθέντι· ἐφ'
 ἃ θέλω, ἐρχομαι· ὃ μὴ θέλω μεριμνῶν, οὐκ ἀναγκάζομαι.
 Ἐὰν δὲ μου τὴν κεφαλὴν ἀφέλῃ Ἀλέξανδρος, τὴν ψυχὴν
 οὐκ ἀπολέσει, ἀλλὰ μένει αὐτῇ μόνη σιωπῶσα· ἡ δὲ ψυχὴ
 πρὸς τὸν δεσπότην ἀπελεύσεται, τὸ σῶμα ὡς ῥάκος ἐπὶ
 τῆς γῆς καταλιποῦσα, ὅθεν καὶ ἐλήφθη. Πνεῦμα δὲ γενό- ¹²
 μενος ἐγὼ ἀναβήσομαι πρὸς τὸν Θεόν μου, ὃς ἡμᾶς κατέ-
 κλεισεν ἐν σαρκὶ καταλείψας ἐπὶ γῆν, πειράζων, πῶς κατα-
 βάντες, ὡς προσέταξε, ζήσωμεν αὐτῷ· ὃς ἀπελθόντας πρὸς
 αὐτὸν ἀπαιτήσῃ λόγον, δικαστὴς ὢν πάντων ὑβρισμάτων.

*mihī Alexander pollicetur, si ea praestiterit, cuncta inutilia mihī
 erunt. Ego enim habeo domum folia, herbis quoque, quae adjacent
 mihī, vescor, et aquam poto; posthabeo alia, quaecunque cum
 sollicitudine colliguntur ac pereunt, nihilque aliud praeter tristi-
 tiam quaerentibus ea atque habentibus praebent. Nunc igitur
 securus quiesco, clausisque oculis nil omnino custodio. Si aurum
 voluero serrare, somnum meum dissipō: terra mihī omnia ut lac ¹¹
 mater infanti ministrat. Ad quemcunque accedere voluero locum,
 rado, quocunque autem ire noluerō, nullius sollicitudinis neces-
 70. sitate compellor. Et si caput meum voluerit abscindere, animum
 auferre non poterit; sed caput tantummodo iacens tollet, anima
 vero discedens caput suum veluti partem vestis alicuius relinquet,
 ac reddet ei, a quo id suscepit, nempe terrae. Quum autem ¹²
 factus spiritus fuero, ad deum, qui eum intra hanc carnem in-
 clusit, ascendam. Qui quum hoc fecerit, tentare nos voluit, ut
 videret, quemadmodum discedentes ab eo in hoc saeculo viveremus.
 Et postmodum, quum ad eum fuerimus reversi, rationem vitae
 huius a nobis exposcet. Cui assistens ego videbo iniuriam meam,
 eiusque iudiciū in illos, qui iniuriosi mihī fuerunt, intuebor:*

Οἱ γὰρ τῶν ἀδικουμένων στεναγμοὶ τῶν ἀδικούντων κολάσεις γίνονται.

13. Ταῦτα δὲ ἀπειλέτω Ἀλέξανδρος τοῖς θέλουσι χρυσόν, πλοῦτον, καὶ θάνατον φοβουμένοις· πρὸς ἡμᾶς γὰρ τὰ δύο ὅπλα πέπτωκεν. Οἱ γὰρ Βραγμᾶνες οὔτε χρυσὸν φιλοῦσιν
14. οὔτε θάνατον φοβοῦνται. Ἀπελθε οὖν καὶ Ἀλεξάνδρῳ λέγε, ^{p. 25} οἱ Δανδαμῖς τῶν σῶν χρειάν οὐκ ἔχει· διὰ τοῦτο πρὸς σὲ οὐκ ἐλεύσεται· εἰ δὲ σὺ Δανδάμειος χρειάν ἔχεις, ἐλθε πρὸς αὐτόν.
15. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ταῦτα ἀκούσας παρὰ τοῦ Ὀνησιχράτους μᾶλλον αὐτὸν ἰδεῖν ἐπεθύμησεν, ὅτι αὐτὸν πολλὰ ἔθνη καθελόντα εἰς ἐνίκησε γυμνὸς γέρον κ. τ. λ.

suspiria enim gemitusque laesorum incipient laedentium esse supplicia.

13. *Hoc Alexander illis minetur, qui opes desiderant, qui timent mortem, quia nos utrumque contemnimus. Nam Brachmani neque*
14. *aurum diligunt neque mortem verentur. Vade igitur et hoc Alexandro referas: Nihil tuorum Dandamis quaerit: verum si aliquid ex ipsius rebus tu necessarium tibi esse credis, ad eum venire non dedigneris.*
15. *Quae ubi Alexander per internuntium audivit, desiderare plus coepit, ut talem virum videret, utque se, qui multas vicerat gentes, unus et nudus vinceret senex. etc.*
-

FRAGM. LVI.

Plin. h. n. VI. 21. 8—23. 11.

C A T A L O G U S G E N T I U M I N D I C A R U M.

(Cf. p. 16. seq., 51. seq.)

8. *Reliqua inde (scil. a Hypasi) Seleuco Nicatori peragrata 1. sunt. Ad Hesidrum CLXVIII. mill., Iomanem amnem tantumdem. Exemplaria aliqua adiiciunt quinque millia passuum. Inde ad Gangem CXII. mill. Ad Rhodapham CXIX. mill. Alii CCCXXV. in hoc spatio produnt. Ad Calinipaxa oppidum CLXVII. D. Alii CCLXV. mill. Inde ad confluentem Iomanis annis et Gangis DCXXV. mill., plerique adiiciunt XIII. mill., ad oppidumque Palibothra CCCCXV. Ad ostium Gangis DCCXXXVIII. mill. passuum.*
9. *Gentes, quas memorare non pigeat, a montibus Emo-2. dis, quorum promontorium Imaus vocatur, incolarum lingua nivosum significante, Isari, Cosyri, Izgi et per iuga Chisiotosagi multarumque gentium cognomen Brachmanae, quorum Maccocalingae. Flumina Prinias et 3. Cainas, (quod in Gangem influit,) ambo navigabilia. Gentes Calingae proximi mari et supra Mandei, Malli, quorum mons Mallus, finisque eius tractus est Ganges.*
1. (22.) *Hunc alii incertis fontibus ut Nilum, rigan-4.*

FRAGM. LVI. B.

Solin. 52. 6—17.

C A T A L O G U S G E N T I U M I N D I C A R U M.

- 6 *Maximi in ea amnes Ganges et Indus, quorum Gangem 4 quidam fontibus incertis nasci et Nili modo exultare conten-*

LVI. 1. CLXVIII. — V.L. CLIX.

CXIX. — V.L. DLXIX.

CCLXV. — V.L. CXCLV.

XIII. mill. — V.L. XIII. mill. D.

DCCXXXVIII. — Codd. DCXXXVIII., DCXXXVII.,

DCCXXXVII. mill. D. pass. Cf. p. 17—18.

2. Chisiotosagi. — V.L. Chirotosagi.

Brachmanae. — V.L. Bracmanae.

3. Prinias. — V.L. Pumas.

temque vicina eodem modo; alii in Scythicis montibus nasci dixerunt, influere in eum XIX. amnes: ex iis navigabiles praeter iam dictos Condochatem, Erannoboam, Cosoagum, Sonum; alii cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in quodam lacu hospitari, inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. millia passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum, altitudine nusquam
6 minore passuum XX. novissima gente Gangaridum. Calingarum regia Parthalis vocatur. Regi LX. mill. peditum; equites mille, elephantum DCC in procinctu bellorum excubant.

7. Namque vita mitioribus populis Indorum multipartita degitur. Alii tellurem exercent, militiam alii capessunt, merces alii suas evehunt; res publicas optimi ditissimique temperant, iudicia reddunt, regibus assident. Quintum genus celebratae illic et prope in religionem versae sapientiae

-
- dunt, alii volent a Scythicis montibus exoriri. [Hypanis 7. etiam ibi nobilissimus fluvius, qui Alexandri M. iter terminavit, sicuti arae in ripa eius positae probant.] Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet; altitudo, ubi radosissimus est, mensuram centum pedum devorat. Gangarides extimus est Indiae populus: cuius rex & equites mille, elephantos septingentos, peditum sexaginta millia in apparatu belli habet.

7. Indorum quidam agros exercent, militiam plurimi, merces 9. alii; optimi ditissimique rempublicam curant, reddunt iudicia,

LVI. 4. Condochatem, Erannoboam. — V.L. Canucham. (Vamam,) Erranoboan.

5. Gangaridum. Calingarum regia. — Vulg. Gangaridum Calingarum. Regia.

6. regia. — V.L. regio.

Parthalis. — V.V. LL. Protalis, Portalis.

LX. mill. — V. L. LXX. mill.

7. evehunt; res publicas. — V.L. evehunt, res externas invehunt; res publicas.

deditum voluntaria semper morte vitam accenso prius rogo finit. Unum super haec est semiferum ac plenum laboris 8. *immensi et quo supra dicta continentur, venandi elephantes domandique. Iis arant, iis vehuntur, haec maxime novere pecuaria; iis militant dimicantque pro finibus. Dilectum in bella vires et aetas atque magnitudo faciunt.*

4. *Insula in Gange est magnae amplitudinis gentem con-* 9. *tinens unam, Modogalingam nomine. Ultra siti sunt Modubae, Molindae, Uberae cum oppido eiusdem nominis magnifico, Galmodroesi, Preti, Calissae, Sasuri, Passalae, Colubae, Orxulae, Abali, Taluctae. Rex horum peditum L. M., equitum IV. M., elephantorum CCCC. in armis habet. Validior deinde gens* 10. *Andarae, plurimis vicis, XXX. oppidis, quae muris turribusque muniuntur, regi praebet peditum C. M., equitum M. M., elephantos M. Fertilissimi sunt auri Dardae, Setae vero argenti.*

5. *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu,* 11. *potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra: unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, immo vero tractum universum a Gange.*

10. *assident regibus. Quintum ibi eminentissimae sapientiae genus est, vita repletos incensis rogis mortem accersere. Qui vero* 8. *ferociori sectae se dediderunt et silrestrem agunt vitam, elephantos venantur, quibus perdomitis ad mansuetudinem aut arant aut vehuntur.*

11. *In Gange insula est populosissima et amplissimam con-* 9. *tinens gentem, quorum rex peditum quinquaginta millia, equitum quatuor millia in armis habet. Omnes sane, quicunque prae-* 10. *diti sunt regia potestate, non sine maximo elephantorum, equitum peditumque numero militarem agitant disciplinam.*

Prasia gens validissima Palibothram urbem incolunt,

LVI. 9. *Modogalingam.*—VV. LL. modo *Galingam, Modogalicam. Calissae.*—V. L. *Actissae.*

IV. M.—V. L. *III. M.*

10. *Setae vero argenti.*—V. L. *Setae vero et argenti.*

Regi eorum peditum sexcenta M., equitum XXX. M., elephantorum IX. M. per omnes dies stipendiantur: unde coniectatio ingens opum est.

12. *Ab iis in interiore situ Monedes et Suari, quorum* ^{6.}
mons Maleus, in quo umbrae ad septemtrionem cadunt
hieme, aestate in austrum per senos menses. Septemtriones
eo tractu semel in anno apparere, nec nisi XV. diebus,
Baeton auctor est: hoc idem pluribus locis Indiae fieri,
Megasthenes. Austrinum polum Indi dramasa vocant.
13. *Amnis Iomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter*
oppida Methora et Carisobora. A Gange versu ad
meridiem plaga, tinguntur sole populi, iam quidem infecti,
nondum tamen Aethiopum modo exusti: quantum ad Indum
accedunt, tantum colore praeferunt sidus.
14. *Indus statim a Prasiorum gente, quorum in montanis*
Pygmaei traduntur. Artemidorus inter duos annes semel
et vicies centera M. interesse tradit.
15. (23.) *Indus, incolis Sindus appellatus, in iugo* ^{1.}
Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus
solis ortum effusus, et ipse undeviginti recipit annes, sed
clarissimos Hydaspem quatuor alios afferentem, Cantabram
tres, per se vero navigabiles Acesinem et Hypa-
16. *sin, quadam tamen aquarum modestia nusquam latior quin-*

unde quidam ipsam Palibotros nominaverunt. Quorum
rex peditum sexaginta millia, equitum triginta millia, ele-
phantorum octo millia omnibus diebus ad stipendium vocat.

12. *Ultra Palibotram mons Maleus, in quo umbrae hieme* ^{13.}
in septentriones, aestate in austros cadunt, vicissitudine hac
durante mensibus senis. Septentriones in eo tractu in anno
semel, nec ultra quindecim dies parent, sicut auctor est Beton,
qui perhibet, hoc in plurimis Indiae locis evenire. Indo flu- ^{14.}
mini proximantes, versa ad meridiem plaga, ultra alios tor-
rentur calore: denique vim sideris prodit hominum color
14. *Montana Pygmaei tenent.*

- quaginta stadiis aut altior XV. passus, amplissimam insulam efficiens, quae Prasiane nominatur et aliam minore, quae Patale. Ipse per duodecies centena quadraginta M. pass. (parcissimis auctoribus) navigatus, et quodam solis comitatu in occasum versus, oceano infunditur. Mensuram in ora ad eum ponam, ut invenio, generatim, 17. quamquam inter se nullae congruunt. Ab ostio Gangis ad promontorium Calingon et oppidum Dandagula DCXXV. M. passuum. Ad Tropina duodecies centena XXV. M. passuum. Ad Perimulae promontorium, ubi est celeberrimum Indiae emporium DCCCL. Ad oppidum in insula, quam supra diximus, Patalam DCXX.
3. Gentes montanae inter eum et Iomanem Cesi, Cetri- 18. triboni silvestres, deinde Megallae, quorum regi quingenti elephantum, peditum equitumque numerus incertus, Chrysei, Parasangae, Asangae, tigri ferae scatentes. Armant peditum XXX. mill., elephantos CCC., equites DCCC. Hos includit Indus, montium corona circumdatus 19. et solitudinibus per DCXXV. M. Infra solitudines, Dari, Surae, iterumque solitudines per CLXXXVII. mill. pass., plerumque arenis ambientibus haud alio modo quam insulas 4. mari. Infra deserta haec Maltecorae, Singhue, 20. Marohae, Rarungae, Moruni. Hi montium, qui perpetuo tractu oceani orae praetenti, incolae liberi et regum 5. expertes multis urbibus montanos obtinent colles. Nareae

15. At ii, quibus est vicinus oceanus, sine regibus degunt. 20

LVI. 17. Dandagula. — V. L. Dandaguda.

18. Asangae. — V. L. Asmagi.

19. DCXXV. — V. L. DCXXXV.

CLXXXVII. — V. L. CLXXXVIII.

20. Moruni. Hi montium etc. — V. L. Morantes, Masuae, Pagungae, Lalii. Hi montium, qui perpetuo tractu oceani oram tenent, incolae. — V. L. Morantes, Masuae, Pagungae. Iam hi montium, qui perpetuo tractu oceani oram tenent, incolae etc.

- deinde, quos claudit mons altissimus Indicorum Capitalia. Huius incolae, alio latere late auri et argenti metalla fo-
21. diunt. Ab iis Oraturae, quorum regi elephantum quidem decem, sed amplae vires peditum; Varetatae, qui sub rege elephantos non alunt fiducia equitum peditumque;
22. Odomboerae; Salabastrae; Horatae urbe pulchra, fossis palustribus munita, per quas crocodili humani corporis avidissimi, aditum nisi ponte non dant. Et aliud apud illos laudatur oppidum Automela, impositum litori, quinque amnium in unum confluyente concursu, emporio nobili. Regi eorum elephantum MDC., peditum CL. mill., equitum 6. quinque M. Pauperior Charmarum rex elephantos LX.,
23. parvasque reliquas vires habet. Ab iis gens Pandae, sola Indorum regnata feminis. Unam Herculi sexus eius genitam ferunt, ob idque gratiorem, praecipuo regno donatam. Ab ea deducentes originem imperitant CCC. oppidis, peditum
24. CL. mill., elephantis quingentis. Post hanc trecentarum urbium Syrieni, Derangae, Posingae, Buzae, Gogiarei, Umbrae, Nereae, Brancosi, Nobundae, Cocondae, Nesei, Pedatirae, Solobriasae, Olostrae Patalen insulam attingentes, a cuius extremo litore ad Caspiae portas decies ac novies centena et XXV. mill. produntur.
25. Hic deinde accolunt Indum adversum evidenti demon- 7. stratione Amatae, Bolingae, Gallitalutae, Dimuri, Megari, Ordabae, Mesae; ab his Uri, Sileni; mox

-
23. Pandaea gens a feminis regitur, cui reginam primam as-
-

LVI. 21. Oraturae. — V. L. Oratae.

Varetatae. — V. L. Suarataratae.

22. Automela. — V. L. Automula.

24. Pedatirae, Solobriasae, Olostrae, V. L. Palatitae, Sulo-
briasae, Orostrae.

Olostrae. — V. L. Orositae.

25. Ordabae. — V. L. Ardabae.

*deserta in CCL. M. passuum. Quibus exsuperatis Orga- 26.
nagae, Abaortae, Sibarae, Suertae, et ab his so-
litudines prioribus pares. Dein Sarophages, Sorgae,
Baraomatae, Umbrittaeque, quorum XII. nationes
8. singulisque binae urbes, Aseni trium urbium incolae.
Caput eorum Bucephala, Alexandri regis equo, cui
fuerat hoc nomen, ibi sepulto conditum. Montani super hos 27.
Caucaso subiecti, Soleadae, Sondrae, transgressisque
Indum et cum eo decurrentibus Samarabriae, Sam-
bruceni, Bisambritae, Osii, Antixeni, Taxillae
cum urbe celebri, iam in plana demisso tractu, cui universo
nomen Amandae. Populi quatuor, Peucolaitae, Ar-
sagalitae, Geretae, Asoi.*

9. *Etenim plerique ab occidente non Indo amne determi- 28.
nant, sed adiiciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Ara-
chotas, Arios, Paropamisadas, ultimo fine Co-
phete fluvio, quae omnia Ariorum esse aliis placet.*

*Nec non et Nysam urbem plerique Indiae adscribunt, 29
montemque Merum Libero Patri sacrum, unde origo fu-
10. lulae, Ioris femine editum; item Astacanos gentem, vitis
et lauri et buxi pomorumque omnium in Graecia nascentium
fertilem. Quae memoranda et prope fabulosa de fertilitate 30
terrae ac genere frugum arborumque aut ferarum aut vo-
lucrum et aliorum animalium traduntur, suis quaeque locis
in reliqua parte operis commemorabuntur. Quatuor vero
satrapiae mox paulo, ad Taprobanen insulam festinante
animo.*

16. *signant Herculis filiam. Et Nysa urbs regione isti datur. 29
Mons etiam Iori sacer, Meros nomine, in cuius specu nutritum
Liberum patrem veteres Indi affirmant, ex cuius vocabuli
argumento lascivienti famae creditur, Liberum patrem femine*

LVI. 26. *Baraomatae Umbrittaeque. — VV. LL. Paragomatae, Um-
bitrae. — Baraomatuae Gumbritaeque.*

27. *Bisambritae. — V. L. Bisabritae.*

Peucolaitae. — V. L. Peucolitae.

29. *Astacanos. — VV. LL. Aspaganos, Aspagonas.*

31. *Sed ante sunt aliae, Patale, quam significavimus in 11. ipsis faucibus Indi, triquetra figura, CCXX. M. passuum latitudine. Extra ostium Indi Chryse et Argyre, fertiles metallis, ut credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum*
 32. *argenteumque iis solum esse, haud facile crediderim. Ab iis XX. M. pass. Crocala, ab ea XII. M. pass. Bibaga ostreis et conchyliis referta, deinde Toralliba IX. M. pass. a supra dicta, multaeque ignobiles.*

FRAGM. LVII.

Polyaen. Strateg. I. 1. 1—3.

D E D I O N Y S O.

(Cf. epit. 25. seq.)

1. Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλαύνων, ἵνα δέχοιντο αἱ πόλεις 1.
 αὐτόν, ὅπλοις μὲν φανεροῖς τὴν στρατιὰν οὐχ ὥπλισεν, ἐσθῆσι
 δὲ λεπταῖς καὶ νεβρίσι. Δόρατα ἦν κισσῶ πεπλεκασμένα ὃ
 2. Θύρσος εἶχεν αἰχμήν κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις ἐσήμεναι
 ἀντὶ σάλπιγγος, καὶ οἶνῳ τοὺς πολεμίους λαίμων εἰς ὄρχησιν
 εἵρεπεν. Καὶ ὅσα δὲ ἄλλα Βακχικὰ ὄργια, πάντα ἦν Διο-
 νύσου στρατηγήματα, οἷς Ἰνδοὺς καὶ τὴν ἄλλην Ἰστίαν ἐδοι-
 λώσατο.
 3. Διόνυσος ἐν Ἰνδικῇ, τῆς στρατιᾶς οὐ φερούσης τὸ εἶλο- 2.
 γῶδες τοῦ ἀέρος, κατέλαβεν τὸ τρικόρυγον ὄρος τῆς Ἰνδικῆς.
 Τῶν δὲ χορυφῶν ἥ μὲν κληῖται Κορασιβίη, ἥ δὲ Κονδάσκη,

31. *natum. Extra Indi ostium sunt insulae duae, Chryse et 17. Argyre, adeo foecundae copia metallorum, ut plerique eas aurea sola prodiderint habere et argentea.*

LVI. 31. CCXX. — V. L. CXXX.

32. XX. M. pass. Crocala. — V. L. XX. M. pass. latitudinem Crocala.

Toralliba. — V. L. Coralliba.

την δὲ τρίτην αὐτὸς ἐκάλεσε Μηρόν, τῆς αὐτοῦ γενέσεως ὑπόμνημα. Ἐνταῦθα πηγαὶ πολλαὶ ῥδεῖαι πιεῖν, θῆραι 4. περισσαί, ὀπῶραι ἄφθονοι, χιόνες ἀναψύχουσαι. Ἐν τοῦτοις ἡ στρατιὰ διαιτωμένη τοῖς ἐν τῷ πεδίῳ βαρβάροις ἐξαίφνης ἐπεφάνετο, καὶ ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν καὶ ὑπερδεξίων ἀκοντίζοντες τοὺς πολεμίους ῥαδίως ἐτρεπόντο.

3. [Λιόνυσος Ἰνδοὺς ἔλῶν, αὐτοὺς τε Ἰνδοὺς καὶ Ἀμαζόνας 5. ἄγων συμμάχους, εἰς τὴν Βακτριὴν ἐνέβαλεν ὁρίζει δὲ τὴν Βακτριὰν ποταμὸς Σαράγγης. Οἱ Βάκριοι τὰ ὄρη κατέλαβον τὰ ὑπὲρ τὸν ποταμὸν, ὥς Λιόνυσον διαβαίνοντι ἄνωθεν ἐπιθρόμενοι. Ὁ δὲ στρατοπεδεύσας παρὰ τὸν ποταμὸν 6. τὰς Ἀμαζόνας καὶ τὰς Βάκχας διαβαίνειν ἔταξεν, ἵνα οἱ Βάκριοι καταφρονήσαντες γυναικῶν κατέλθοιεν ἀπὸ τῶν ὀρεῶν. Αἱ μὲν δὲ διέβαινον, οἱ δὲ κατέβαινον καὶ τῷ ῥέεματι ἐπιβαίνοντες ἀνακόπτειν αὐτὰς ἐπειρῶντο. Αἱ δὲ 7. ἀνεχώρουν ἐπὶ πόδα. Βάκριοι μέχρι τῆς ὄχθης ἐδίωκον. Τότε Λιόνυσος μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐκβοηθήσας, πεπεδημένους τῷ ῥέεματι τοὺς Βακτριῶνς κτείνων, διέβη τὸν ποταμὸν ἀκινδύνως.]

FRAGM. LVIII.

Polyaen. Strateg. I. 3. 4.

DE HERCULE ET PANDAEA.

(Cf. fragm. L. 15.)

Ἡρακλῆς ἐν Ἰνδικῇ θηγατέρα ἐποίησατο, ἣν ἐκάλεσε Πανδαίην. Ταύτῃ ρείμας μοῖραν τῇν Ἰνδικῆς πρὸς μεσημβρίαν καθήκουσαν εἰς θάλασσαν, διένειμε τοὺς ἀρχομένους εἰς κόμας τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε, προστάζας καθ' ἑκάστην ἡμέραν μίαν κόμην ἀναφέρειν τὸν βασιλείον φόρον, ἵνα τοὺς διδόντας ἔχοι συμμάχους ἢ βασιλεύουσα, καταπονοῦσα αἰεὶ τοὺς δοῦναι ὀφείλοντας.

Aeliani historiae animalium in libro XVI. (2—22.) non pauca leguntur, quae ad Megasthenem videntur auctorem pertinere. Quae coniectura, quamvis certis argumentis minime possit extra dubium poni, tamen propter varias causas quandam ad verisimilitudinem videtur accedere: primum enim accuratius interiores novit Indiae partes auctor, deinde Prasiorum et Brahmanarum saepius mentionem fecit, postremo quin quaedam capita in media hac parte posita ex Megasthene sint exscripta (fragm. XIII. B. XV. B.) vix cuiquam dubium esse potest. Itaque in hac re incerta totam illam partem in fine fragmentorum Megasthenis typis describendam curavi.

FRAGM. LIX.

DE BESTIIS INDICIS.

Aelian. h. an. XVI. 2—22.

1. (2.) Ἐν Ἰνδοῖς μακράνθρωποι σιτακούς ὄρνις γίνεσθαι, ὥνπερ οἷν καὶ ἀνωτέρω μνημὴν ἐποιήσαμεν· ἃ δὲ πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν οὐκ εἶπον, ταῦτά μοι λεχθῆναι νῦν δοκεῖ προσιωδέστατα. Γένη τρία αὐτῶν ἀκούω· οἱ πάντες δὲ οὗτοι, μαθόντες ὡς παῖδες, οὕτως καὶ αὐτοὶ γίνονται λάλοι καὶ φθέγγονται φθέγμα ἀνθρωπικόν. Ἐν δὲ ταῖς ὕλαις ὀρνίθων μὲν ἀφιαῖσιν ἤχον, φωνὴν δὲ εὐσημόν τε καὶ εὐστομόν οὐ προΐενται, ἀλλ' εἰσὶν ἀμαθεῖς καὶ οὐπω λάλοι. Γίνονται δὲ καὶ ταῶς ἐν Ἰνδοῖς τῶν πανταχόθεν μέγιστοι, καὶ πελειάδες χλωρόπτεροι φαίη τις ἂν πρῶτον θεασάμενος καὶ οὐκ ἔχων ἐπιστήμην ὀρνιθογνώμονα, σιτακὸν εἶναι, καὶ οὐ πελειάδα· χεῖλη δὲ ἔχουσι καὶ σκέλη τοῖς Ἕλλησι πέριδιξι τὴν χρόαν
3. πορσεοικότα. Ἀλεκτρυόνες δὲ γίνονται μεγέθει μέγιστοι, καὶ ἔχουσι λόφον οὐκ ἐρυθρόν κατὰ γε τοὺς ἡμεδαποῖς, ἀλλὰ ποικίλον κατὰ τοὺς ἀνθινοὺς στεφάνους· τὰ δὲ πτερὰ τὰ πυγαῖα ἔχουσιν οὐ κυρτά, οὐδὲ εἰς ἑλικά ἐπικαμφθέντα, ἀλλὰ πλατέα, καὶ ἐπισύρουσιν αὐτά, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ ταῶς, ὅταν μὴ ὀρθώσωσί τε καὶ ἀναστήσωσιν αὐτά· χρόαν δὲ ἔχει τὰ πτερὰ τῶν Ἰνδῶν ἀλεκτρυόνων χρυσοπούς τε καὶ κυανανγεῖς κατὰ τὴν σμάραγδον λίθον.
4. (3.) Γίνεται ἐν Ἰνδοῖς καὶ ἄλλο ὄρνεον, καὶ ἔχει τὸ μέγεθος κατὰ τοὺς ψάρους, καὶ ἐστὶ ποικίλον, καὶ μουσώθεν

ἀνθρώπου φωνήν· εἶτα μέντοι τῶν σιτακῶν ἐστὶ λαλίστερόν τε καὶ θυμοσοφώτερον· οὐ μὴν τὴν ἐξ ἀνθρώπων τροφήν ῥδέως ὑπομένει, ἀλλὰ ἐλευθερίας πόθῳ, καὶ παρῳήσιας τῆς κατὰ τὴν συντροφίαν ἐπιθυμίας, ἀσπάζεται λιμὸν μᾶλλον ἢ δουλείαν μετὰ τρυφῆς. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ οἱ Μακεδόνων 5. Ἰνδοῖς ἐποικῆσαντες, ἐν τε Βουκεφάλοις πόλει καὶ τῇ περὶ ταύτην, καὶ τῇ καλουμένῃ Κυροπόλει καὶ ταῖς ἄλλαις, ὡς ἀνέστησεν Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, κερκίζοντα ἔσχε δὲ ἄρα τὸ ὄνομα τήνδε τὴν γένεσιν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ διασείει τὸν ὄρῳον, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ κίγκλοι.

(4.) Γίνεσθαι δὲ καὶ κῆλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω ὄρνιν, καὶ 6. τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος ἐστίν, καὶ (τὸ) στόμα ἔχει γενναῖον δεινῶς, καὶ μακρὰ τὰ σκέλη· φέρει δὲ καὶ προσηγορεῶνα, καὶ ἐκείνον μέγιστον προσεμμερεῖ ζωρῆκω, σθένεμα δὲ ἔχει καὶ μάλα ἀπτηχές, καὶ τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσιν ἐστὶ τεφρός, τὰς δὲ πτέρυγας ἄκρας ὠχρός ἐστίν.

(5.) Ἀκούω δὲ ἔγωγε καὶ Ἰνδὸν ἔποπα, διπλασίονα 7. τοῦ παρ' ἡμῖν καὶ ὠραιότερον ἰδεῖν. Καὶ Ὅμηρος μὲν λέγει βασιλεῖ κείσθαι ἄγαλμα Ἑλλήνι χαλινὸν καὶ κόσμον ἵππου, ὁ δὲ ἔποψ οὗτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθρυμά ἐστι, καὶ διὰ χειρῶν αὐτὸν φέρει, καὶ ἥδεται αὐτῷ, καὶ συνεχές ἐνορᾷ τὴν ἀγλαίαν τεθριπῶς τοῦ ὄρνιθος καὶ τὸ κάλλος τὸ αὐτοφρές. Ἐπεὶ 8. δούσι δὲ ἄρα τῷδε τῷ ὄρνει καὶ μῦθον Βραχυῶνες, καὶ ὃ γε μῦθος ὁ ῥηδόμενος οὗτός ἐστιν. Βασιλεῖ παῖς ἐγένετο Ἰνδῶν, καὶ ἀδελφοὺς εἶχεν, οἵπερ οὖν ἀνδρωθέντες ἐκδικώ-ταιοί τε γίνονται καὶ λεωργότατοι, καὶ τούτου μὲν ὡς νεω-τάτου καταφρονοῦσιν· τὸν δὲ πατέρα ἐκερτόμοιν καὶ τὴν μητέρα, τὸ γῆρας αὐτῶν ἐκφανλίσαντες ἀναίρονται οὖν ἐκεῖ-νοι τὴν σὺν τούτοις διατριβήν, καὶ ὄχοντο φεύγοντες, ὃ τε παῖς καὶ οἱ γέροντες. Συντόνου δὲ ἄρα αὐτοὺς πορείας διαδεξαμένης, οἱ μὲν ἀπειπὸν καὶ ἀποθνήσκουσιν, ὁ δὲ παῖς οὐκ ὠλιγόρησεν αὐτῶν, ἀλλ' ἔθαψεν αὐτοὺς ἐν ἑαυτῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν διατεμὼν. Ἀγασθέντα δὲ τὸν πάντα ἐφορῶντα Ἕλιον οἱ αὐτοὶ φασὶ τῆς εὐσεβείας τὴν ὑπερβολήν, ὅρην αὐτὸν ἀποσῆναι, κάλλιστον μὲν ὄψει, μακροτάτω δὲ τὸν βίον ὑπανέστιχε δὲ οἱ καὶ λόφος ἐκ τῆς κορυφῆς, οἶονεῖ

9. *μνημείον τοῦτο τῶν πεπραγμένων ὅτε ἔφευγεν. Τοιαῦτα ἄττα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὲρ τοῦ κοριίδου τερατευόμενοι προσεῖχον μύθῳ τινί, ὥπερ οὖν ἀκολουθῆσαί μοι δοκεῖ καὶ Ἀριστοφάνης ὁ τῆς κομωδίας ποιητὴς ἐν Ὅρνισι λέγων*

*Ἀμαθὴς γὰρ ἔφες, κοῦ πολυπράγμων, οὐδ' Αἰσωπον πεπιάτῃας·
Ὅς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
Προτέραν τῆς γῆς· ἅπειτα τόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποδνήσκειν·
Γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκείσθαι πεμπταῖον, τὴν δ' ἀποροῦσαν
Ἵπ' ἀμηχανίας· τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατοοῦζαι.*

- Ἔοικεν οὖν ἐξ Ἰνδῶν τὸ μυθολόγημα ἐπ' ἄλλου μὲν ὄρνιθος,
10. ἐπιρῶδεῦσαι δ' οὖν καὶ τοῖς Ἑλλήσι. Ὠγύγιον γάρ τι μῆκος χρόνου λέγουσι Βραχυμῆνες, ἐξ οὗ ταῦτα τῷ ἔποπι τῷ Ἰνδῷ, ἔτι ἀνθρώπων ὄντι καὶ παιδὶ τὴν γε ἡλικίαν, ἐς τοὺς γεινόμενους πέπρακται.*

11. (6.) *Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται ζῶον, κροκοδείλῳ χερσαίῳ παραπλήσιον ἰδεῖν μέγεθος δὲ αὐτῷ κυνιδίου Μελιταίου ἂν εἴη· περικείται δὲ φολίδι τραχείαν ἄρα οὕτω καὶ πυκνὴν, ὥστε ὅταν θαρῇ ῥίνης αὐτοῖς ἔργα παρέχει· διατέμνει δὲ καὶ χαλκόν, καὶ τὸν σίδηρον ἐσθλεί· καλοῦσι δὲ φαττάγην αὐτό.*

- (8.) *Ἡ δὲ Ἰνδῶν θάλαττα ὕδρους θαλαττίους τίκει
12. πλατεῖς τὰς οὐράς· τίκτουσι δὲ (καὶ) λίμναι μεγίστους ὕδρους· οἱ δὲ θαλάττιοι ὄφεις οἶδε κάρχαρον εἰκάσι μᾶλλον ἔχειν τὸ δῆγμα, ἥπερ οὖν ἰώδες.*

- (9.) *Ἐν Ἰνδοῖς ἵππων τε ἀγρίων καὶ ὄνων τοιούτων
13. εἰσὶν ἀγέλαι· οὐκοῦν ἀναβαινόντων ὄνων τὰς ἵππους, ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσιν, καὶ ἥδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίκτειν ἡμιόνους πυρσοὺς τὴν χρόαν, καὶ ἄγανδρομικούς, δυσλόφους δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως. Ποδάγρας δὲ τοῦτους αἰροῦσιν,
14. εἴτα ἀνάγεσθαι τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ φασὶ καὶ διετεῖς μὲν ἐαλωκότας μὴ ἀναινεσθαι τὴν πώλευσιν, πρεσβυτέροισ δὲ μὴ διαφέρειν τῶν καρχάρων θηρίων καὶ σαρκοφάγων μηδὲ ἔν.*

Sequitur fragmentum XIII. B.

- (11.) *Ποιφάγον Ἰνδοῖς ζῶόν ἐστι, καὶ πέφυκε γε
15. διπλάσιον ἵππου τὸ μέγεθος· οὐρανὸν δὲ ἔχει διατεταμένον καὶ*

μελαίνης ἀκρότως χροάς· καὶ εἰσιν αὐταὶ αἱ τρίχες καὶ τῶν ἀνθρωπείων λεπτότεραι ἢν, καὶ ἐν μεγάλῳ τίθενται ταύτας ἔχειν Ἰνδῶν αἱ γυναῖκες· καὶ γὰρ τοὶ παραπλέκονται ἐξ αὐτῶν καὶ κοσμοῦνται μάλα ὥραιοις, ταῖς πλοκαμίσι ταῖς συμγύτοις καὶ ταύτας ἐποδέουσαι. Προΐκει δὲ καὶ εἰς δύο πῆχεις ἐκάστης τὸ μήκος τριχός, ἐκ μιᾶς δὲ ῥίξης ὁμοῦ τι καὶ τριάκοντα θυσανηδὸν ἐκπεφύκασιν. Ζῶων δὲ ἄρα ἀπάν- 16.
των τοῦτο δειλότεριον ἦν· ἐὰν γὰρ ὑπὸ τινος ὀφθῇ καὶ αἰσθῆται βλεπόμενον, ἢ ποδῶν ἔχει φεύγει καὶ πρόεισι, καὶ κέχρηται προθυμίᾳ μᾶλλον ἢ σκελῶν ὠκύντητι. Καὶ διώκεται μὲν ὑπὸ ἱππέων καὶ κινῶν ἀγαθῶν δραμεῖν· ἐὰν μέντοι σινίδη, ὅτι ἄρα ἀλλίσκεσθαι μέλλει, τὴν οὐρὰν ἀπέκρουεν ἐν τινι δάσει, αὐτὸ δὲ ἀντιπρόσωπον ἔστικε, καὶ δοκεῖει τοῖς θηραταῖς, καὶ ὑποθαρήδει πως, καὶ οἶεται μηκέτι φανεῖσθαι περισπούδαστον, τῆς οὐρᾶς μὴ βλεπομένης· ἐκείνην γὰρ οἶδεν εἶναι τὸ κάλλος. Κενὴν δὲ ἄρα ἔσχει τὴν ὑπὲρ τοῦδε 17.
φαντασίαν· βάλλει γὰρ τις αὐτὸ βέλει πεφασμαγμένῳ, καὶ δείρας τὸ πᾶν σῶμα (ἀγαθὴ γὰρ ἡ δορά) ἀφῆκε τὸν νεκρόν· σαρκῶν γὰρ τῶν ἐκείνου δέονται Ἰνδοὶ οὐδὲ ἓν.

(12.) Κήτι δὲ ἦν ἄρα ἐν τῇ τῶν Ἰνδῶν θαλάττῃ πεντα- 18.
πλασίονα μέγεθος ἐλέφαντος τοῦ μεγίστου· πλευρὰ γοῦν μία κήτους καὶ ἐς τοὺς εἴκοσι πῆχεις πρόεισι, χελύνην δὲ πηχῶν πεντεκαίδεκα ἔχει, τὸ δὲ πτέρωμα βραγχίον ἐκατέρου πηχῶν τὸ εὖρος καὶ ἐπτά· κήρυκες δὲ καὶ πορφύραι ὥς καὶ χοῦν ῥῆστα δέξασθαι, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἐρίνων τὰ χελώνια δύναιτο ἄν τοσοῦτον στέγειν. Μεγέθη δ' ἰχθύων ἄπειρα, λα- 19.
βράκιον μάλιστα, καὶ αἰμαὶ καὶ χρυσόφρονες. Ἀκούω δὲ τοίτους κατὰ τὴν ὥραν, ὅταν ἐπιρρέωσιν οἱ ποταμοὶ καὶ λάβροι κατιόντες ἐκ τῆς πλημμύρας καὶ ἐς τὴν γῆν ἀναχέωνται, καὶ αὐτοὺς ὑπερχειῖσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἀρούρας καὶ ἐν ὕδατι λεπτῷ φέρεσθαι τε καὶ ἀλᾶσθαι· παυσανέμων δὲ τῶν ὑπερπιπλάντων τοὺς ποταμοὺς νετῶν, καὶ ἀναχωρούντων ὀπίσω τῶν χειμάτων, καὶ ἐς τὰς ὁδοὺς τὰς κατὰ γῆσιν ὑποστρεφόντων, ἐν τοῖς καθειμένοις χωρίοις, καὶ τοῖς τεργαῶδεσι καὶ ἀπέδοις, ἐνθα δῆπου φιλοῦσι καὶ ἐννέαι καλούμεναι κόλπους τινὰς ἔχειν, ἰχθύς ἀπονέμουσι καὶ ὁκτώ

πηχών· καὶ αἴρουσιν οἱ γεωργοῦντες αὐτοὺς, ἀσθενεῖ τῇ νήξει χρωμένους, ἅτε μὴ ἐν βυθῷ φερομένους, ἀλλὰ ἐπιτολῆς, καὶ ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας.

20. (13.) Ἰνδῶν δὲ ἰχθύων ἴδια καὶ ἐκείνα. Βατίδες γίνονται παρ' αὐτοῖς οὐδέν τι μείους Ἀργολικῆς ἀσπίδος ἑκάστη, καρίδες τε καὶ μείζους καράβων αἱ Ἰνδῶν εἰσὶν· αἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς θαλάττης ἀναθέουσαι διὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Γάγγου χηλὰς μεγίστας ἔχουσι, καὶ τραχείας θιγεῖν αὐτῶν τὰς γε μὴν ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς ἐκπιπτούσας εἰς τὸν Ἰνδὸν λείας ἔχειν πέπυσμαι τὰς ἀκάνθας, προμήκεις γε μὴν καὶ βοστρυχῶδεις τὰς ἀπηρητημένας ἑλικας· χηλὰς δὲ οὐκ ἔχειν ταύτας.

21. (14.) Χελώνη δὲ ἐν Ἰνδοῖς ποταμίᾳ, μεγίστη τε αὕτη καὶ τὸ χελώνειον ἔχει σκάφης οὐ μείον τελείας· χωρεῖ γοῦν

22. ἑκαστον μεδίμνον δέκα ὀσπρίων. Γίνονται δὲ καὶ χερσαῖαι χελῶναι, καὶ εἰεν ἂν τὸ μέγεθος κατὰ τὰς βώλους τὰς μεγίστας, αἵπερ οἷν ἐπανίστανται ἐν τοῖς βαθέσιν ἀρώμασιν, εὐπειθοῦς μὲν οὗσης τῆς γῆς, εἰς πολὺ δὲ κατιόντος τοῦ ἀρότρου, καὶ τὴν αὐλακα σχλίζοντος ῥᾶστα, καὶ ἐγείροντος τὰς βώλους ὑψοῦ. Ταύτας δὲ καὶ ἀποδύεσθαι τὸ ἔλκτρον φασιν· οἱ τοίνυν ἀρόται καὶ πᾶν τὸ περὶ τοὺς ἀγροὺς ἐργατικὸν ταῖς μακέλλαις ἀνασπῶσιν αὐτάς, καὶ ἐξαιροῦσιν ὥσπερ οὖν ἐκ τῶν θριπιδέστων φυτῶν τὰς εὐλάς· εἰσὶ δὲ γλυκεῖαι τὴν σάρκα καὶ πίονες, οὐ μὴν κατὰ τὰς θαλαττίας πικραὶ καὶ αὐταί.

23. (15.) Θυμόσοφα δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ζῷά ἐστιν, οὐ μὴν ὅσα ἐν Ἰνδοῖς ἐστιν, ἀλλὰ ὀλίγα. Ἐκεῖ δὲ ὅ τε ἐλέφας τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ σιτακὸς καὶ αἱ σφίγγες καὶ οἱ καλοῦ-

24. μένοι σάτυροι· σοφὸν δὲ ἄρα ἦν καὶ ὁ μύρμηξ ὁ Ἰνδός. Οἱ μὲν οὖν ῥιμεδαποὶ τὰς ἑαυτῶν χειὰς καὶ ὑποδρομάς ὑπὸ τὴν γῆν ὀρύττουσιν, καὶ φωλεοὺς τινὰς κρυπτοὺς ἀποφαινόνσι γεωρρυχοῦντες, καὶ μεταλλείαις ὡς εἰπεῖν τισιν ἀπορρήτοις καὶ λανθανούσαις καταξαινόνται· ἀλλὰ οἳ γε Ἰνδοὶ μύρμηκες οἰκίσκους τινὰς συμφορητοὺς ἐργάζονται, καὶ τοὺς γε αὐτοὺς οὐκ ἐν χωρίοις ὑπτίοις καὶ λείοις καὶ ἐπικλυζομένοις ῥᾶστα, 25. ἀλλὰ μετεώροις καὶ ὑψηλοῖς. Ἐν αὐτοῖς δὲ περιόδους τι-

νὰς καὶ ὥς εἰπεῖν σύριγγας Αἰγυπτίας ἢ λαβυρίνθους Κορι-
νθικοὺς σοφίᾳ τινὶ ἀποθόγγῳ διατρήσαντες οἰκεῖα ἑαυτοῖς
ἀτέφηναν, οὐκ εὐθιτενῇ καὶ ῥάδια παρελθεῖν ἢ εἰσρεῦσθαι
τι, ἀλλ' ἐλιγμοῖς καὶ διατρήσεσι λοξά· καὶ ἀπολείπονσι γε
ἐπιπολῆς μίαν ὁπῆν, δι' ἧς εἰσίσσι τε αὐτοὶ καὶ τὰ σπέρ-
ματα ὅσα ἐκλέγονται, εἴτα ἐς τοὺς ἑαυτῶν θησαυροὺς εἰσχο-
μίζουσιν. Παλαμῶνται δὲ ἄρα τὰς ἐν ὕψει φωλεύσεις,
ὑπὲρ τοῦ τὰς ἐκ τῶν ποταμῶν ἀναχίσεις τε καὶ ἐπικλίσεις
διαδιδράσκειν. Καὶ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆςδε τῆς σοφίας περιγί-^{26.}
νεται ὥσπερ ἐν σκοπιάς τιςιν ἢ νήσοις κατοικεῖν, ὅταν τῶν
λοφιδίων ἐκείνων τὰ κύκλω περιλιμνάσῃ. Τὰ δ' οὖν χώματα
ἐκεῖνα καὶ τοὶ συμπεφορημένα, τοσοῦτον ἀποδεῖ τοῦ λίσσθαι
τε καὶ διαξάνεσθαι ὑπὸ τῆς περικλίσεως, ὥς καὶ κρατύνε-
σθαι αὐτά· πρῶτον μὲν ὑπὸ τῆς ἐφίας δρόσου· ὑπαμφιέννι-
ται γάρ, ὥς εἰπεῖν, ἐκ ταύτης πάγον τινὰ χιτῶνα ὑπόλεπτον,
πλὴν καρτερόν· εἴτα μέντοι δεσμεύεται κάτω βρονῶδει τῆς
ποταμίας ἰλὸς φλοιῷ. Καὶ μυρμηκῶν μὲν Ἰνδῶν πέρι
Ἰόβα πάλαι, ἐμοὶ δὲ νῦν ἐς τοσοῦτον λελέχθω.

(16.) Παρὰ τοῖς Ἀρειακοῖς τοῖς Ἰνδικοῖς χάσμα Πλού-^{27.}
τωνός ἐστιν, καὶ κάτω τινὲς ἀπόθόγγοι σύριγγες καὶ ὁδοὶ
κρυπταὶ καὶ διαδρομαὶ ἀνθρώποις ἀθέατοι· βαθεῖαι δ' οὖν,
καὶ ἐπὶ μήκιστον προήκουσιν· γενόμεναι δὲ πῶς, καὶ ὁρι-
στέναι τρόπῳ τῷ, οὔτε Ἰνδοὶ λέγουσιν, οὔτε ἐγὼ μαθεῖν
πολεπραγμονῶ. Ἄγουσι γοῦν Ἰνδοὶ καὶ ὑπὲρ τὰ τρισμύρια^{28.}
ἐνταῦθα κτήνη διάφορα, προβάτων τε καὶ αἰγῶν καὶ βοῶν
καὶ ἵππων· καὶ ἕκαστος τῶν ἢ δεισάντων ἐνύπνιον ἢ ὅταν
τινὰ ἢ φήμην ἢ ὄρνιν οὐκ εὔεδρον ὑφορωμένων, ἀντὶ τῆς
ἑαυτοῦ ζωῆς ἐμβάλλει, κατὰ τὴν οἰκοθεν αὐτοῦ δύναμιν,
ἑαυτὸν λιτρούμενος, καὶ διδοὺς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς τὸ
ζῶον. Τὰ δὲ ἄγεται οὔτε δεσμοῖς ἐπαγόμενα, οὔτε ἐλαυνό-
μενα ἄλλως, ἐκόντα δὲ τὴν ὁδὸν τήνδε ἀνέει, ἐλξεί τινὲ καὶ
ἱῶγι ἀποθόγγῳ· εἴτα ἐπιστάντα τῷ στομίῳ ἐκόντα ἐμπηδᾷ,
καὶ ὅψει μὲν ἀνθρωπίνῃ οὐκ ἔστιν οἰκέτι σύνοπτα, εἰς γῆς
χάσμα ἀπόθόγγόν τε καὶ ἀφανὲς ἐμπεσόντα. Ἀκούονται^{29.}
γοῦν ἄνω βοῶν μὲν μυκηθμοί, τῶν δὲ οἴων βληχῆ, χρεμε-
τισμὸς δὲ τῶν ἵππων, καὶ μηκὴ τῶν αἰγῶν καὶ εἴ τις ἐπι-

πολῆς βαδίῃσι, καὶ προσχωροῖ τὸ οὖς παραβαλὼν, ἀκούσεται ἐπὶ μῆξιτον τῶν προειρημένων οὐδὲ ἐκλείπει ποτὲ ὁ συμμιγῆς ἤχος, ἐπιπεμπόντων ὁσημέραι τὰ ὑπὲρ ἑαυτῶν ζῆα. Εἰ μὲν οὖν τὰ πρόσφατα ἐξακούεται μόνα, ἢ καὶ τῶν πρώτων τινά, οὐκ οἶδα ἀκούεται δ' οὖν. Καὶ εἴρηται μοι ζῶων τῶν ἐκεῖ καὶ τοῦτο ἴδιον.

30. (17.) Ἐν δὲ τῇ καλουμένῃ θαλάττῃ καὶ νῆσον ἄδουσι μεγίστην, καὶ ὄνομα αὐτῆς ἀκούω Ταπροβάνην· πάνυ δὲ δολιγὴν πυνθάνομαι καὶ ὑψηλὴν τὴν νῆσον εἶναι, καὶ μῆκος μὲν ἔχειν σταδίων ἑπτακισχιλίων, πλάτος δὲ πεντακισχιλίων, καὶ ἔχειν οὐ πόλεις, ἀλλὰ κώμας πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας· στέγας δὲ ἔχουσιν, ὅθεν κατὰγονται οἱ ἐπιχώριοι, ἐκ ξύλων
31. πεπονημένους, ἥδη δὲ καὶ θανάκων. Τίκτονται δὲ ἄρα ἐν ταύτῃ τῇ θαλάττῃ καὶ χελῶνες μέγισται, ὥνπερ οὖν τὰ ἔλγτρα ὄροφοι γίνονται· καὶ γὰρ ἐστὶ καὶ πεντεκαίδεκα πηχῶν ἐν χελώνειον, ὡς ὑποικεῖν οὐκ ὀλίγους, καὶ τοὺς ῥήλους πυρωδεστάτους ἀποστέγει, καὶ σκιὰν ἀσμένους παρέχει· πρὸς γε μὴν τῶν ὄμβρων τὰς καταφορὰς ἀντίτυπὸν ἐστὶ, καὶ κεράμου παντὸς κρατερώτερον, τὰς τε ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν ἀποσεύεται, καὶ κροτούμενον ἀκούουσιν οἱ ὑποικοῦντες, ὡς εἰς τι τέγος ἐμπίπτόντων τῶν ὑδάτων. Οὐ δέονται γε μὴν ὡς κέραμον ῥαγέντα ἀμεῖψαι· σκληρὸν γὰρ τὸ χελώνειον, καὶ ἔοικεν ὑπορωρηγμένῃ πέτρᾳ, καὶ ὑπάντρω τε καὶ αὐτορόφῳ στέγῃ.
32. (18.) Ἡ τοίνυν νῆσος ἣ ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, ἣν καλοῦσι Ταπροβάνην, ἔχει φοινικῶνας μὲν θαυμαστικῶς πεφυτευμένους εἰς στοῖχον, ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς ἀβροῖς τῶν παραδείσων οἱ τούτων μελεδωνοὶ φυτεύουσι τὰ δένδρα τὰ σκιαδηφόρα. ἔχει δὲ καὶ νομᾶς ἐλεφάντων πολλῶν καὶ μεγίστων. Καὶ οἶδε γε νησιῶται ἐλέφαντες τῶν ῥηπειρωτῶν ἀλκιμώτεροί τε τὴν ῥώμην καὶ μεΐζους ἰδεῖν εἰσι, καὶ θυμο-
33. σοφώτεροι δὲ πάντα πάντῃ κρίνονται ἄν. Κομίζουσί τε οὖν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀντιπέραν ῥηπειρον ναῦς μεγάλας τεκτινηάμενου· ἔχει γὰρ δῆπου καὶ δάση ἣ νῆσος· πιπράσκουσί τε διαπλεύσαντες τῷ βασιλεῖ τῷ ἐν Καλίγγαις. Διὰ μέγεθος δὲ ἄρα τῆς νήσου οὐδὲ ἴσασιν οἱ τὰ μέσα αὐτῆς οἰκοῦντες

τὴν θάλατταν, ἀλλὰ ῥηπειρώτην μὲν βίον τρίβουσι, τὴν περιερχομένην δὲ αὐτοὺς καὶ κυκλουμένην πυνθάνονται θάλατταν. Οἱ δὲ τῇ θαλάττῃ πρόσσοικοι τῆς μὲν ἄγρας τῆς τῶν ἐλεφάντων ἀμαδῶς ἔχουσιν, ἀκοῇ δὲ αὐτὴν ἴσασι μόνῃ περὶ γε μὴν τὰς τῶν ἰχθύων καὶ τὰς τῶν κητῶν ἄγρας τίθενται τὴν σπουδὴν. Τὴν γάρ τοι θάλατταν, τὴν περιερχομένην 34. τὸν τῆς νήσου κύκλον, ἄμαχόν τι πλεῖθος καὶ ἰχθύων καὶ κητῶν ἐκτρέφειν φασί· καὶ ταῦτα μέντοι καὶ λεόντων ἔχειν κεφαλὰς καὶ παρδάλεων καὶ ἄλλων, καὶ κριῶν δέ, καὶ τὸ ἔτι θαῦμα, σατύρων μορφὰς κήτη ἔστιν ἃ περιφέρει. Καὶ γυναικῶν ὄψιν ἔχουσιν, αἵσπερ ἀντὶ πλοκάμων ἄκανθαι προσήρτηνται. Ἐχειν δὲ καὶ ἄλλας τινὰς ὑμνοῦσιν ἐκτόπους 35. μορφάς, ὧν τὰ εἶδη μηδ' ἂν τοὺς ἐνταῦθα δεινοὺς γράφειν καὶ κράσεις σωμάτων συμπλέκειν ἐς τερατείαν ὄψεων, ἀκριβῶσαι ποτε καὶ σοφίᾳ γραφικῇ παραστυῆσαι δύνασθαι ἂν προμήκη δὲ ἔχει τὰ οὐραῖα καὶ ἐλικτά, πόδας γε μὴν χηλὰς ἢ πτερυγία. Πυνθάνομαι δὲ αὐτὰ καὶ ἀμφίβια εἶναι, καὶ 36. νύκτωρ μὲν ἐπινέμεσθαι τὰς ἀρούρας· πόαν μὲν γὰρ οὖν ἐσθίειν τῶν ἀγελαιῶν τε καὶ σπερμολόγων δίκην, χαίρειν δὲ καὶ τῷ φοίνικι ὑφ' ὀρυπτεῖ, διασεῖν τε ἐκ τούτου τα δένδρα ταῖς σπείραις, περιβάλλοντα αὐτὰς ὑγράς οὐσας, καὶ οἷας περιπλέκεσθαι τοῦτον οὖν φοίνικα ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ βιαίου καταρῥέοντα ἐπινέμεσθαι ὑπολήγει δὲ ἄρα ἡ νύξ, καὶ σαφὲς οὐπω ἡμέρα, καὶ ἐκεῖνα ῥφανίσθη καταδύντα ἐς τὸ πέλαγος, ἑφ' οὗ μέλλοντος ὑπολάμπειν αὐτό. Εἶναι δὲ 37. καὶ θαλαίνας φασὶ πολλάς, οὐ μὴν εἰς τὴν γῆν προϊέναι αὐτάς, τοὺς θύνηους ἐλλοχώσας. Καὶ δελφίνων δὲ γένη δύο 38. φασὶν εἶναι· τῶν μὲν ἀγρίων καὶ καρχάρων καὶ ἀφειδεστώτων ἐς τοὺς ἀλίεας, καὶ σφόδρα ἀνοίκτων, τὸ δὲ πρῶτον τε καὶ τιθασὸν φύσει περισκιριῶ γοῦν, καὶ περινήχεται, καὶ εἴοικε κινιδίῳ αἰκάλλοντι καὶ ψηλαφήσεις, ὃ δὲ ὑπομένειν καὶ τροφὴν ἐμβαλεῖς, καὶ ἀσμένως λήψεται.

(19.) Λαγὼς θαλάττιος τῆς μέντοι μεγάλης (τὸν γὰρ 39. ἕτερον εἶπον τὸν ἐκ τῆς ἑτέρας) ἀλλ' οὕτως γε εἴοικε τῇ χερσαίῳ πάντα πάντῃ, πλὴν τῶν τριχῶν. Τοῦ μὲν γὰρ ῥηπειρώτου ῥ' ἰλάχνη εἴοικεν ἀπαλή τε εἶναι καὶ ἐπαφωμένη.

- μὴ ἀντίτυπος· ἔχει δὲ οὗτος ἀκανθώδεις τὰς τρίχας καὶ
 40 ὀρθάς, καὶ εἴ τις προσάψεται, ἀμύσσεται. Φασὶ δὲ αὐτὸν
 ἐπ' ἄκρῳ τῇ φρικῇ τῆς θαλάττης νήχεσθαι, καὶ μὴ καταδύ-
 νειν εἰς βάθος, ὥκιστον δὲ εἶναι τὴν νῆξιν· ζῶν δὲ οὐκ ἂν
 ἀλόφῃ ῥαδίως· τὸ δὲ αἶτιον, οὐκ ἐμπίπτει ποτὲ εἰς δίκτυον,
 41. οὐ μὲν οὐδὲ καλάμου πρόσσειν ὀρμίζῃ καὶ δελέατι. "Όταν
 δ' ἄρα νοσήσας ὁδε ὁ λαγὼς εἴτα ῥκιστος ὢν νήχεσθαι ἐκ-
 βρασθῇ, πᾶς ὅστις ἂν αὐτοῦ προσάψῃται τῇ χειρὶ, ἀπόλλυται
 ἀμεληθεὶς· ἀλλὰ καὶ τῇ βακτηρίᾳ ἐὰν θίγῃ τοῦ λαγῶ τοῦδε,
 καὶ δι' αὐτῆς πάσχει τὸ αὐτό, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ τοῦ βασι-
 42. λίσκου προσαψάμενοι. Ῥίξαν δὲ ἐν τῇ νήσῳ τῇ κατὰ τὴν
 μεγάλην θάλατταν φέρεσθαι φασι, καὶ εἶναι πᾶσιν εἴγνωστον,
 ἥπερ οὖν τῇ λειποθυμίᾳ ἀντίπτυλός ἐστιν· προσενεχθεῖσα
 γοῦν τῇ τοῦ λειποψυχοῦντος ῥινὶ ἀναβιώσκειται τὸν ἄνθρωπον·
 Ἐὰν δὲ ἀμεληθῇ, καὶ μέχρι θανάτου πρόεισι τῷ ἀνθρώπῳ
 τὸ πάθος· τοσαύτην ἄρα ἐς τὸ κακὸν ὁδε ὁ λαγὼς ἔχει τὴν
 ἰσχύν.

Sequitur fragm. XV. B.

43. (22.) Ἔστι δὲ καὶ Σκιρᾷται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος καὶ
 τοῦτο, καὶ εἰσὶ μὲν σιμοὶ τὰς ῥίνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν
 ἀπαλῶν ἐνθάσσει τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες, εἴτε καὶ τοῦτον
 τὸν τρόπον τίκονται. Γίνονται δὲ ὄφεις παρ' αὐτοῖς με-
 γέθει μέγιστοι, ὧν οἱ μὲν ἀρπάζουσι τὰς ποιμένας καὶ σι-
 τοῦνται, οἱ δὲ ἐκθελάζουσι τὸ αἷμα, ὥσπερ οὖν παρὰ τοῖς
 Ἑλλήσιν οἱ αἰγιόδηλοι, ὧντιερ οὖν καὶ ἀνωτέρω οἶδα ποιησά-
 μενος μνήμην εὐκαιροτάτην.

INDEX I.

SCRIPTORUM; APUD QUOS FRAGMENTA REPERIUNTUR.

(Fragmenta incerta uncis inclusa sunt.)

Aelian. h. an.	Arrian. Ind. 3. 7—8. i. e. fr. 8.
VIII. 7. i. e. fr. 17.	4. 2—13. „ 20.
XII. 44. „ [27. B.]	5. 2. „ 24.
» 46. „ [53.]	4—12. „ 47.
XIII. 7. „ 38.	6. 2—3. „ 21.
» 8. „ [52.]	7—9. „ 50.
» 9. „ 35.	10. „ 26.
XVI. 2—9. „ [59.]	11. 1—12. 9. „ 32.
» 10. „ 13 B.	13—14. „ 37.
» 11—19. „ [59.]	15. 5—7. „ 40.
» 20—21. „ [15. B.]	Athenaeus. IV. p. 153. i. e. fr. 28.
» 22. „ [59.]	Clem. Alex. ed. Colon. 1688.
» 41. „ 14.	Strom. I. p. 305. A—B. i. e. fr. 43.
XVII. 39. „ 13.	p. 305. D. „ 42.
var. h. IV. 1. „ 27. B.	Cyrill. ed. Paris. 1638. T. VI.
Ambrosius de moribus Brachman.	p. 134. A. i. e. fr. 42. C.
in edit. Pallad. p. 62. 68. seq.	Dio Chrysost. ed. Morell. orat.
i. e. fr. [55. B.]	35. p. 436. i. e. fr. [40. B.]
Anecd. gr. ed. Boissonade p. 419.	Diod. II. 35—42. i. e. fr. 1.
i. e. fr. 22.	III. 63. „ [1. B.]
Antigon. Caryl. 147.	Euseb. praep. ev. ed. Colon. 1688.
i. e. fr. 19.	p. 410. C. D. i. e. fr. 42. B.
Arrian. anab. V. 6. 2—11. i. e. fr. 2.	p. 456. D. „ 49.
VII. 2. 3—9. „ 45.	Ioseph. ed. Haverc. I. p. 538.
Ind. 2. 1—7. „ 3.	II. p. 451 ant. Ind. X. 11. 1.
	i. e. fr. 48. B.

- Ioseph, in Apion.** I. 20. i. e. fr. 48.
Nicol. Damasc. 44.
 i. e. fr. 27. C. D.
Origenes ed. Delarue. T. I. p. 904.
 philos. 24. i. e. fr. [54.]
Pallad. de Bragmanibus ed. Lond.
 1668. p. 8. 20. seq. i. e. fr. [55.]
Phlegon mirab. 33. " 51.
Plin. h. n.
 VI. 21. 4—5 i. e. fr. 50 C.
 21. 9—22. 1. " 20. B.
 21. 8—23. 11. " [56.]
 22. 6. " 10.
 24. 1. " 18.
 VII. 2. 14—23. " 30.
 VIII. 14. 1. " 16.
 IX. 55. " [50 B.]
Plutarch. de facie in orb. lun.
 Opp. ed. Reisk. T. IX. p. 701.
 i. e. fr. 31.
Polyaen. strat.
 I. 1 1—3. i. e. fr. [57.]
 3. 4. " [58.]
Solin. 52. 5. " 50. C.
 6—7. " 20. B.
 6—17. " [56. B.]
 13. " 10.
 26—30. " 30. B.
 33. " 16.
 53. 3. " 18.
- Stob. serm.** 42. i. e. fr. 27. C. D.
Strab
 II. I. 4. p. 68—69 i. e. fr. 7.
 1. 7. p. 69. " 5.
 1. 9. p. 70. " [29 *]
 1 19. p. 76. 77. " 9
 XV. I. 6—8. p. 686—88. " 46
 1. 11. p. 689. " 4.
 1. 12. p. 689—90. " 6.
 1. 13. p. 690. " [11.]
 1. 20. p. 693. " 11.
 1. 32. p. 700. " [2.*]
 1. 35—36. p. 703. " 12
 1. 38. p. 703. " 23.
 1. 39—41. p. 703—4. " 33.
 1. 41—43. p. 704—5. " 36.
 1. 44. p. 706. " 39.
 1. 46—49. p. 707. " 33
 1. 50—52. p. 707—9. " 34.
 1. 53—56 p. 709—10. " 27.
 1. 56. p. 710—11. " 15.
 1. 57. p. 711. " 29.
 1. 58—60. p. 711—14. " 41.
 1. 68. p. 718 " 44.
- G. Syncell. ed. Bonn.**
 T. I. p. 419. i. e. fr 48. D.
Zonaras ed. Basil. 1557.
 T. I. p. 87. i. e. fr. 48. C.

INDEX II.

G E O G R A P H I C U S

LOCORUM INDICORUM ET VICINORUM.

(Verborum notae: *emp.* emporium, *fl.* flumen, *ins.* insula, *m.* mons, *pop.* populus, *prom.* promontorium, *t.* terra, *u.* urbs.
Numeri uncis inclusi ad fragmenta incerta spectant.)

- Abali pop. (56. 9.)
Abaortae pop. (56. 26.)
Ἀβισσαρεῖς pop. 20 12.
Ἀγόρaris s. Ἀγύρaris fl. 20. 3.
ἄγριοι ἄνθρωποι 29. 3. 4.
Αἴγυπτος. 46. 3, 47. 3.
Aethiopia, Indiae apud Graecos
nomen antiquum p. 1-5. n., n. 52.
Ἀεσίνης fl. 20. 8-10, (56. 15.)
Ἀεσίνος id. 1. 19.
Aclissae V. L. vocis Calissae.
αἱ Ἀμαζόνες (57. 5-6.)
Amunda regio (56. 27.)
Amatae pop. (56. 25.)
Ἀμύκτηρες pop. fabul. 29. 1. 8.
cf. p. 69.
Ἀμυστις fl. 20. 5.
Andarae pop. (56. 10.)
Ἀνδρώατις fl. 20. 4.
Antixeni pop. (56. 27.)
Ἀοργος m. 46. 8, 47. 8.
Ἀραχωσία t. 2. 1.
Arachotae pop. (56. 28.)
Argyre ins. (56. 31.)
Ardabae V. L. vocis Ordabae.
Ἀρειανοὶ Ἰνδοικοὶ pop. (59. 27.)
Ἀρειανοὶ id. pop. 1. 20.
Arii id. pop. (56. 28.) cf. n. 50.
Ἀριανή t. 4. 1.
Ἀρίσπαι pop. 20. 9.
(Ἀρεῖνες pop. fab. 29. n.)
Arsagalitae pop. (56. 27.)
Asangae pop. (56. 18.)
Aseni pop. (56. 26.)
Asmagi V. L. vocis Asangae.
Asoi pop. (56. 27.)
Aspagani, Aspagonae V. L. vo-
cis Astacani.
Astacani pop. (56. 29.)
Ἀστομοὶ pop. fab. 29. 5, 29. n.,
30. 3, 31. cf. p. 69.
Ἀστροβαί s. Ἀστρουβαί pop. 20. 8.
Ἀτταζήραι pop. 20. 8.
Automela, Automula emp. (56. 22.)

- Βακτρία*, ἡ *Βακτριώων* t. (57. 5.)
Βακτριανοί pop. 1. 20.
Βάκτριαι id. pop. (57. 5-7.)
Baraomatae pop. (56. 26.)
Bibaga ins. (56. 32.)
Bisambritae s. *Bisabritae* pop. (56. 27.)
Bolingae pop. (56. 25.)
Βουκράλα u. (59. 5, 56. 26.)
Brachmanae V.L. *Bracmanae*, populorum cognomen (56. 2.)
Brancosi pop. (56. 24.)
Buzae pop. (56. 24.)
Γάγγης, *Ganges* fl. 1. 15. 19, 2. 5, 4. 4. 20. 1, 20. B. 1, 20. 6-7, 24, 26. 3, 29. 5, 30. 3, (55. 8, 56. 1. 3-5. 9. 11. 17, 59. 20.)
 latitudo et cursus 1. 16, 20. 7, 20. B. 3, 25. 1. cf. p. 32. seq.
Γαγγαρίδαι, *Gangarides* 1. 16. 18, (56. 5.)
Galinga. V.L. vocis *Modogalinga*.
Gallitalutae pop. (56. 25.)
Galmodroesi pop. (56. 9.)
Γανδαρίδαι V.L. vocis *Γαγγαρίδαι*.
Γαροίαι; V.L. *Γαρήοίαι*; fl. 20. 11.
Gedrosi pop. (56. 28.)
Geretae pop. (56. 27.)
Gogiarei pop. (56. 24.)
Gumbridae V.L. voc. *Umbridae*.
Dandagula V.L. *Dandaguda*, u. (56. 27.)
Dari pop. (56. 19.)
Δέρδαι, *Dardae* pop. 39. 1, (56. 10.), sauser. *Darada* p. 72.
Dimuri pop. (56. 25.)
Ἐρωτοχοίται pop. fab. 29. 3. 7. n. sauser. carn' *apràvāran'a* p. 66.
Ἐραννοβόας, *Erannoboas*, fl. 20. 2, 26. 3, 20. B. 2. s. 56. 4. cf. n. 31.
Ἐρενέσις VV. LL. *Ἐρεννοσί*, *Ἐρενέσις* fl. 20. 5. cf. n. 31.
Hesidrus fl. (56. 1.)
Ἡυσον m. 3. 3.
Ἡμωδὸν ὄρος, *Ἡμωδός* m. 1. 1, 3. 3, 4. 1.
Emodi montes (56. 2.)
Ἰμαος m. 4. 1.
Imaus, promontorium *Emodi* (56. 2.)
 ἡ *Ἰνδική*, ἡ *Ἰνδῶν γῆ*, ἡ *Ἰνδῶν χώρα* saepissime. Nomen *Ἰνδία* in graecis Megasthenis fragmentis non invenitur praeter fragm. incertum 15 B. 1.
Ἰνδός-fl. 1. 1, 19, 2. 1. 2. 5. 6, 3. 1. 5. 6, 4. 1, 20. 8-12, 24, 46. 8, (56. 14-16, 19. 25-28, 59. 20.) cf. p. 30. sq.
Isari pop. (56. 2.)
Ἰωβάρης fl. 50. 13.
Iomanes fl. id. (56. 1. 13. 18.)
Izgi pop. (56. 2.)
Καΐνάς, *Cainas* fl. 20. 2, 20. B. 1, (56. 3.) cf. n. 31.
Κάχουθις fl. 20. 4.
Καλίγγαι, *Calingae* pop. (59. 33, 20. B. 1, 56. 3. 6.)
Calingon prom. (56. 17.)
Calinipaxa u. (56. 1.)
Calissae pop. (56. 9.)
Καμβίστολοι pop. 20. 8. sauser. *Capistala* n. 29.
Cantabra fl. (56. 15.) sauser. *K'andrahāgā*. n. 29
Canuca V.L. vocis *Condochatas*.
Capitalia m. (56. 20.)
Carisobora u. (56. 13.) sauser. *Crīsn'apura* p. 37.

- Καταδούπη* u. 20. 5.
Καύκασος, Caucasus. m. 2. 2, 3.
 4. 4. 1, 6, 27. 19, 46. 10, 47. 8,
 (56. 15.)
Κηκεῖς pop. 20. 8. sanscr. Cêcâja
 n. 29.
Cesi pop. (56. 18.)
Cetriboni (silvestres) pop. (56.
 18.)
Κλεισόβωρα u. 50. 13. cf. Carisobora.
Cocondae pop. (56. 24.)
Colubae pop. (56. 9.)
Κομμενάσης fl. 20. 4. cf. n. 31.
Κονδύσκη m. (57. 3.)
Κονδοχάτης, Condochates fl.
 20. 3, 20 B. 2. sive 56. 4.
Coralliba. V. L. vocis Toralliba.
Κορασιβίη m. (57. 3.)
Κόρουδα V. L. Κόλουδα u. (15.
 B. 8.)
Κοσσόαγος VV. L. L. Κοσσόανος, Cossoagus fl. 20. 2, 20. B. 2. sive
 56. 4. cf. n. 31.
Cosyri pop. (56. 2.)
Crocala ins. (56. 32.)
Cyrisoborca V. L. vocis Carisobora.
Κυρόπολις u. (59. 5.)
Κωφήν, Cophes fl. 20. 11, (56
 28.)
Λατάγη u. 13. B. 3.
Λιβύη t. 1. 6, 48. B. D., 49., Indiae nomen n. 1. p. 2-5.
Μάγων fl. 20. 3.
Μάθαι pop. 20. 5.
Μακεδόνες, Bucephalorum et Cyropolis incolae (59. 5.)
Maccocalingae pop. (56. 2.)
Μακροσκελῆς pop. fab. (29. n.)
Μαλάμαντος s. Μάλαντος fl. 20. 11.
Maleus m. 10. s. 56. 11.
Μαλλοί, Malli pop. 20. 9, 20. B.
 1. s. 56. 3. cf. n. 29.
Mallus m. (20. B. 1, 56. 3.)
Maltecorae pop. (56. 20.)
Mandei pop. (20. B. 1. s. 56. 3.)
Mandi pop. 30. 6. cf. Pandae.
Μανδιαδῖναι pop. 20. 4. cf. n. 31.
Marohae pop. (56. 20.)
Masuae pop. (56. 20.)
Megallae pop. (56. 18.)
Megari pop. (56. 25.)
Μέθορα, Methora u. 50. 13,
 56. 13.
Μηρός, Merus m. 1. 27, 46. 6,
 47. 6, (57. 3, 56. 29.)
Mesae pop. (56. 25.)
Modogalinga V. L. Modogalica,
 pop. (56. 9.)
Modubae pop. (56. 9.)
Molindae pop. (56. 9.)
Monedes fr. 10. s. 56. 12.
Μονόμματοι pop. fab. 29. 8.
Μονόφθαλμοι id pop. (29. n.)
Morunis. Moruntes pop. (56. 20.)
Nareae pop. (56. 20.)
Nereae pop. (56. 24.)
Nesei pop. (56. 24.)
Νεῦδρος fl. 20. 8.
Nobundae pop. (56. 24.)
Nulus V. L. Nullus m. 30. 1.
Νύσσα, Nysa u. 46. 6, 47. 6,
 (56. 29.)
Νυσσαῖοι V. L. Νυσαῖοι pop. 46. 6.
Odomboerae pop. (56. 22.)
Olostrae pop. (56. 24.)
Ὀξύδραξαι pop. 20. 9, 46. 7. cf.
 n. 29.
Ὀξύμαγῆς aut *Ὀξύματις* fl. 20. 5.
 sanscr. Ixumatî n. 31.
Ὀπισθοδάκτυλοι pop. fab. 29.
 n., 29. 4. cf. p. 63.

- Horatae** pop. (56. 22.)
Oraturae V. L. **Oratae** pop. (56. 21.;
Ordabae pop. (56. 25.)
Organagae pop. (56. 26.)
Orostrae, Orositae V V. L. L. L.
vocis **Olostrae**.
Orxulae pop. (56. 9.)
O sii pop. (56. 27.)
Pagungae V. L. vocis **Ragungae**.
Παξῶλαι pop. 20. 5. cf. n. 31.
Παλαία. Cood. pro voce *Πανδαία*
t. 58.
Palaeogoni pop. 18. cf. n. 35.
Palatitae V. L. vocis **Peda-**
trirae.
Παλίβοθρα, **Palibothra** u. 1.
36, 4. 3. 4, 25. 2, (56. 1. 11.)
Παλίμφοθρα u. end. 26. 3.
Palibothri pop. (56. 11. 13.)
Pandae pop. (56. 23.) cf. 30. 6.
n. 34.
Πανδαία, Πανδαίη t. 51, 50. 15.
(cf. 58.)
Paragomatae V L. vocis **Ba-**
raomatae.
Παραπύμισος, Παροπύμισος m.
3. 3, 47. 8, 4. 1, 56. 15.
Παραπαμισάδεις, Παροπαμι-
σάδαι pop. 47. 8, 46. 10, (56. 28.)
Parasangae pop. (56. 18.)
Πάρενος V. L. vocis *Πτάρενος*.
Parthalis u. (56. 6.)
Πασῶλαι V. L. vocis *Παξῶλαι*.
Passalae pop. (56. 9.)
Πάτταλα, Patale ins. 3. 6, (56.
16. 24. 31.) u. (56. 17.)
Pedatrirae pop. (56. 24.)
Πεντασπίθαμοι pop. fab. 29. 1.
cf. p. 65.
Perimulae prom. (et emp.?) (56. 17)
Πευκελεύτις V. L. *Πευκελαίτης*.
t. 20. 11.
Peucolaitae V. L. **Peucolitae**
pop. (56. 27.)
Πόντος t. 46. 2. 10, 49.
Posingae pop. (56. 24.)
Portalis V. L. vocis **Parthalis**.
Πράσιτοι pop. 13. B 1. (15. B.
7. 11, 52. 4.) cf. n. 6.
Πράσιτοι **Prasii** id. pop. 12. 1,
25. 3, 26. 3, (59. 14.), (56. 11.)
ἢ *Πραξιανή χώρα*. 13. 1.
Prasiane ins. (56. 16.)
Preti pop. (56. 9.)
Prinas fl. (20. B. 1. s. 56. 3.)
Protalis V. L. vocis **Parthalis**.
Πτάρερος fl. 20. 11.
Πυγμαῖοι, Pygmaei pop. fab.
(29. n.), 30. 4, (65. 14.) cf. p. 65.
Pumas V. L. vocis **Prinas**.
Rarungae pop. (56. 20.)
Rhodapha u. (56. 1.)
Σάκαι pop. 1. 1.
Salabastrae pop. (56. 22.)
Salobriasae V. L. vocis **Solo-**
briasae.
Samarabriae pop. (56. 27.)
Σάμβρος fl. 20. 3.
Sambruceni pop. (56. 27.)
Σάπαρος fl. 20. 11.
Σαράγγης fl. 20. 8. cf. n. 29.
Σαράγγης fl. (57. 5.)
Sarophages pop. (56. 26.)
Sasuri pop. (56. 9.)
Setae pop. (56. 10.)
Σῆρες pop. (25. 3. a.)
Σίβαι pop. 46. 9, 47. 9 - 10
Sibarae pop. (56. 26.)
Σίλας, Σιλίας, Σίλλας 21, 22, 23,
1. 21. cf. n. 32.
Σιλεῖς pop. 21. 1.
Sileni pop. (56. 25.)
Σίναρος fl. 20. 9.
Sindus fl. (56. 15.)

- Singhae pop. (56. 20.)
 Sironatæ & Sironatæ &
 20. 2.
 Sironatæ, Sironatæ pop. (56.
 43.), 20. 2. cf. p. 65.
 Sironatæ & 1. 20, 56. 2. 26.
 Sironatæ & 1. 1, 47. 3, 50. 2.
 Sironatæ montis (20. 2. 2. s.
 56. 4.)
 Sironatæ V. L. Sironatæ & 20. 12.
 cf. n. 20.
 Sironatæ & 20. 14. cf. n. 20.
 Sironatæ pop. (56. 27.)
 Sironatæ pop. (56. 21.)
 Sironatæ & 20. 3.
 Sironatæ pop. (56. 27.)
 Sironatæ pop. (56. 28.)
 Sironatæ V. L. vocis V.
 retatae.
 Sironatæ pop. 10. 1. 20. 14.
 Sironatæ pop. (56. 27.)
 Sironatæ pop. (56. 27.)
 Sironatæ pop. 20. 12.
 Sironatæ pop. (56. 24.)
 Sironatæ & 20. 2. 20. 2.
 2. 2. 20. 4.
 Sironatæ & (56. 1.)
 Sironatæ & (56. 2.)
 Sironatæ & (56. 1.)
 Sironatæ & (56. 27.)
 Sironatæ pop. (56. 27. cf. 56. 4.)
 Sironatæ & 12. (56. 20.), ma-
 gnetes (56. 20. 52-53.)
 Sironatæ & (56. 2. 56. 2. 7.)
 Sironatæ & (56. 27.)
 Sironatæ & 20. 2.
 Sironatæ & Trispitham
 pop. fabul. 29. 1. 2. 20. 4. cf.
 p. 65.
 Sironatæ (56. 17.)
 Sironatæ pop. (56. 2.)
 Sironatæ, Sironatæ & 1. 19,
 20. 2, (56. 15.)
 Sironatæ pop. 46. 4.
 Sironatæ & 20. 2.
 Sironatæ pop. (56. 24.)
 Sironatæ V. L. Umbitæ pop.
 (56. 28.)
 Sironatæ & 1. 19, (25. 3. a.) cf.
 n. 20.
 Sironatæ & 14. (56. 1. 15.)
 Sironatæ & 14. 20. 2.
 Sironatæ pop. 29. 2.
 Sironatæ pop. (56. 25.)
 Sironatæ V. L. vocis Condoratae.
 Sironatæ pop. (56. 21.)
 Sironatæ pop. (56. 28.)
 Sironatæ V. L. Chironatæ
 pop. (56. 2.)
 Sironatæ pop. (56. 15.)
 Sironatæ pop. fab. 29. 6. cf. p. 67.
 Sironatæ & 20. 2.

INDEX III.

RERUM MEMORABILIU

- Abydenus** p. 25.
aelio *ἰνδοῦ* et *πορναζαδῆος*
 non est apud Iados 27. 5, 27. B. C.
administratio rerum publica-
rum 34.
aes in India invenitur 1. 8, 23. 10.
Anthopia, Indas nomen anti-
 quum n. 1., etiam in historia
 cum India permutatum n. 52.
agoranomi 34. 1—3.
agripaeae, tribus alicae, 1. 44. 16,
 32. 4—5, 32. 4—5, (56. 7. 5) in
 Indas nomen 1. 43, 32. 2, 32. 3,
 in bello non placentur 1. 14. 43,
 32. 5, 32. 5.
agriculturae auctor Dionysus
 56. 5—7.
Albertus Magnus, Megasthenis
 narrationes sequitur p. 61.
Alexander M. et Mandanis 44,
 45, (54. 8, 55.), cur a Vipaca
 non recte Rindam Perstam pro-
 fectus sit n. 27. p. 30.
Alexander Polyhistor *Indas*
 scripsit p. 76. *Sasianacurum* men-
 tionem fecit n. 45.
Alexandri M. comites quomodo
 Indam descripsit p. 9—11.
Amysteres gens fabulosa p. 69.
Anaximander p. 5.
Anthropopagis p. 64. cf. p. 66.
 n. 56—57.
Antipodes p. 68.
Arabii, de India scriptores com-
 parati sunt ante praef.
Arabum nomen 19. *ἰνδοῦ*
 (22. 2. 1).
architecti in India non certius
 1. 3.
argentum metallum in Indis 1. 6,
 in Argyre India (36. 31.), in
 Sindhia terra (56. 16.), in
 in Indis India (56. 16.).
arma militum distributa *Sindo-*
phylax 32. 6, armorum fabri
 mercenarii regis 32. 7, 32. 8.
armamentarium regium 34. 13.
Arrianus Megasthenem laudat
 p. 69, quomodo ex Megasthenis
 potiora excerpta p. 56—57,
 emendatur Ind. 5. 3. p. 23.
artificum tribus 1. 46, 32. 7—8,
 32. 7—8.
asini feri in Indis (56. 19.).
Astomi, gens fabulosa, p. 69.
astrologia Indorum 1. 42, 52. 2,
 52. 2, cf. 24. 2.
astynomii 34. 4—6.
aurum in India metallum 1. 6, in
 Elyse India (36. 31.), in Dar-

aurum terra (50. 10.) praesentim
in Capitaniam ind. 10. aurum in
India 50. 20. in Capitalia monte
(50. 20.) a formicis effusum Per-
dae regunt 39. 40. (40. B.). Arvii
segetem vehunt 29. 11.

Bacchar (57. 6.)

barbam Indi promittunt I. B. 9.
50. 9.

Bardasages Samanacos i.e. Bud-
dhacos memorat n. 45 p. 47.
Megasthenem secutus p. 40.

bos superictor 16. 29*

bosporum (a. bosporum) in India
multum I. 9, seminantur tempore
pluviae aestivae. I. 11, 11.

bores in bellis usitati 34. 9, feri
(15. B. I.)

Brahmanae 43, 15. B. 2. (50.
8—10.) p. 46. n. 44—45, victus
41. 4—12, (54. 32. 1.), juvenes
abducunt ab eam animalium et a
rebus venereis 41. 9, (54. 2—3.),
philosophia 41. 13—18, de natura
cum Graecis consentiunt 41. 16, 42.

Brachmanae gentium multarum
cognomen (56. 2.)

Budhaicerum nomen Megasthenes
mentionem fecerit p. 45—46. n.
44—45.

Budyas rex Ind. 50. 10.

Butta (43.)

Caemaro Indica non scripsit n. 71.
calamus 11, 15. 3.

Calanus 44, 45, (54. 8, 55. 2—3.)
calendarium a philosophis con-
stitutum I. 42, 22. 2, 33. 2.

Cambysis expeditio Aethiopica
num. in Indiam facta fuerit n. 52.

canes feri (15. B. 1), maximi 12. 5.

caprae ferac (15. B. 1.)

carmina in laudem deorum (54.

2.) et mortuorum 29. 1. non
posita.

Carnapravaranacae, Kato-
cortae, p. 66.

carnem Brahmanae iuvenes non
edunt 41. 9. 10, (54.)

cartazonum bestia (15. B. 3—7.)

castra Saudrocotti 27. 2, 29. 5,
33. 10.

cela avis describitur (59. 6.)

cercion avis describitur (59. 4—5.)

Charon Laupsacenus p. 7.

Chrysermus non scripsit Indica
n. 71.

Ciratae, gens fabulosa pumilo-
rum p. 65.

Clitophro Indica non scripsit n. 71.

coena Indorum 27. 7, 29.

columbae Indicae describuntur
(50. 2.)

coniuges Indi emunt a parentibus
27. 10. 11, quam plurimas in
matrimonium ducunt Brahmanae
41. 11.

consiliatores regis I. 51—52,
32. 11, 33. 11, (56. 7.)

contractus Indorum simplices
27. 5.

cordacis saltationis Dionysus
inventor 50. 9.

cosmogonia Indorum 41. 13.

Cradeuas rex Indorum 50. 11.

Crisma Hercules Indicus p. 44.

crocodili (50. 22.)

Ctesias quomodo Indiam descri-
pserit p. 8—9, non scripsit *κα-
τὰν* neque *πρὸς ποταμὸν* n. 71.

Megasthenes non secutus esse eum
videtur p. 75, eius narrationes
fabulosae p. 64. seq.

Cl. Schaufelberger: *de
Ctesiae Unidii Indiciis* 1845. a

(59. 21.) Pandarum 50. 15, (56. 23.), Prastorum (56. 11.), cf. 37. 2, Varetatarum (56. 21).

fabulae Indorum p. 61. seq., antiquissimas tempore in Graecos translatae p. 62—63, ab Indicon scriptoribus relatae p. 63. seq.

fabula Brahmanarum de upupa ave (59. 8—10.)

fabulosae gentes 27. 19—31.

fabulosus fluvius Silas 21—24.

fabulosa terra trans Hypasin sita (25. 3. a.)

feri homines 29. 3—4.

ferream in India inventur 1. 8.

fluminum Ind. multitudo, fontes cursusque 1. 13. seq., multitudinis explicatio 1. 20. inundatio 26. 3, (11, 59. 19. 35—36, 20. B. 3, 56. 4.), flumina sulcom in terra humorem relinquunt 1. 13, terram aggerunt 2. 3. seq., aurum et aes secum vehunt 29. 10—11, curantur ab agoranomis 34. 1.

fecundatio non est apud Indos (27. B. C.)

formicae aurum effodientes (25. 3. a.), 39, 40, (40. B.), p. 71—73.

Formicarum Indicarum solertia (59. 23—26.)

fructus Indiae 1. 5. 8. 9—13.

frumentum pluviae hibernae tempore seminatur 1. 11, (11.)

fart a petrare Indi committunt 27. 2.

galli Indici describuntur (59. 3.)

Ganges p. 32—37.

Germanae, Germanae V. L. vocis Germanae 41. 4. 19.

geomones in India umbra carent 1. 3.

Graecorum de India scriptores cum aliis comparati *praef.*

gruibus infesti Pygmaei 29. 3. 36. 4.

Gymnosophistae a Megasthenes non memorantur

gymnotus electricus 17.

Hecataeus in India describenda Scylacis vestigia sequitur p. 6—7.

Cf. Schauffelberger l. 1.

Helios Indorum deus 59. 8.

Hellanicus p. 7.

Hercules Indicus 1. 34—37, 46. 8—10,

47. 8—10, 50. 13—23, i. e. Crisna a

p. 44, autochthon 1. 34, 50. 13,

a philosophis campestribus cultus

41. 3, urbium conditor 1. 36, eius

merita 1. 34—36, proles 1. 35.

37, 50. 14, (58, 57. 23.), expeditio-

tionis documenta 46. 8—10,

47. 8—10.

Herodotus Indiam Aethiopiae nomine appellat n. 1. p. 2, Libyae nomine n. 1. p. 3—4, in describenda India Scylacis vestigia sequitur et tantum ex parte Persas p. 6—7.

Hipparchus multa ex Megasthenis Indicis sumsit p. 76.

Homerus 29. 2, 30. 4, num quid de India noverit p. 1.

hospitum in India curatores 1. 57, 34. 4.

hydri in Indico mari (59. 12.)

Hylobii, philosophi Sarmatarum 41. 19, 43, sanscrite vocantur Vanaprastae p. 46. n. 44.

Hyperborei, sanscr. Uttara-curu p. 63. 70, 29. 9.

immortalem esse animam Indi credunt 41. 18, 44. 2, 45. 4, (55. 12.)

Indanthyrus 46. 3, 47. 3.

Indice nomen 22. 3, nomen antiquum Aethiopia n. 1, n. 52, sines 1. 1, 2. 2, 3, 4. 1; (56. 28.), magnitudo 1. 2-3, 2. 1, 3. 2-5, 5, 6, 7, 8, cf. 24. 26-29, magnitudinis comparandae ratio 3. 3-4, (56. 1.), quam ob causam Graeci longitudinem et latitudinem permiscuerint n. 21. p. 27, magna pars a fluvii aggesta 2. 3. seq., flumina 1. 15. seq., 2. 10-11, 20-24, p. 30-37, India intima (15. B. 1. 8.), 30. 3, I. orientalis 39. 1, chorographia et topographia p. 37-38, bestiae mansuetae in India ferae 15. 2, 15. B. 1, India plana 1. 4. 15. 19. 26, 2. 3. 9, (20. B. 3. s. 56. 5, 56. 27.), montana 1. 4. 15. 26. (15. B. 1. 8, 56. 14. 18. 20.), ad montanam pertinet terra Abisárarum 20. 12, Daradarum 30. 1, agri omnes sunt regis 1. 46, 33. 5, Indiae fructus p. 39-41, India quomodo descripta a Scylace p. 5, Hecataeo et Herodoto p. 6-7, Ctesia p. 8-9, Alexandri comitibus 9-11, posteris scriptoribus p. 77. seq. Cf. *Schauffelberger* 1. 1.

Indi Aethiopes appellati n. 1, magna corporibus 1. 7, fusco colore meridionales (56. 13.), montani 1. 33, 32. 6, 33. 1, 41. 1. 2; (56. 18. 20.), populi CXX. 50. 1, (56.) tribus VII. 1. 40-53, 32, 33, (56. 7-8.), p. 41-42, Indi artificiosi 1. 7, paulatim artes invenerunt 1. 24, a Dionysio artes edocti 1. 28-29, non illiguosi 27. 5, simplices 27. 1, a furtis abstinere 27. 2, non mentiantur

32. 19, Indorum victus antiquissimo tempore 1. 24, 56. 2-4, vestitus 27. 9, 41. 2, 46. 7, 47. 7, amant ornatum 27. 9, 41. 2, Indorum mores 26-28, p. 41. seq., matrimonium 27. 10, 41. 11, historia antiqua incerta 46. 1, Dionysi adventus 1. 25, 56. 5, reges Dionysi successores 1. 32, 50. 10-12, reges usque ad Alexandrum CLIII. 50, 25, 50. C., nunquam emigrarunt, neque impugnati praeter Alexandrum, (Herculem) et Dionysum 1. 23, 37, 46. 1-4, 47. 1-4, 50. C, 50. 26-27, de Indorum scriptura cf. 27. 2, 34. 3. 5, n. 48, de litteris et legibus s. v. v.

inundationes fluminum 26. 3, (11, 20. B. 2, 56. 4, 59. 19. 25-26.)

Iudaeorum philosophi 42.

iudices ad septimam tribum pertinent 1. 52. 58, 32. 11, 33. 11, iudicia regis 27. 16, 27. D.

iustitia Indorum 27. 2-6, (27. B.), 50. 27.

Kandraguptae regis bellum cum Seleuco gestum p. 11. seq., dona ad Seleucum missa p. 19.

Caspapyrus urbs p. 6.

crocottas n. 1. p. 3.

Cynocephali sanscr. Cūnamuca p. 68-69.

lalatāxae, Cyclopes Indici p. 70.

lapis dulcis 12. 3.

leges Indorum simplices 27. 3, non scriptae 27. 2, cf. n. 48. p. 50-51, ab antiquis philosophis datae 1. 39, vetant aliquem esse servum 1. 39, agricolas in bello offendi 1. 14, 32. 5, 23. 5.

misceri tribus 1. 53, 32. 11, 32. 11, eundem plura vendere et permutare nisi tributo duplici soluto 34. 6, non iubent philosophos se ipsos interficere 44. Poenae: testes falsi mutilantur 27. 12, tonsura poena sceleratissimi (27. D.), tributum furtim non solvendi poena capitalis 34. 8, mutilationis poena aut eadem mutilatio et manus amputatio aut mors 27. 12, (27. D.)

Iepus maris Indici (59. 39 — 42.) liberae civitates 1. 32. 30, 7.5 32. 4. 10. 11, (56. 20.), aristocratica (25. 3 a.)

Libyae atque Indiae nomina confusa n. 1. p. 2—5.

Infamia seminatur tempore pluviae aestivae (11.)

litterae Indicae apertis verbis a Megasthene non commemorantur. Spectare videntur ad illas, quae refert de calendario Brahmanarum 1. 42, 32. 2, 33. 2, de astrologia 34. 5, de carminibus in laudem mortuorum et deorum compositis 26. 1, (54. 3.), de legibus (cf. s. v.), de fabella Brahmanarum (59. 8—10), de historia Indorum 50. C., de populis Indicis (56.), de philosophia. Cf. 34. 8.

macrobius Seres (25. 3. a.), Hyperborei 29. 9.

Mandanis 44, 45, (54. 8, 55. 4—15.)

margaritis Taprobane abundat 18. earum captura 50. 16—20, 50. B., pretium 50. 20.

matrimonium Indorum 27. 10, 31. 11.

medici 41. 20—22.

Megasthenes Silyrtii comes 2. 1, ad Sandrocottum missus 25. 3, saepe venit ad Sandrocottum 2. 1. cf. p. 23, Megasthenis vita p. 19—20, iter Indicum p. 20—22, dictio p. 25—26, vires gentium prodidit (56.), p. 53, aetas aestimatur p. 73—77, a veteribus p. 59—61, fabulas Indicas refert p. 64—73, non videtur Ctesiae narrationes secutus esse p. 75, quomodo ex eo Strabo, Arrianus, Diodorus, Plinius potiora excerpterint p. 56—58, quam vim in descriptiones Indiae posteras habuerit p. 77. seq.

mercenarii milites Hydraces Indici apud Persas 46. 4.

meretrices in urbe et in castris 33. 10.

messis in India duplex 1. 5. 11, 11. milio India abundat 1. 9, seminatur pluviae aestivae tempore. 1. 11, (11.)

militem tribus 1. 49, 32. 9, 33. 9. rei militari praepositi 34. 9—11. Monocoli fabulosi, sanscr. écapada p. 67.

Monommati fabulosi p. 69—70. monumenta sepulcralia non sunt in India 26. 1.

mores Indorum 26—28.

de morte quid Brahmanae sentiant 41. 13, 44. 2, 45. 4, (54. 2, 55. 11—12.)

muli feri in India 59. 13—14.

a mulieribus abstinent Brahmanae iuvenes 41. 8, Hylobii 41. 19, 43.

mutilationis poena 27. 12.

mythi Indorum 41. 15. 18, (59. 8—10.)

nautae 32. 8, 33. 8.

- navarchus 33. 8, 34. 0, 32. 11.
navium fabricatores merce-
sarii regis 32. 8, 33. 8.
Navocodrosorum expeditio Indica
46. 2, 48. 18, C. D., 49.
nomades Indi 30. 3, sunt pasto-
res 32. 6, ante Dionysum Indi
fuerunt 50. 2, 5.
Ocypodes sanscr. êcapada p. 67.
ôμπύρος p. 69.
Opisthodactyli, sanscr. paç-
k'âdanguli p. 68.
ôpôxatîç sanscr. ôrdâ varêçin. p. 70.
ornatus amor apud Indos 27. 9,
41. 8.
oryza India abundat 1. 9, semi-
natur pluviae aestivae tempore
1. 11, (11.), coctus cibus est vul-
garis 27. 4, 28, similis datur (13.
B. 2.) vinum ex ea conficitur
27. 4, (52. 1.)
ovae feracae in India (15. B. 1.)
Palaeogonorum nomen quomodo
explicandum sit n. 35.
Palibothra describitur 1. 36, 35.
2, 26. 3-4.
Palibothrus regis Prasiaci co-
gnomen 25. 3. (cf. 56. 11.)
palmeti in Taprobane ins. (59.
32.)
pamphos p. 69.
Pandaea, Herculis filia 21. 23,
50. 15, (56. 23, 58.)
Pandaea terrae mirabilia 50. 21-
24, 51.
partus et mortes astynomi in-
spiciunt 34. 3.
Paçk'âdangulajaa sanscritum
Opisthodactylorum nomen p. 68.
pastorum tribus 1. 47, 32. 0,
33. 6, his praepositus est ago-
rannus 34. 2.
patres ecclesiae Megasthenis
Indicis usi sunt p. 60.
Patrocles 5, 7, p. 77.
pavones describuntur (59. 2.)
Pentaspithami 29. 1, 30. 4, p. 65.
periplus maris Krythraei p. 77.
philosophia Indorum 41. 13-18,
44, 45, (54. 55. 6-12.)
philosophi Ind. 1. 20, 39, 29. 6.
seq., 41-45, tribus 1. 40-48, 32.
1-3, 33. 1-3, immunes tributorum
1. 40, et montani et campestris
41. 1-3, et Brachmanes et Sar-
manne 41. 4. seq., philosophorum
victus (32. 8. b. c.), 41. 8-12,
19-24, 45. 1-2, (55.) Cf. v. Brah-
manae.
Pindarus 29. 9.
pisces cetacei alique maris In-
dici (59. 18-19.), circa Tapro-
banen (59. 34-38.)
Plinius quomodo ex Meg. Indicis
potiora excerpserit p. 58, ex Me-
gasthene exscripsit locum 1. n.
VI. 21, 6. s. fr. 56. 1. p. 16-18,
VI. 21. 9. 23. 11. s. fr. 56. 2.
seq. p. 51-56.
plumbum album in India inve-
nitur 1. 8, (59. 19.)
Plutarchi liber de Nuvils ex Sto-
baeo descriptus n. 71.
pluviae certo tempore redeunt
1. 13.
pluviale tempus duplex 1.
11, 11.
de poëphago animali Indico (59.
15-17.)
polygamia Indorum 27. 10.
Pomponius Mela Megasthenis
narrationes retractat p. 60.
populi Ind. paucissimi 1. 32, CXX

populorum catalogus (56.)
 satyridones 1. 33.
 praefecti pedibus, curandis
 equis, elephantis, curribus 34. 41.
 Primitivus a Hercule liberatus
 40. 10.
 psittacorum descriptio (59. 1.)
 Ptolemaeus Megasthenis libro
 non usur est p. 78.
 radiolus abundat India 1. 13. 13,
 (11); radiis cuiusdam odore
 vivunt Astomi 31.
 regiae Indicae describuntur (59. 20.)
 regis victus 27. 14-18, 41. 2. 46. 7,
 venatio 27. 17-18.
 Romani qualem Indiae cognitio-
 nem habuerint p. 80.
 sacrificia 27. 11, in antro Plu-
 tonis peracta (59. 27-29.), regis
 27. 16, a philosophis curantur 1.
 41, 32. 1-2, 33. 2.
 Samanai n. 45. p. 47. seq.
 Sauroscottus 2. 1, 25. 3, 27. 2,
 29. 4, 56. 25, cf. n. 6.
 Sarmanae philosophi 41. 4, 19-
 24, 43, num Buddhacorum fuerint
 n. 45. p. 46-50.
 Satyris similis bestia 15. B. 8-11.
 Scitatorum oris habitus (59. 43.)
 p. 65.
 scorpiones volucres 12. 4, 14. 1.
 scortari Indis licet 27. 10.
 Seylax p. 5-6.
 Seleuci Indica expeditio p. 11-19.
 Semiramis 46. 3, 47. 4, expeditio
 Aethiopica n. 53.
 Seneca Megasthenem exscripsisse
 videtur n. 33, p. 80.
 senes in India non nisi propter sa-
 pientiam honorantur 27. 9.
 septentriones in India occidunt
 1. 3, 9, 10.

serpentes volucres 12. 4, 14. 1.
 Scitatorum 16, (20) in Scitatorum
 terra 50. 13.
 servi in India non sunt 2. 39,
 26. 5, 27. 13, 41. 11.
 sesamum seminatur pluviae ac-
 tiva tempore 1. 11, (41).
 Sesostriis expeditio 40. 2, 47. 2.
 sigilla apud Indos non sunt in
 usu 27. 6.
 Cila fabulosus fluvius p. 37.
 simiae 12. 2, 13, 13. B., 45. 1.
 Simonides 29. 9.
 simplicitas Indorum 27. 1.
 sindones 27. 9, 41. 2.
 Sinenses Indiae descriptiones cum
 aliis comparatae. *praef.*
 Civa deus, Graecis Dionysus p. 45.
 smriti i. e. *μνήμη* vocatur lex n.
 46. p. 51.
 Spartembas rex Indicus 30. 10.
 spatia enumerata (56. 1. 16-17,
 19. 24. 31-32.)
 squillae Indicae (59. 20.)
 Cramana Buddhacorum nomen
 n. 44. 45.
 stabula regia equorum et elephan-
 torum 34. 12.
 stratiophylax 33. 8, 33. 11.
 syngrapha non est apud Indos
 (27. B.)
 Cvamua, Cnamua, Cyno-
 cephalorum nomen Indicum p.
 68-69.
 Strabo quomodo potiora ex Me-
 gasthene descripsit p. 56-57.
 Megasthenis narrationem praee-
 teris sequitur p. 78-79.
 de tartaro mythi Indici 41. 18. 23.
 Tearconis expeditio 46. 2.
 tempora inspiciunt astynomi 34.

8. antiquissime tempore non erant
50. 3.
terram agoranomi metiuntur 34. 1.
testibus non utuntur iudices 27.
6. cf. 27. 12.
testudo Indica fluviatilis et terre-
stris (59. 21—22.), in mari Ta-
probanensi maximae (59. 31.)
thesaurophytae 32. 11
tigres in Prasiis maximi 12. 1., eis
abundat Asangarum terra (56. 18.)
Timagenes 29. 10.
tensura gravissimorum scelerum
poena (27. D.)
tribus septem 1. 40—53, 32—33,
(56. 7—8.), p. 41—42.
tributa 1. 46, 29. 11, 32. 4, 33. 5,
39. 6, 7, 33. 7, 34. 5. 6. 8, exi-
guntur ab agoranomis 34. 3.
Triptolemus 50. 6.
Trispithami, fabulosa gens p. 65.
tritum corporum apud Indos 27.
8. 16.
Trogodytae Indici appellantur
girigahvara p. 67.
tympana et cymbala in bellis
1. 30, 34. 10, 36. 7, 37. 7,
50. 9, (57. 2.)
umbracula 27. 9.
umbrae in India in miridiam ca-
dunt 1. 8, 9.
de pupa fabella Indica (59. 7—10)
urbes permultae 26. 2, et lignuae
et latericiae 26. 2, a Hercule con-
ditae 1. 36, a Dionysio conditae
1. 29, 46. 6, 50. 5, nomine Dio-
nysi appellatae 1. B. 6.
Uttaracuru. Hyperboreorum In-
dicorum nomen p. 63. 70.
Varro, Terentius, p. 80.
vates Indorum 41. 23.
vestes corticeae Hyllobiorum
(sanscr. valeala) 41. 19, 43.
via regia 3. 3.
viae milliariis instructae 34. 3,
ab agoranomis curantur 34. 3.
Vincentius Belvacensis multas
Megasthenis narrationes retracta-
vit p. 80.
vinum paratum et ex oryza et ex
arundine saccharifera (52. 1.), ex
oryza 27. 4, Indi non nisi in sa-
crificiis bibunt 27. 4, non bibunt
Hyllobii 41. 19, v. nigrum ele-
phantorum morbis medetur 36.
15, 37. 15, 38. 3, vini usus in
India Dionysus auctor 1. 28,
1. B. 1. 4, 50. 5, (57. 2.). Re-
gem ebrium interficere licet 27. 14.
vitis 1. B. 1. 4, 41. 1, 46. 6, in
Astacanis (56. 29.)
vocabula Indica:
dramasa i. e. polus austrinus
(56. 12.)
θεός i. e. deus (54. 3.). San-
scr. dēwa, deus.
Imaus (Ἰμαος) i. e. nirosus
(56. 2.). Sanscr. himavān,
nivosus.
περίωρ. avis cuiusdam no-
men (59. 5.)
μήλας, avis nomen (59. 6.)
μαργαρίτης i. e. margarita
50. 16. Sanscr. mang'ara
margarita, cf. n. 36.
Sindus i. e. Indus (56. 15.)
Sanscr. Sindu.
τάλα, palma 50. 3. Sanscr.
tala.
φάρμακον, bestia (59. 11.)
Ἰγυεῖς, vox pseudo-Libycā
explicatur n. 1. p. 3—4.

ARGUMENTUM.

Praefatio	p. 1.
Pars prior, continens commentationem de Megasthene.	p. 1.
I. De cognitione Indiae, qualis ante Megasthenem apud Graecos fuerit.	p. 1.
II. De Megasthene.	p. 11.
1) De Indico Megasthenis itinere.	p. 11.
2) De Indicis Megasthenis eorumque argumento.	p. 23.
3) De fide Megasthenis, auctoritate et pretio.	p. 59.
III. De scriptoribus eis, qui post Megasthenem de India scripserint.	p. 77.
Pars altera, continens Megasthenis Indicon fragmenta	p. 83.
Epitome (fr. 1.)	p. 85.
(Liber I. fr. 1—24.)	p. 94.
(Liber II. fr. 25—31.)	p. 111.
(Liber III. fr. 32—45.)	p. 121.
(Liber IV. fr. 46—51.)	p. 142.
Fragmenta incerta (52—59.)	p. 153.
Index I. scriptorum.	p. 179.
Index II. geographicus.	p. 181.
Index III. rerum memorabilium.	p. 186.

E M E N D A N D A.

P. 4. l. 4. pro *nominat* leg. *nominat*.

» » 30. del. καὶ αἱ γυναικες αὐτῶν ἑσθύνται τοσοῦτοις
καὶ ἐσθύνται τοῦ ἐλθόντος φιλίας

» 15. » 13. pro *magna* leg. *magnae*.

» 35. » 27. » *ignotas* leg. *ignota*.

» 49. » 16. » *vix* leg. *vir*.

» 51. » 23. » *Fu hian à Sinensis* leg. *Fu hian Sinensis*.

N. 55. » 3. » *Enotocessae* leg. *Enotocortae*.

» 59. » 1. » *Càdrae* leg. *Càdrae*.

P. 87. » 19. » *Exu* leg. *Exu*.

» 127. » 11. » *XIII. 6* leg. *XIII. 10*.

BONNÆ. TYPIS F. P. LECHNER.

CEL-
N2513/76

N.C

Central Archaeological Library,
NEW DELHI.

34996

Call No. 934.0185/Meg/Sch

Author—Schwanbeck, EA

Title—Megasthenis Indica.

Borrower No. | Date of Issue | Date of Return